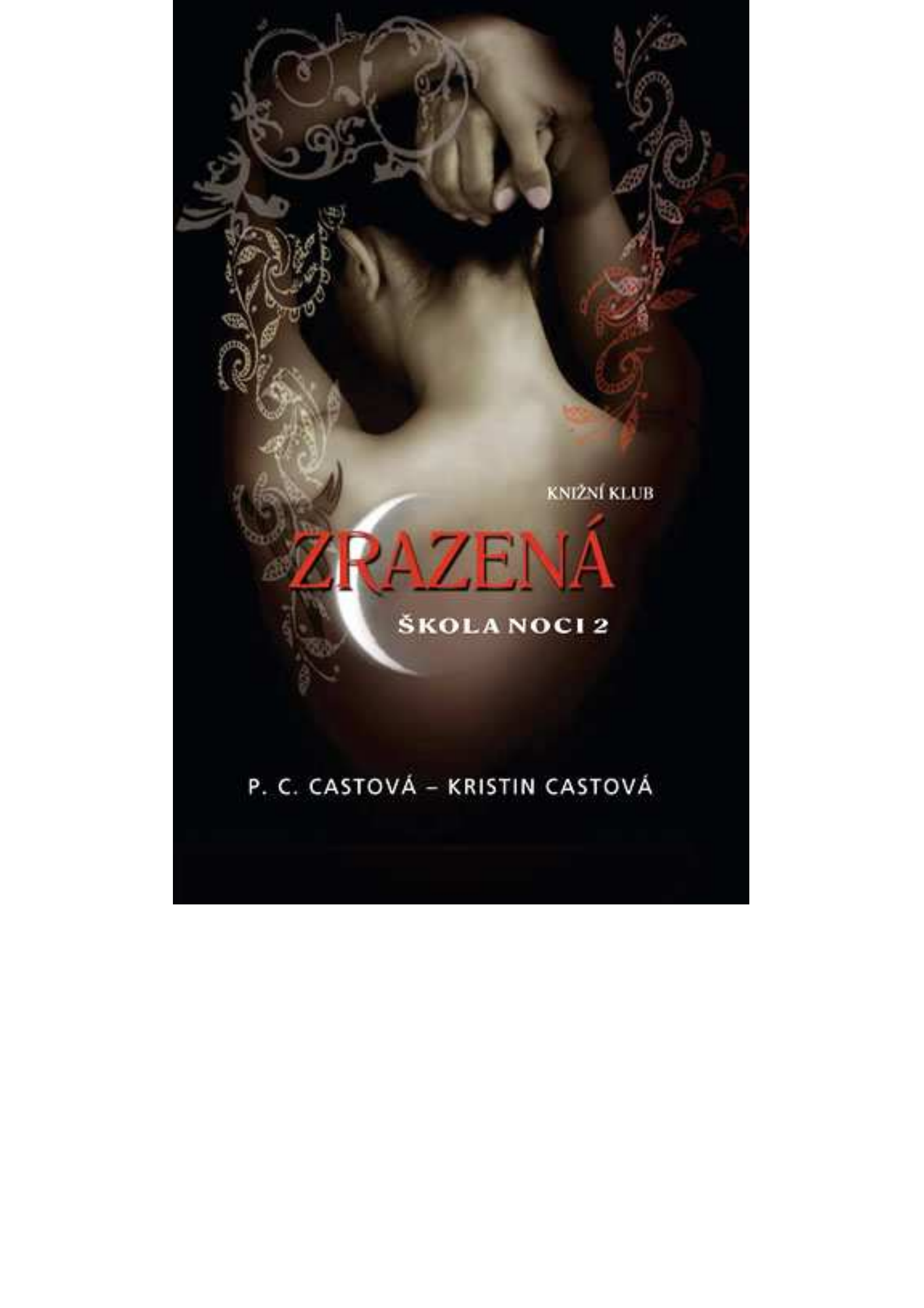

KNIŽNÍ KLUB

ZRAZENÁ

ŠKOLA NOCI 2

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

ZRAZENÁ

ŠKOLA NOCI 2

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Kunová

BETRAYED

Copyright © 2007 by P. C. Cast & Kristin Cast. All rights reserved.

Translation © Jana Kunová, 2010

ISBN 978-80-242-2631-6

*Tuto knihu věnujeme „tetičce“ Sherry Rowlandové,
naší kamarádce a PR manažerce.
Díky, že se o nás staráš, Sher, dokonce i ve chvílích,
kdy jsme nesnesitelné a otravné
(zvláště když máš pro nás „dárečky“).
Zbožňujeme tě.*

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle děkujeme tatínkovi/dědečkovi Dicku L. Castovi za to, že ví úplně všechno o biologii a se vším možným nám pomáhá.

Díky patří i naší báječné agentce Meredith Bernsteinové, která přišla s tím skvělým nápadem na tuhle sérii.

Dál chceme poděkovat našemu týmu v nakladatelství St. Martin's, Jennifer Weisové a Stefánii Lindskegové, že nám pomohly sérii zrealizovat. Obrovský kus svého srdce posíláme fantastickým umělcům, kteří navrhli překrásné originální obálky.

A zvláštní poděkování náleží tulskému útulku pro kočky Tulačky. Hrozně jim fandíme (adoptovaly jsme od nich opravdickou Nalu!) a vážíme si jejich oddanosti a lásky ke kočkám. Pro více informací navštivte jejich webovou stránku na adrese www.streetcatstulsa.org. Pokud chcete pomáhat nějakému útulku pro zvířata, s nimi rozhodně nešlápnete vedle!

P. C. a Kristin

Veliké díky posílám svým středoškolským studentům, kteří
a) mě neustále prosí, abych je použila v téhle sérii jako
postavy a klidně je hned zabila, b) mě neustále zásobují
bezvadnými vtipy a c) mě občas dokonce chvilku nechají na
pokoji, takže se dostanu ke psaní.

TEĎ SI PADEJTE DĚLAT ÚKOLY. A zítra bude
písemka.

paní učitelka Castová

1)

„Nová holka. Tamhle, koukni,“ řekla Shaunee a posadila se k velkému stolu, který má naše parta ve školní jídelně (výstižněji řečeno v hodovním sále) tak nějak předplacený.

„Katastrofa, ségra. To se nedá jinak nazvat,“ odvětila Erin navlas stejným tónem. Mají se Shaunee něco jako telepatické spojení, díky kterému jsou si povahově hrozně podobné, a proto jim říkáme „dvojčata“, i když Shaunee má kávovou pleť, jamajské kořeny a pochází z Connecticutu, kdežto Erin je blondátá, modrooká běloška z Oklahomy.

„Bude bydlet se Sarah Freebirdovou.“ Damien kývl k drobné černovlásce, která přivedla vyplašenou novou studentku do jídelny a ukazovala jí, kde co je. Ve vteřině je obě sjele pronikavým pohledem módního znalce a zhodnotil jejich outfity od bot až po náušnice. „Evidentně má lepší vkus než ona, vypadá docela slušně i přesto, že ji právě označili a přestoupila na jinou školu. Třeba Sarah vyléčí z jejího kompulzivního tíhnutí k ošklivým botám.“

„Damiene,“ zavrčela Shaunee. „Už zase mi jdeš s těmi zatracenými divnými slovy...“

„...fakticky děsně na nervy,“ dokončila větu Erin.

Damien uraženě našpulil pusu. Vypadal v tu chvíli ohromně nadřazeně a taky nezvykle zženštile (normálně se zženštile nechová, i když je na kluky). „Kdybyste neměly tak tragicky okleštěnou slovní zásobu, nemusely byste s sebou všude tahat encyklopedii, jen abyste mi rozuměly.“

Dvojčata na něj vrhla vražedný pohled a nadechla se k dalšímu útoku, ale naštěstí jim to zatrhlá moje spolubydlící Stevie Rae. S roztomilým venkovským přízvukem vysypala příslušné definice, jako by byla v nějaké televizní soutěži. „Kompulzivní – nutkavý, neovladatelný. Okleštěný – příšerně omezený. Když v tom teď máte jasno, nemohli byste se přestat hádat a být na sebe milí? Za chvíli dorazí rodiče a před nimi přece nechceme vypadat jako banda hulvátů.“

„Do háje,“ řekla jsem. „Úplně jsem zapomněla, že dneska je návštěvní den.“

Damien zasténal a praštil hlavou o stůl, až to zadunělo. „Mně to taky vypadlo.“ Všechny čtyři jsme se na něj soucitně zadívaly. Damienovým rodičům vůbec nevadí, že jejich syna označili, nastoupil do Školy noci a prochází procesem proměny, který skončí buď tím, že se z něj stane dospělý upír, nebo tím, že jeho tělo proměnu odmítne a on umře. Zato je hrozně žere, že je na kluky.

Ale aspoň jim na něm vadí jenom tahle jedna věc. Moje máma a její současný manžel, můj tupčím John Heffer, na mně upřímně nenávidí úplně všechno.

„Naši nepřijedou. Byli tady minulý měsíc a tenhle nemají čas.“

„Ségra, to je jen další důkaz, že jsme doopravdy dvojčata!“ zajásala Erin. „Já dostala od našich e-mail, že nepřijedou, protože o Děkuvzdání vyřázejí s tetou Alane a prolhaným strejdou Lloydem na námořní plavbu na Aljašku. Jejich věc.“ Pokrčila rameny. To, že rodiče neuvidí, ji stejně jako Shaunee vůbec nerozrušovalo.

„No vidíš, Damiene, třeba vaši taky nepřijedou,“ podotkla Stevie Rae a letmo se na něj usmála.

„Kdepak,“ povzdychl si. „Tenhle měsíc mám narozeniny, přivezou dárky.“

„To není špatná vyhlídka,“ vmísila jsem se do hovoru. „Říkal jsi přece, že potřebuješ nový skicář.“

„Jenže oni mi skicář nekoupí. Loni jsem chtěl malířský stojan a dostal jsem od nich tábornickou výbavu a předplatné *Sports Illustrated*.“

„No těbůh,“ konstatovaly unisono Shaunee s Erin. Stevie Rae a já jsme nakrčily nos a soucitně zahučely.

Damien se obrátil na mě a honem změnil téma. „Tvoji rodiče přijedou úplně poprvé. Co myslíš, jaké to bude?“

„Zlý sen,“ povzdychla jsem si. „Stoprocentní, absolutní noční můra.“

„Zoey? Chtěla bych ti představit svoji novou spolubydlící. Diano, tohle je Zoey Redbirdová, předsedkyně Dcer temnoty,“ ozval se za mnou nervózní opatrný hlas.

Otočila jsem se a usmála se na Sarah. Byla jsem ráda, že nemusím dál rozvádět svoje trable s rodinnými příslušníky.

„Ty jo, ona vážně nekecala!“ vyhrkla nová holka, než jsem ji stačila pozdravit. Jak už se v téhle situaci stalo pravidlem, zírala na moje čelo a byla rudá jako rak. „Jé, teda, promiň. Nechtěla jsem se tě dotknout nebo...“ Nechala nedokončenou omluvu viset ve vzduchu a zatvářila se provinile.

„Nic se nestalo. Máš pravdu, nekecala. Mám vybarvené znamení a ještě další tetování.“ Pořád jsem se usmívala, aby si nepřipadala hloupě, ale ve skutečnosti mi bylo strašně nepříjemné fungovat jako hlavní exponát v panoptiku zrůd. Ne že by se mi to stalo poprvé.

Diana na mě dál valila oči, ticho houstlo a už to začínalo být trapné, když nás zachránila Stevie Rae. „Ten boží vzor, co vypadá jako krajka, nemá jenom na obličejí. Sahá jí až na ramena. Má ho od té doby, co zachránila svého bývalého kluka před bandou fakticky děsivých upírů duchů,“ vysvětlila vesele.

„Sarah mi o tom vyprávěla,“ pípala Diana. „Jenomže mi to přišlo hrozně přitažené za vlasy, takže, no, hm...“

„Jsi jí nevěřila?“ pomohl jí Damien.

„No, ano. Promiň,“ omluvila se ještě jednou, nervózně přešlápla a začala se dloubat pod nehem.

„Z toho si vůbec nic nedělej.“ Zmohla jsem se na další celkem věrohodný úsměv. „I mně to občas připadá úplně uhozené, a to jsem tam byla.“

„Jo, parádně jsi jim nakopala zadek,“ doplnila Stevie Rae.

Vrhla jsem na ni pohled, který jasně říkal, že tohle si mohla nechat od cesty, ale ona ho vůbec nevzala na vědomí. Jednou se zřejmě stanu upíří velekněžkou, ale mí kamarádi si z toho zatím moc nedělají.

„Celá tahle škola ti zpočátku asi bude připadat dost divná. Ale brzo se ti tady začne líbit,“ řekla jsem nové studentce.

„Děkuju,“ odpověděla. Už mluvila úplně přirozeně a kamarádsky.

„Už půjdeme, musím Dianě ukázat, ve které učebně má pátou hodinu,“ řekla Sarah a pak mě totálně ztrapnila, protože si hrozně vážně a obřadně přitiskla pěst k srdci a uklonila se v tradičním upířském pozdravu.

„Tohleto vážně nesnáším,“ zamumlala jsem a otráveně zapíchla vidličku do salátu.

„Podle mě je to hezké gesto,“ řekla Stevie Rae.

„Je správné, že ti prokazují úctu,“ pronesl Damien učitelským tónem. „Jsi první terciánka, která se kdy stala předsedkyní Dcer temnoty, a k tomu ještě jediné mládě v upířích dějinách s nadáním pro všech pět živlů.“

„Prostě si to konečně přiznej, Červenko,“ zahuhlala Shaunee s pusou plnou salátu a zamávala vidličkou.

„Jsi výjimečná,“ zakončila za ni větu Erin (jako obvykle).

Terciáni jsou ve Škole noci to, co jinde prváci, takže druháci jsou kvartáni a tak dále. A všechno je to pravda: jsem první terciánka, která se kdy stala předsedkyní Dcer temnoty. Prostě dítě štěstěny.

„Když jsme u Dcer temnoty,“ chytila se toho Shaunee, „už ses rozhodla, co budou muset splňovat noví členové?“

Málem jsem zaječela: *Ani náhodou, sakra, ještě ani sama nedokážu uvěřit, že to mám celé na krku!* Ovládla jsem se a jenom zavrtěla hlavou. Pak mě osvítil duch svatý a napadlo mě, že hodím trochu zodpovědnosti taky na ně.

„Ne, ještě jsem žádné nové podmínky členství nestanovila. Vlastně jsem doufala, že mi s tím pomůžete. Napadá vás něco?“

Přesně jak jsem čekala, všichni čtyři okamžitě zmlkli. Už jsem jim chtěla mockrát poděkovat za vydatnou pomoc, ale vtom se ze školního rozhlasu ozval autoritativní hlas naší velekněžky. Na okamžik jsem byla ráda, že nás přerušila, ale potom mi došlo, co říká, a stáhl se mi žaludek.

„Prosím studenty a profesory, aby se dostavili do recepce. Čekají na vás návštěvy.“

To mám fakt radost.

„Stevie Rae! Stevie Rae! Ježkovy voči, mně se po tobě stýskalo!“

„Mamko!“ vykřikla Stevie Rae a vrhla se do náruče ženě, která vypadala jako její kopie, jenom o pětadvacet kilo těžší a nějakých dvacet let starší.

Já s Damienem jsme zůstali rozpačitě stát hned u vchodu recepce, kam se pomalu trousili nervózní rodiče, sourozenci, mláďata a naši profesoři.

„Tamhle jsou naši,“ řekl Damien s povzdechem. „Tak já jdu, ať to mám za sebou. Ahoj.“

„Ahoj,“ zamumlala jsem a dívala se, jak míří k úplně obyčejné dvojici, která nesla balíček v dárkovém papíře. Jeho máma ho spěšně objala a táta mu přehnaně chlapsky potrásl rukou. Damien byl pobledlý a vypadal hrozně nesvůj.

Vydala jsem se k dlouhému stolu pokrytému ubrusem, který stál u stěny. Bylo na něm spousta drahých sýrů a uzenin, dezerty, káva, čaj a víno. Chodila jsem do Školy noci teprve měsíc a pořád mě ještě trochu vyvádělo z míry, že smíme pít víno. Zčásti je to proto, že naše škola převzala systém organizace od evropských Škol noci, a v Evropě se k jídlu podává víno celkem běžně, jako u nás čaj nebo cola. Je to prostě normální. A taky to máme geneticky dané – na upíry alkohol vůbec nepůsobí a i mláďatům dá hodně práce, aby se aspoň maličko namazala (o krvi to bohužel neplatí). S vínem tady tím pádem nedělají žádné drahoty. Docela jsem

se těšila, jak rodiče z konzervativní Oklahomy na něco takového zareagují.

„Mamko, musím ti představit svoji spolubydlící! Vzpomínáš, jak jsem ti o ní vyprávěla? Tohle je Zoey Redbirdová. Zoey, tohle je moje maminka.“

„Dobrý den, paní Johnsonová. Ráda vás poznávám,“ řekla jsem zdvořile.

„Jé, Zoey, moc mě těší, že se konečně vidíme! Panenko skákává! Tvoje znamení je ve skutečnosti ještě hezčí, než jsem si ho představovala.“ K mému údivu mě mateřsky objala a pošeptala mi: „Jsem ráda, že na moji Stevie Rae někdo dává pozor. Mám o ni strach.“

Opětovala jsem objetí a taky šeptem odpověděla: „Nebojte, paní Johnsonová, Stevie Rae je moje nejlepší kamarádka.“ Víím, že je zbytečné takhle uvažovat, ale najednou mě hrozně mrzelo, že mě máma takhle neobjímá a nedělá si o mě starosti jako paní Johnsonová o svoji dceru.

„Mami, nepřivezla jsi náhodou pár čokoládových sušenek?“ zeptala se Stevie Rae.

„To víš, že jo, zlato, ale zapomněla jsem je v autě.“ Paní Johnsonová měla stejně ledabylou výslovnost jako její dcera. „Pojď se mnou, zajdeme pro ně. Upekla jsem nějaké i pro tvoje kamarády.“ Mile se na mě usmála. „Jestli chceš, můžeš jít s námi, Zoey.“

„Zoey,“ zaznělo moje jméno jako ledová ozvěna toho vřelého oslovení. Vzhledla jsem a uviděla, jak do místnosti vstupuje moje máma s Johnem. Zaplavilo mě hrozné zklamání. Přišla s ním. Proč sakra nemohla přijít sama, abychom pro změnu mohly strávit nějaký čas jen spolu? Jenomže já věděla proč. Nikdy by jí to nedovolil. A když jí John něco nedovolí, moje máma to neudělá. Tečka. Konec diskuze. Od té doby, co si vzala Johna Heffera, si máma nemusí dělat starosti o peníze. Bydlí v obrovitánském domě na klidném předměstí. Dobrovolně pracuje ve sdružení rodičů a přátel školy. Je velice aktivní v naší farnosti. Jenom za ty tři roky „dokonalého“ manželství absolutně přestala být sama sebou.

„Promiňte, paní Johnsonová, ale tamhle jsou moji rodiče, měla bych jít k nim.“

„Ale holčičko moje zlatá, vždyť já bych tvého tatku a tvoji mamku strašně ráda poznala.“ S bezelstným úsměvem se otočila k našim, jako by byla na nějaké normální středoškolské akci.

Významně jsme se na sebe se Stevie Rae podívaly. *Omlouvám se*, naznačila jsem beze slov. Nebyla jsem si samozřejmě stoprocentně jistá, že se stane něco nepříjemného, ale když jsem viděla, jak k nám tupčím rázuje jako nějaký namachrovaný generál v čele pochodu smrti, došlo mi, že se blíží pěkně drastická scéna.

A najednou mi spadl kámen ze srdce a všechno se zdálo růžovější, protože za Johnem se objevila moje nejmilejší osoba na světě a rozpřáhla ruce.

„Babičko!“

Sevřela mě v náruči a já se nadechla sladké vůně levandule. Bylo to, jako by s sebou všude nosila kousek své překrásné levandulové farmy.

„Ptáčátko moje!“ Přitiskla si mě, co nejbliž to šlo. „Stýskalo se mi po tobě, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa*.“

Usmála jsem se skrz slzy. Čerokézské slovo pro dceru znělo nádherně, čišelo z něj bezpečí, láska a bezpodmínečná náklonnost. Přesně to jsem doma nepocítila už tři roky, a než jsem přišla do Školy noci, nacházela jsem je jenom na babiččině farmě.

„Mně se po tobě taky stýskalo, babi. Jsem tak ráda, že jsi přijela!“

„Vy musíte být Zoeyina babička,“ ozvala se paní Johnsonová, jakmile jsme se od sebe odtrhly. „Moc mě těší. Vaše děvenka je báječná.“

Babička se radostně usmála a už se chystala odpovědět, ale John ji děsně nafoukaně předběhl. „Aby nenastala mýlka, ve skutečnosti chválíte *naši* děvenku.“

Máma zareagovala jako stepfordská panička. „Ano, my jsme Zoeyini rodiče. Já jsem Linda Hefferová. Tohle je můj manžel John a moje matka, Sylvia Red –“ Jenomže v tu

chvíli se na mě konečně uráčila podívat a úplně si to svoje elegantní představování zkazila, protože se v půli slova zarazila a zalapala po dechu.

Zkroutila jsem obličej do úsměvu, ale připadal mi rozpalený a tvrdý, jako kdyby to byla sádrová maska, kterou někdo nechal na prudkém slunci a teď hrozí, že se při sebemenším pohybu rozpadne.

„Ahoj, mami.“

„Pro lásku boží, cos to s tím znamením vyváděla?“ Slovo „znamení“ řekla tónem, jakým obvykle mluví o rakovině nebo pedofilii.

„Zachránila život jednomu mladíkovi a využila přitom nadání pro živly, jímž ji obdařila bohyně. Nyx ji na oplátku zkrášlila znamením, které je u mládeže neobvyklé,“ odpověděla za mě hebkým melodickým hlasem Neferet, přistoupila k naší rozpačité skupince a natáhla ruku přímo k tupčímovi. Neferet je podobně jako většina dospělých upírů naprosto dokonalá. Je vysoká, má dlouhé, vlnité, tmavě rudé vlasy a fantastické mandlové oči, které mají neobvyklou mechově zelenou barvu. Je půvabná a sebevědomá, jak to žádný člověk nesvede, a pleť má tak neuvěřitelně zářivou, že to vypadá, jako by z jejího nitra vycházelo světlo. Dnes měla na sobě elegantní tmavomodrý kostým a v uších stříbrné spirály (ty symbolizují cestu bohyně, ale to asi nikdo z rodičů neví). Na levém prsu měla vyšitou stříbrnou siluetu bohyně s pozdviženými pažemi, jako všichni ostatní učitelé. Blýskla oslnivým úsměvem. „Pane Heffere, jsem Neferet, velekněžka Školy noci, ovšem pro vás bude zřejmě snazší, když mě budete vnímat prostě jako zdejší ředitelku. Děkuji, že jste dnes přišli na návštěvu.“

Poznala jsem, že se její ruky chopil spíš bezděky. Kdyby ho nezaskočila, určitě by ji nepřijal. Rychle mu ruku stiskla a potom se otočila k mámě.

„Paní Hefferová, velice mě těší, že poznávám Zoeyinu matku. Jsme rádi, že vaše dcera nastoupila na Školu noci.“

„No, ehm, děkuji!“ odvětila máma. Neferetina krása a charisma si ji očividně získaly.

Pak velekněžka pozdravila babičku a její úsměv se rozšířil, už to nebyla jen zdvořilá maska. Všimla jsem si, že si potřásly rukama tradičním upířským způsobem, za předloktí. „Sylvie Redbirdová, vždycky vás tu ráda vidím.“

„Neferet, taky mám radost, že se znovu setkáváme. Děkuju, že jste dodržela svůj slib a staráte se o moji vnučku.“

„To není žádná velká zásluha. Zoey je prostě výjimečná.“ Na okamžik zahrnula do svého vřelého úsměvu i mě. Pak se obrátila ke Stevie Rae a její mamince. „A tohle je její spolubydlící Stevie Rae Johnsonová. Slyšela jsem, že jsou se Zoey jako sestry, i Zoeyina kočka ji prý má ráda.“

„To je pravda. Když jsme se včera večer koukaly na televizi, vlezla mi dokonce na klín,“ řekla Stevie Rae pobaveně. „A přitom Nala nikoho kromě Zoey nesnáší.“

„Kočka? Nevzpomínám si, že by Zoey někdo dovolil, aby si pořídila kočku,“ pronesl John a mně se z jeho tónu zvedl žaludek. Vždyť kromě babičky mi za celý měsíc nikdo ani nezavola!

„To jste mi špatně rozuměl, pane Heffere, ve Škole noci se kočky smí pohybovat zcela volně. Samy si vybírají majitele, ne opačně. Zoey tedy žádné svolení nepotřebuje,“ řekla Neferet mile.

John zafrkal, ale nikdo si toho naštěstí nevšiml. Prokristapána, ten chlap je ale blbec.

„Smím vám nabídnout občerstvení?“ Velekněžka ukázala na stůl.

„Jezuskote! Už zase jsem zapoměla na ty sušenky, co jsem nechala v autě. Zrovna jsme pro ně se Stevie Rae šly. Moc ráda jsem vás všechny poznala.“ Spolubydlící i její maminka mě krátce objaly, všem ostatním zamávaly a rychle se ztratily. Já musela zůstat, i když bych nejradši byla někde úplně jinde.

Vzala jsem babičku za ruku, propletla si s ní prsty a společně jsme zamířily ke stolu s pohoštěním. Smutně jsem si pomyslela, že všechno by bylo daleko snazší, kdyby mě přijela navštívit jen ona. Střelila jsem pohledem k mámě. Na tváři jí zamrzl permanentně zamračený výraz. Koukala se po

mých spolužácích a mě si vůbec nevšímala. *Proč ses sem obtěžovala?* chtělo se mi zaječet. *Proč předstíráš, že ti na mně záleží, že se ti po mně dokonce stýská, když stejně každý vidí, že to není pravda?*

„Vino, Sylvie? Pane a paní Hefferovi?“ optala se Neferet.

„Děkuju, dám si červené, prosím,“ odpověděla babička.

John nesouhlasně semkl rty do tenké čárky. „Ne. My nepijeme.“

Jen s nadlidským úsilím jsem neobrátila oči v sloup. Odkdy nepije? Vsadila bych posledních padesát dolarů na svém účtu, že doma má v lednici karton piva. A máma dřív taky pila červené jako babička. Všimla jsem si, že na její sklenku vrhla závistivý pohled. Ale ne, oni nepijou. Aspoň na veřejnosti ne. Pokrytci.

„Říkala jste, že k Zoeyině znamení přibyly další vzory, protože udělala něco výjimečného?“ Babička mi stiskla ruku. „Povídala mi, že se stala předsedkyní Dcer temnoty, ale nezmínila se, co přesně k tomu vedlo.“

Zase jsem ztuhla. Vážně jsem nestála o scénu, ke které by nevyhnutelně došlo, kdyby se máma s Johnem dozvěděli, jak se to doopravdy stalo – že bývalá předsedkyně Dcer temnoty o Halloweenu (kterému se na Škole noci říká Samhain, noc, kdy je závoj mezi naším světem a světem duchů nejtenčí) vyčarovala kruh, přivolala do něj spoustu děsivých upířích duchů a pak nad nimi ztratila kontrolu, protože se tam objevil můj bývalý kluk Heath. A hlavně jsem nechtěla, aby přišla řeč na to, co ví jen pár lidí – že Heath tam hledal mě, jelikož jsem ochutnala jeho krev a od té doby ho to ke mně neodolatelně přitahuje. To se lidem může snadno stát, když si něco začnou s upírem nebo s mládětem. Předsedkyně Dcer temnoty Afrodita ty duchy absolutně nezvládla a oni chtěli Heatha sežrat. A to nemyslím obrazně. A aby toho nebylo málo, jako další chod jsme měli následovat my ostatní, včetně nádherného Erika Nighta (to je upíří kluk a s radostí vám oznamuji, že ani náhodou není můj bývalý, protože spolu už měsíc neoficiálně chodíme). Zkrátka jsem to nemohla tak nechat, a proto jsem za pomoci Stevie Rae,

Damiena a dvojčat vyčarovala vlastní kruh a využila přitom sílu pěti živlů: vzduchu, ohně, vody, země a ducha. Pro všechny mám zvláštní nadání, a tak se mi podařilo zahnat duchy zpátky tam, kde žijí (nebo spíš nežijí?). Když byli konečně pryč, zjistila jsem, že mi přibylo nové tetování, překrásný krajkový vzor ze safírových vlnovek, který mi rámuje obličej (u mláděte je něco takového naprosto neslýchané). Podobná znamení mám i na ramenou, jenom v nich jsou navíc fantastické symboly, co připomínají runy. Žádné mládě ani žádný upír ještě takové tetování nikdy neměli. Všem bylo v tu chvíli už jasné, že Afrodita je pěkně mizerná předsedkyně, takže ji Neferet odvolala a dosadila na její místo mě. Tím pádem jsem se taky stala učednicí velekněžky a jednou budu sloužit Nyktě, upíří bohyni, která je vtělením noci.

Sečteno a podtrženo, tohle by mi u šíleně zbožných a netolerantních rodičů v žádném případě neprošlo.

„Došlo tady k takové drobné nepříjemnosti. Zoey se zachovala velice statečně a díky jejímu pohotovému zásahu se nikomu nic nestalo. Navíc se přitom projevilo zvláštní nadání, které jí umožňuje čerpat sílu ze všech pěti živlů.“ Neferet se pyšně usmála a mně její pochvala udělala ohromnou radost. „Ta tetování jen viditelně dokládají, že ji bohyně chová ve veliké přízni.“

„To je rouhání,“ prohlásil John upjatě. Jeho tón vyjadřoval zároveň nadřazenost i hněv. „Ohrožujete její nesmrtelnou duši.“

Neferet k němu obrátila mechově zelené oči. Netvářila se rozčileně, spíš pobaveně. „Vy jste jistě starší církve věřících.“

Tupčím nafoukl ptačí hrudníček. „Ano, ano, to jsem.“

„Potom si něco musíme neprodleně vyjasnit, pane Heffere. Mě by nenapadlo přijít k vám domů nebo do vašeho kostela a shazovat vaši víru, ačkoli s jejími principy zásadně nesouhlasím. Nečekám ani, že přijmete moji víru. Popravdě bych se vás nikdy nepokusila přetáhnout na svou stranu, přestože jsem své bohyni hluboce oddaná. Trvám tudíž

pouze na tom, abyste mi prokazoval stejnou ohleduplnost jako já vám. Když jste u mě ‚doma‘, respektujte mou víru.“

Johnovy oči se proměnily v úzké hněvivé štěrbiny a já si všimla, že zatíná čelisti. „Váš způsob života je hříšný a špatný,“ pronesl ostře.

„A to říká uctíváč boha, který zakazuje rozkoš a ženám přisuzuje roli služek a chovných klisen, přestože tvoří páteř vaší církve. Boha, který své přívržence ovládá tím, že se v nich snaží vzbudit pocity viny a strachu.“ Neferet se tiše zasmála, ale po humoru v jejím smíchu nebyla ani stopa, zato tam zazníval varovný podtón, ze kterého mi naskočila husí kůže. „Nesudte druhé příliš přísně. Možná byste si měl nejprve zamést před vlastním prahem.“

John zrudl, zhluboka se nadechl a chystal se přednést jedno ze svých příšerných kázání na téma, jak je jeho víra správná a všichni ostatní uctívají falešné bohy, jenomže Neferet ho utnula dřív, než vůbec začal. Ani nezvedla hlas, ale její slova náhle prodchnula moc velekněžky a já se zachvěla strachem, i když se samozřejmě nehněvala na mě.

„Máte dvě možnosti. Bud' budete navštěvovat Školu noci jako vítaný host, ale v tom případě budete respektovat naše zvyklosti a ponecháte si své znechucení a odsudky pro sebe. Nebo odejděte a už se nevracejte. Nikdy. Rozhodněte se sám. Hned teď.“ Poslední dvě slova jsem úplně ucítila na vlastní kůži a málem jsem se přikrčila. Všimla jsem si, že máma na velekněžku třestí oči, má skelný pohled a obličej bílý jako mléko. Johnova tvář měla do bílé barvy hodně daleko. Vztekle provrtával Neferet pohledem a odpudivě zfialověl.

„Lindo,“ procedil skrz zaťaté zuby, „jdeme.“ Potom se na mě podíval s takovým odporem a nenávistí, že jsem o krok ucouvla. Věděla jsem, že mě nemá rád, ale až doted' jsem netušila, jak moc. „Tohle je pro tebe přesně to pravé místo. Už nikdy mě ani matku neuvidíš. Postarej se o sebe sama.“ Prudce se otočil a vyrazil ke dveřím. Máma zaváhala a já si chvilinku myslela, že mi řekne něco hezkého, jako že ji mrzí, co mi John řekl, nebo že se jí po mně stýská, nebo ať se nebojím, že za mnou stejně přijede.

„Zoey, nechápu, jak jsi mohla všechno takhle zkazit.“ Zavrtěla hlavou a jako obvykle udělala přesně to, co John. Odešla.

„Je mi hrozně líto, co se stalo, miláčku,“ zašeptala babička a konejšivě mě objala. „Brzy se vrátím, ptáčátko, slibuju. Jsem na tebe moc pyšná!“ Položila mi ruce na ramena a usmála se skrz slzy. „A naši čerokézští předkové jsou na tebe taky pyšní, cítím to. Vyvolila si tě bohyně a máš věrné, dobré přátele...“ Vzhlédla k Neferet. „...a moudré učitele. Jednou možná své matce odpustíš. Do té doby si pamatuj, že jsi dcera mého srdce, *u-we-tsi a-ge-ku-tsa*.“ Dala mi pusu. „Ted' musím taky jít. Přivezla jsem ti auto a nechám ti ho tady, takže zpátky pojedu s nimi.“ Podala mi klíčky od mého veterána, Volkswagenu Brouka. „Nikdy nezapomínej, že tě mám ráda, ptáčku.“

„Já tě mám taky ráda, babi,“ řekla jsem, vtiskla jí pořádnou pusu, pevně ji objala a zhluboka se nadechla její vůně, jako bych si ji chtěla uložit v plicích a celý příští měsíc ji jen pomalu vydechovat. Bude mi hrozně scházet.

„Na shledanou, miláčku. Zavolej mi, když budeš mít čas.“ Ještě jednou mě políbila a pak odešla.

Dívala jsem se za ní a ani jsem si neuvědomila, že brečím, dokud mi slzy nezačaly stékat z tváře na krk. Úplně jsem zapomněla, že vedle mě pořád stojí Neferet, a překvapeně jsem sebou trhla, když mi podala papírový kapesník.

„Mrzí mě to, Zoey,“ řekla tiše.

„Mě ne.“ Vysmrkala jsem se, osušila si tváře a pohlédla na ni. „Děkuju, že jste se mě proti němu zastala.“

„Nechtěla jsem, aby odešla i tvá matka.“

„Za to vy nemůžete. Byla to její volba. Vždycky dělá to, co on, už tři roky.“ V hrdle mě znovu začaly pálit hořké slzy, a tak jsem rychle mluvila dál, abych se zase nerozbrečela. „Bývala jiná. Vím, že je to hloupé, ale pořád čekám, že jednou zase bude taková jako dřív. Jenomže to se nikdy nestane. Připadá mi, jako by moji mámu zabil a nasadil do jejího těla cizí duši.“

Neferet mě vzala kolem ramen. „Líbilo se mi, co ti řekla babička – že jednou možná matce odpustíš.“

Zadívala jsem se na dveře, kterými moje rodina před chvílí prošla. „To se teda ještě hodně načekám.“

Velekněžka mi soucitně stiskla rameno.

Obrátila jsem se k ní. Byla jsem hrozně ráda, že je při mně, a už asi pomilionté jsem hořce zalitovala, že není moje máma. Pak jsem si vzpomněla na něco, co mi asi před měsícem řekla – že jí umřela maminka, když byla ještě hodně malá, a otec ji potom tělesně i psychicky zneužíval, dokud ji neoznačili.

„Vy jste svému tátovi odpustila?“ zeptala jsem se Neferet opatrně.

Podívala se na mě a zamrkala, jako by se pomalu vracela ze vzpomínek, které ji zavedly daleko odsud. „Ne. Nikdy jsem mu neodpustila, ale když na něj teď pomyslím, připadá mi, že patřil do života někoho jiného. To, co mi udělal, ubližovalo lidskému dítěti, ne upírce a velekněžce. Pro upírskou velekněžku je stejně jako většina lidí naprosto nepodstatný.“

Znělo to sebejistě, ale když jsem se zahleděla do hlubin jejích krásných zelených očí, postřehla jsem tam záblesk něčeho starého, bolestného a rozhodně stále živého. Napadlo mě, jestli je sama k sobě úplně upřímná...

2)

Neferet řekla, že nemusím v recepci zůstat, a mně se neskutečně ulevilo. Po té scéně s rodiči jsem měla pocit, že na mě všichni civí. Jsem přece ta holka s divnými znameními a ještě k tomu mám děsnou rodinu. Vytratila jsem se nejkratší možnou cestou – na hezké malé nádvoří, kam vedou okna jídelny.

Bylo něco po půlnoci. Ano, uznávám, že je to pro návštěvy divná doba, ale vyučování nám začíná v osm večer a končí ve tři ráno. Možná se zdá logičtější, aby za námi rodiče jezdili na osmou, nebo třeba ještě o pár hodin dřív, ale Neferet mi vysvětlila, že je to tak schválně, aby se líp sžili s proměnou svých dětí a uvědomili si, že mají den a noc jednou provždy prohozené. Napadlo mě, že další výhoda téhle nekřesťanské návštěvní doby spočívá v tom, že hodně rodičů se na to může vymluvit, když se jim nechce jezdit. Je to snazší než svému dítěti na rovinu říct: *Koukni, měníš se v příšeru, co pije krev, a já už s tebou nechci mít nic společného.*

Škoda že to naši neudělali taky tak.

S povzdechem jsem zvolnila krok a pomalu se vydala po klikaté pěšině, která vedla přes nádvoří. Byla chladná, jasná listopadová noc. Měsíc dorůstal k úplňku a jeho stříbrná záře hezky kontrastovala s měkkým žlutým světlem starožitných plynových lamp. Zaslechla jsem zurčení fontány uprostřed zahrady a automaticky jsem k ní zamířila. Třeba mi šum vody zklidní nervy... a pomůže mi zapomenout.

Odbočila jsem na chodník vedoucí k fontáně a za chůze jsem snila o svém novém klukovi, absolutně úchvatném Erikovi. Zrovna nebyl ve škole, odjel na každoroční soutěž v recitaci shakespearovských monologů. Školní kolo samozřejmě s přehledem vyhrál a postoupil do mezinárodního klání Škol noci. Dneska máme čtvrtek a on je pryč teprve od pondělka, ale stejně se mi po něm už hrozně stýskalo a nemohla jsem se dočkat, až se v neděli vrátí. Erik je nejhezčí kluk na celé naší škole. Vlastně by asi byl nejhezčí i na každé jiné. Je vysoký, tmavovlasý a pohledný. Představte si nějakého fešáka ze starých filmů (bez latentních homosexuálních sklonů, které údajně všichni měli). Navíc je ohromně talentovaný. Brzo se zařadí mezi spoustu dalších upířích filmových hvězd, jako jsou Matthew McConaughey, James Franco, Jake Gyllenhaal nebo Hugh Jackman (ten je fakticky nádherný na to, kolik mu je). A k tomu všemu je Erik taky hodný a slušný, takže po něm všichni šílí.

Přiznávám, že představa mě a Erika v rolích Tristana a Isoldy (až na to, že naše láska by skončila šťastně) mě zaměstnávala velice intenzivně, a proto jsem si nevšimla, že na nádvoří nejsem sama, dokud mě nepolekal pronikavý mužský hlas. Zaskočilo mě, jak hnusným a otráveným tónem ten chlap mluví.

„Působíš nám jedno zklamání za druhým, Afrodito!“

Ztuhla jsem. Afrodito?

„Jako by nestačilo, že tě označili a nemohla jsi nastoupit do Chatham Hall, takže všechna moje vynaložená námaha přišla vniveč,“ ozval se ostrý, chladný ženský hlas.

„Já vím, máti. Už jsem se ti za to omluvila.“

Jasně, měla jsem hned odejít. Otočit se a rychle, tiše z nádvoří vyklouznout. Afroditu mám ze všech lidí ve škole nejmní ráda. Vlastně ji mám vůbec ze všech lidí nejmní ráda. Ale schválně poslouchat, jak ji hnusně sjíždějí rodiče, to se prostě nedělá!

Tak jsem se po špičkách odplížila kousek stranou a schovala se za velký ozdobný keř, odkud jsem měla dobrý

výhled. Afrodita seděla na kamenné lavičce u fontány. Rodiče stáli před ní. Teda její máma stála. Táta rázoval sem a tam.

Páni, její rodiče byli oba fakticky krásní. Její táta byl vysoký a pohledný. Takový ten chlap, co na sebe dbá, drží si formu, neplešatí a má pěkné zuby. Na sobě měl tmavý oblek, který evidentně stál strašně moc peněz. Připadal mi povědomý, určitě jsem ho viděla v televizi nebo tak. Její máma byla jednoduše krasavice. Afrodita je naprosto dokonalá blondýnka a její máma byla její starší, nákladně oblečená a skvěle udržovaná verze. Svetr, který měla na sobě, byl stoprocentně kašmírový a krk jí obtáčela dlouhá šňůra pravých perel. Jak gestikulovala, obrovský diamant na jejím prsteníčku házel odlesky stejně studené jako její hlas.

„Zapomněla jsi, že tvůj otec je starostou Tulsy?“ štěkla zlostně na dceru.

„Ne, máti, jistěže ne.“

Její máma ji asi neslyšela nebo co. „Dalo nám hodně práce ututlat ten skandál, který vypukl, když jsi nastoupila sem místo na harvardskou přípravku na východním pobřeží, ale smířili jsme se s tím, protože i upíři mohou získat peníze, moc a úspěch. Očekávali jsme od tebe, že se v tomto poněkud výstředním společenství,“ znechuceně se ušklíbla, „probojuješ na samý vrchol. A najednou se dozvídáme, že už nejsi předsedkyně Dcer temnoty ani učednice velekněžky, a tudíž o nic lepší než všechen ten pól, který na tuhle školu chodí.“ Odmlčela se, jako by se potřebovala uklidnit. Když znovu promluvila, musela jsem našpicovat uši, abych jejímu syčivému šepotu porozuměla. „Zachovala ses zcela nepřijatelně.“

„Jako obvykle jsi nás zklamala,“ přisadil si její otec.

„To už jsi říkal, tati,“ pronesla Afrodita svým nezaměnitelným uštěpačným tónem.

Ruka její mámy vystřelila jako útočící had a vlepila jí facku. Plesklo to tak ostře, že jsem sebou škubla a zamrkala. Čekala jsem, že Afrodita vyskočí z lavičky a začne mámu

škrtit (neříkáme jí ježibaba jen tak pro nic za nic), ale ona si jen přitiskla dlaň na tvář a sklopila hlavu.

„Nebřeč. Už jsem ti mockrát říkala, že slzy znamenají slabost. Když už se nezmůžeš na nic jiného, tak aspoň nebřeč,“ vybafla na ni máma.

Afrodita pomalu zvedla hlavu a dala ruku dolů. „Nechtěla jsem tě zklamat, máti. Vážně mě to mrzí.“

„Omluvy ti nepomůžou. Nás zajímá, co uděláš, abys své postavení získala zpět.“

Zadržela jsem dech.

„S tím... s tím já nic dělat nemůžu,“ řekla Afrodita a zničehonic působila odevzdaně a hrozně dětsky. „Všechno jsem zkazila. Neferet mě přistihla při něčem opravdu špatném. Odvolala mě z čela Dcer temnoty a dosadila na předsednické místo někoho jiného. Myslím, že mě dokonce chce dát do jiné Školy noci.“

„To už víme!“ Její máma zvedla hlas a odsekávala slova jako kusy ledu. „Než jsme přišli za tebou, mluvili jsme s Neferet. Chtěla tě přemístit na jinou školu, ale to jsme nedovolili. Zůstaneš tady. Pokusili jsme se ji také přemluvit, aby ti omezila vycházky nebo uložila školní trest a potom ti tvůj post vrátila.“

„To snad ne!“

Afrodita se upřímně zděsila a já se jí vůbec nedivila. Dovedla jsem si živě představit, jaký dojem tihle chladní, rádoby dokonalí rodiče na naší velekněžce zanechali. Jestli Afrodita vůbec měla nějakou šanci získat si Neferetinu přízeň zpátky, tihle psychouši jí to nenávratně zkazili.

„Ale jistěže ano! Čekala jsi snad, že budeme jen nečinně přihlížet, jak si kazíš budoucnost a stává se z tebe naprosto bezvýznamná upírka z průměrné Školy noci někde v cizině?“ řekla její máma.

„Protože přesně k tomu směřuješ,“ dodal její táta.

„Ale tady přece nejde o to, jestli si zasloužím nějaký školní trest.“ Afrodita se očividně snažila ovládnout vztek a mluvit s nimi rozumně. „Ano, udělala jsem průšvih. Velký. Jenomže podstatné je, že se tu objevila holka, která má větší

moc než já. I kdybych si Neferet usmířila, stejně mi už Dcery temnoty nesvěří.“ Potom řekla něco, co se mnou parádně zacloumalo. „Ta druhá je lepší předsedkyně, než jsem byla já. Uvědomila jsem si to při Samhainu. Ona si zaslouží vést Dcery temnoty. Já ne.“

No tohle! Mám snad halucinace?

Afroditina máma udělala krok vpřed a já sebou cukla. Myslela jsem, že ji zase praští. Ona se ale jenom sklonila, až měly obličeje na stejné úrovni. Takhle zdálky si byly tak hrozně podobné, až mi z toho běhal mráz po zádech.

„*Nikdy* neříkej, že si někdo zaslouží víc než ty. Jsi moje dcera a vždycky si zasloužíš jen to nejlepší.“ Znovu se narovnala a prohrábla si bezchybný účes. Bylo mi jasné, že každý vlasek se zase okamžitě vrátí na svoje místo a neopovází se pohnout ani o milimetr. „Když jsme Neferet nepřesvědčili my, budeš to muset udělat ty.“

„Ale máti, vždyť jsem ti vysvětlila...“ začala Afrodita, ale táta jí skočil do řeči.

„Odstraň tu novou z cesty a pravděpodobnost, že ti Neferet vrátí tvoje místo, se zvýší.“

A sakra. „Ta nová“ jsem přece já!

„Zdiskredituj ji. Donuť ji, aby udělala pár chyb, a postarej se, aby se o nich Neferet dozvěděla od ostatních a ne od tebe. Tak to bude působit věrohodně,“ pronesla její máma klidně, jako by Afroditě radila, co si má zítra vzít na sebe, a ne jak se mě zbavit. Teda, jestli je někdo ježibaba, tak ona!

„A dávej si pozor. Odteď se musíš chovat naprosto dokonale. Možná bys mohla aspoň na nějaký čas přestat tajit svoje vize,“ přispěl svou troškou do mlýna otec.

„Ale vždyť mi už celé roky vtloukáš do hlavy, ať si jich co nejvíc nechám pro sebe, protože jsou zdrojem mé moci.“

Nevěřila jsem vlastním uším. Před měsícem mi Damien svěděl, že spolužáci Afroditu podezírají, že před Neferet tají svoje vize, ale podle nich to dělala z nenávisti k lidem (její vize totiž vždycky předpovídají nějakou tragédii, při které jich spousta umře). Když velekněžce vylicí, co viděla,

Neferet skoro pokaždé katastrofě zabrání a zachrání tak hodně životů. Právě tohle byla jedna z věcí, které mě přiměly, abych se Afroditě postavila a vyšoupla ji z vedení Dcer temnoty. Já o moc nestojím. Nechtěla jsem se stát předsedkyní proto, že je to významná pozice. Vždyť sakra ani nevím, co si s ní teď počnu. Jen mi bylo jasné, že Afrodita je zlá a že jí musím ty vylomeniny zarazit. A teď se najednou dozvídám, že zčásti se tak hnusně chová proto, že slepě poslouchá svoje odporné rodiče! Její táta i máma si asi vážně myslí, že zatajovat informace, které by mohly zachránit lidské životy, není nic špatného. A její táta je přitom starosta Tulsy! (Není divu, že mi byl povědomý.) Bylo to celé tak uhozené, že mi z toho šla hlava kolem.

„Vize nejsou zdrojem tvé moci!“ zasyčel Afroditin táta.

„Copak mě vůbec neposloucháš? Říkal jsem, že díky nim ji můžeš získat, protože informace znamenají vždycky moc. Zdrojem tvých vizí je proměna, která probíhá v tvém těle. Genetická záležitost, nic víc.“

„Nás tady učí, že je to dar od bohyně,“ opáčila tiše.

Její máma se mrazivě zasmála. „Nebud' pitomá. Kdyby nějaká bohyně opravdu existovala, proč by dávala moc tobě? Jsi jen hloupá malá holka a děláš příliš mnoho chyb, což tahle tvoje nejnovější eskapáda pouze dokazuje. Zkus pro změnu myslet, Afrodito. Použij své vize, abys získala zpět moc, ale nevytahuj se. Musíš Neferet přesvědčit, že tě to skutečně mrzí.“

„Vždyť mě to vážně mrzí...“ vydechla Afrodita tak tiše, že jsem ji skoro neslyšela.

„Za měsíc očekáváme mnohem příznivější zprávy.“

„Ano, máti.“

„Dobře, teď nás doprovod' do recepce, musíme se tam ukázat.“

„Nemohla bych chvíliku zůstat tady, prosím? Není mi dobře.“

„To nepřichází v úvahu. Co by si lidé pomysleli?“ štěkla na ni máma. „Seber se. Doprovodíš nás tam, jak se sluší. Hned.“

Afrodita se ztěžka zvedla z lavičky a já vyrazila zpátky k rozcestí, odkud vedla stezka z nádvoří. Srdce mi bušilo tak hrozně hlasitě, až jsem měla strach, že mě prozradí. Jakmile jsem našla správnou cestu, vzala jsem nohy na ramena a pelášila pryč.

Celou cestu zpátky na kolej jsem přemýšlela o tom, co jsem slyšela. Až dodneška mi připadalo, že naši jsou děsní, ale proti Afroditiným odporným, mocí posedlým rodičům vypadali jako veselá rodinka z *Krok za krokem* (no jo, koukám na sitcomy, vy snad ne?). Nerada to přiznávám, ale najednou jsem chápala, proč se Afrodita chová tak, jak se chová. Co by asi vyrostlo ze mě, kdybych v posledních třech letech neměla babičku Redbirdovou, která mě má ráda, je vždycky na mojí straně a naučila mě, co je správné? A ještě je mezi námi jeden rozdíl. I máma totiž kdysi bývala v pohodě. Sice byla pořád utahaná a přepracovaná, ale prvních třináct let z mých skoro sedmnácti se chovala normálně. Změnila se, teprve když si vzala Johna. Zkrátka jsem měla dobrou mámu a fantastickou babičku. Jenže co kdybych je neměla? Co kdyby to vždycky bylo jako v posledních třech letech a já byla pro vlastní rodinu jen nechtěný outsider?

Možná bych dopadla jako Afrodita. Možná bych se nechala pořád a ve všem komandovat od rodičů a úpěnlivě doufala, že přece jenom někdy budu dost dobrá a udělám něco, za co mě začnou mít doopravdy rádi.

Najednou jsem viděla Afroditu v úplně novém světle, i když jsem o to vůbec nestála.

3)

„Ale jo, Zoey, já tomu rozumím, fakticky, ale nevyšiluj! Kromě jiného jsi přece zjistila, že Afrodita na tebe asi udělá nějaký podraz a pokusí se tě vyšoupnout z pozice předsedkyně Dcer temnoty, tak na ni neplýtvěj soucitem,“ prohlásila Stevie Rae.

„Já vím, já vím. Neříkám, že pro ni uspořádám charitativní sbírku nebo něco. Jenom teď chápů, proč je taková, jaká je, když jsem ty psychouše slyšela.“

Šly jsme na první hodinu. Lépe řečeno jsme na první hodinu upalovaly, protože jsme jako obvykle nabraly skluz. Věděla jsem, že si tu druhou miskou Hraběte Čokuly už nemám dávat...

Stevie Rae obrátila oči v sloup. „A ty mě budeš kritizovat, že jsem moc měkkosrdcatá.“

„Nejsem měkkosrdcatá. Jen se do ní dokážu vcítit. To ale nic nemění na tom, že Afrodita se chová jako hnusná ježibaba.“

Spolubydlící zafrkala a zavrtěla hlavou, až jí blondáté lokýnky zavířily kolem obličeje. Vypadala jako malá holčička. Její krátký sestřih působil ve Škole noci divně, protože tady všichni včetně spousty kluků mají neuvěřitelně dlouhé husté vlasy. Já je teda odjakživa nosím dlouhé, ale stejně jsem si na začátku nemohla zvyknout, jakou tady každý má hřívu. Už se to ale vysvětlilo. Součástí fyzické proměny v upíra je, že nám abnormálně rychle rostou vlasy a nehty. Jakmile získáte trochu cviku, dokážete podle toho

poznat, v jakém ročníku kdo je, a nemusíte se ani dívat na vyšitý znak na uniformě. Upíři vypadají jinak než lidé (ne nějak hrozně, prostě jinak), a tak se mláďata v průběhu proměny logicky taky začínají odlišovat.

„Zoey, ty mě vůbec neposloucháš.“

„He?“

„Říkala jsem, ať si nepřestáváš dávat na Afroditu bacha. Ano, má děsné rodiče. Ano, rozhodují o všem za ni a manipulují s ní. Jenže to je fuk. Stejně je zlá, pomstychtivá a ubližuje druhým. Nepouštěj si ji k tělu.“

„Žádné strachy, nepustím.“

„Fajn. Uvidíme se na třetí hodině.“

„Měj se!“ křikla jsem za ní ještě. Ach jo, ta holka si všechno moc bere.

Rozběhla jsem se do třídy a sotva si stačila sednout do lavice vedle Damiena, který s mírně pozdviženým obočím podotkl: „Zase dvě misky?“, když zazvonilo a do učebny vstoupila Neferet.

Já vím, že je u holky dost divné (zřejmě až trochu úchylné), když se pořád kouká na nějakou ženu a slintá nad tím, jak je nádherná – jenomže Neferet je vážně zatraceně krásná. Jako by k sobě dokázala přitáhnout všechno světlo v místnosti. Měla na sobě jednoduché černé šaty a černé kozačky, pro které bych klidně vraždila, a k tomu stříbrné náušnice ve tvaru Nyktiny spirály. Na hrudi se jí jako vždycky třpytila stříbrně vyšitá silueta bohyně. Nijak zvlášť se Nyktě nepodobala (já jsem ji totiž určitě viděla, zjevila se mi v den, kdy mě označili), ale obklopovala ji stejná aura síly a sebedůvěry. Nemá cenu zapírat – toužila jsem být jako ona.

Dnešní hodina byla neobvyklá. Místo aby Neferet vykládala látku (a věřte tomu, nebo ne, její výklady nikdy nikoho nenudí), zadala nám písemnou práci o Gorgoně, kterou jsme celý týden probírali. Dozvěděli jsme se, že ve skutečnosti nebyla příšera, která pouhým pohledem měnila muže v kámen, ale slavná upíří velekněžka, jež od bohyně dostala nadání pro zemi. Odtud asi ten mýtus o proměňování lidí v šutry. Vsadím se, že když se upíří velekněžka

s takovým nadáním pořádně naštvě, není pro ni nejmenší problém udělat z někoho žulový balvan (kameny přece pocházejí ze země, to dá rozum). Dostali jsme teda za úkol napsat práci o lidských mýtech, symbolice a o tom, co se za fiktivní pověsti o Gorgoně skrývá.

Jenomže já se na psaní nedokázala zabohat soustředit, a navíc jsem na to měla celý víkend. Ted' mi mnohem větší starosti dělaly Dcery temnoty. V neděli bude úplněk a já mám vést jejich soukromý rituál. Všichni bezpochyby čekají, že při té příležitosti oznámím, jaké změny hodlám udělat. No, ehm, a to znamená, že bych si to sama měla nejdřív ujasnit. Kupodivu už mě něco napadlo, ale potřebovala jsem s tím pomoci.

Popadla jsem zápisník a vstala. Damien se na mě zvědavě zadíval, ale já neměla na vysvětlování čas. Zamířila jsem ke katedře za Neferet.

„Nějaký problém, Zoey?“ zeptala se.

„Ne. No, vlastně ano. Ale vyřeším si ho sama, když mi dovolíte, abych na zbytek hodiny šla do mediálního centra.“ Uvědomila jsem si, že jsem nervózní. Byla jsem ve Škole noci teprve měsíc a ještě jsem si nebyla úplně jistá, jestli se tady člověk může omluvit z výuky. Za celou tu dobu se jenom dvakrát stalo, že někdo onemocněl. Jenomže zmínění spolužáci umřeli. Oba. Jejich těla odmítla proměnu. Jednoho z nich jsem viděla umírat na vlastní oči, stalo se to při hodině literatury a bylo to strašné. Ale když nepočítám tahle náhlá úmrtí, nikdo nikdy nezameškal jedinou hodinu.

Neferet se na mě upřeně dívala a já si vzpomněla, že umí trochu číst myšlenky a ty pošahané nesouvislé úvahy, co se mi honí hlavou, zřejmě slyší. „Jde o Dcery temnoty,“ vysvětlila jsem s povzdechem. „Chci jako vedoucí vytvořit nová pravidla.“

Zatvářila se potěšeně. „Můžu ti s tím nějak pomoci?“

„Později určitě ano, ale nejdřív si musím najít pár věcí a ujasnit si myšlenky.“

„Dobře, až to budeš mít srovnané, přijď za mnou. A do mediálního centra můžeš kdykoli.“

Zarazila jsem se. „Nepotřebuju nějakou průkazku nebo zvláštní povolení?“

Usmála se. „Jsem tvá mentorka a máš můj souhlas, co víc by po tobě kdo mohl chtít?“

Poděkovala jsem a rychle vyšla ze třídy. Připadala jsem si hloupě. Moc se těším, až to tu pořádně poznám a budu mít do detailu zažité, jak to tady chodí. Vlastně ani nevím, proč jsem z toho byla tak vyjukaná. Na chodbách jsem nepotkala živou duši. Narozdíl od mojí předešlé školy (Jižní střední školy v Broken Arrow, což je šíleně nudné předměstí oklahomského velkoměsta Tulsy) tady neslídil žádný nepřírozeně opálený zástupce ředitele s napoleonským komplexem, který neměl na práci nic lepšího než šikanovat žactvo. Zvolnila jsem krok a pokusila se pustit všechny hlouposti z hlavy. Poslední dobou jsem nějaká přetažená.

Knihovna se nachází v přední části školní budovy, je to fantastický několikapatrový komplex postavený tak, aby připomínal hradní věž, což hezky ladí s celkovým pojetím zdejšího areálu. Ten totiž působí docela jako ze středověku. Možná proto si tohohle místa před pěti lety upíři všimli.

Tenkrát to byla soukromá příprava pro děti snobských milionářů, ale úplně původně tady měli klášter augustiniánští mniši. Když jsem se jednou Neferet zeptala, jak se jim podařilo majitele přípravy přesvědčit, aby jim školu prodali, odpověděla, že jim udělali nabídku, kterou nemohli odmítnout. V jejím hlase tehdy zazněl tak nebezpečný tón, že mi z toho ještě teď naskočila husí kůže.

„*Mňááú-huf!*“

Málem jsem leknutím vyletěla z kůže. „Nalo! Skoro jsem se počurala!“

Mojí kočce to ale bylo fuk. Skočila mi do náruče, takže jsem kromě zápisníku a kabelky musela někam vměstnat ještě malou (ale hezky vypasenou) zrzavou kouli. Nala celou dobu hudovala jako našťvaná důchodkyně. Zbožňuje mě a sama si mě vybrala za majitelku, ale to neznamena, že je na mě vždycky milá. Přehodila jsem si ji na druhou paži a otevřela dveře mediálního centra.

Když jsme u toho, Neferet řekla mému pitomému tupčímovi Johnovi čistou pravdu. Kočky se po škole opravdu pohybují naprosto volně. Často chodí za „svými“ páníčky i na hodiny. Nala si na to zvlášť potrpí, najde si mě třeba i několikrát denně. Vždycky mě jenom donutí, abych ji podržela za ušima, chvilku si stěžuje a pak zase odejde dělat to, co kočky dělají, když mají volno (třeba plánovat celosvětový mocenský převrat?).

„Potřebuješ ji podržet?“ zeptala se vedoucí. Potkala jsem se s ní zatím jen jednou, hned první týden, když mě prováděli po škole, ale vzpomněla jsem si, že se jmenuje Sapphó. (Jasně že to není ta slavná upírská básnířka Sapphó, ta umřela už nejmíň před tisíci lety, zrovna ji probíráme v literatuře.)

„Děkuju za nabídku, Sapphó, ale radši ne. Nala jaksi nikoho kromě mě nemusí.“

Drobná tmavovlasá upírka s tetováním ve tvaru ozdobných symbolů, o kterých Damien tvrdí, že to jsou znaky řecké abecedy, se na moji kočku nadšeně usmála. „Jsou to ohromně zajímavá stvoření, vid’?“

Přesunula jsem si Nalu na druhé rameno a ona mi našťavaně zafuněla do ucha. „Rozhodně úplně jiná než psi,“ řekla jsem.

„Díky bohyni za to!“

„Můžu si s dovolením zabrat jeden počítač?“ Mediální centrum bylo sice doslova nacpané knihami, které se táhly v nekonečných řadách a musely jich být tisíce, ale byla tam i fantastická, špičkově vybavená počítačová sekce.

„Samozřejmě, jako doma. Kdybys náhodou nemohla něco najít, obrať se na mě, ráda ti pomůžu.“

„Děkuju.“

Vybrala jsem si počítač, který stál na krásném velkém stole, a otevřela internetový prohlížeč. To je další věc, která tady funguje úplně jinak než na mojí bývalé škole. Nejsou tu žádná hesla ani filtrovací program, který vás na určité stránky nepustí. Od zdejších studentů se očekává, že mají rozum a vědí, co je správné – a kdyby někdo lezl někam, kam nemá, upíři by mu na to stejně přišli, protože skoro

stoprocentně poznají, když jim lžete. Mně osobně stačí jen si představit, že se pokouším Neferet zalhat, a už se mi obrací žaludek děsem.

Soustřed' se a nepřemýšlej pořád o pitomostech. Tohle je důležité.

Fajn, takže už nějaký čas se mi v hlavě klubal takový nápad. Bylo načase podívat se, jestli za něco stojí. Otevřela jsem Google a naťukala „soukromé přípravné školy“. Vyjelo mi moře odkazů. Zúžila jsem výběr. Chtěla jsem jen exkluzivní a prvotřídní (žádné mizerné „alternativní akademie“, kde beztak jen vychovávají budoucí kriminálníky).

A taky staré, co už fungují desítky, někdy i stovky let. Hledala jsem něco doopravdy prověřeného časem.

Mezi prvními mi vyjela škola, o které mluvili Afroditini rodiče, Chatham Hall. Je to exkluzivní přípravka na východním pobřeží a vypadá fakticky luxusně, to vám teda povím. Hned jsem z jejích stránek zase odešla. Místo, které se zamlouvá Afroditiným pošahaným rodičům, jsem si v žádném případě za vzor brát nechtěla. Hledala jsem dál. Exeter... Andover... Taft... Škola slečny Porterové (nekecám, tak se ten ústav vážně jmenoval, ha ha) ... Kent...

„Kent. O té už jsem někde slyšela,“ sdělila jsem Nale, která se usadila na stole a ospale mě pozorovala. Klikla jsem na odkaz. „Je v Connecticutu. Už vím, odkud ji znám, tam přece chodila Shaunee, než ji označili!“ Začala jsem si stránky prohlížet, protože jsem byla zvědavá, kde kamarádka strávila část prváku (v našem případě tercie). Bez diskuze to byla moc hezká škola. Hodně snobská, ale tak nějak mi připadala sympatičtější než ostatní přípravky. Možná to bylo tím, že jsem si ji spojila se Shaunee. Klikala jsem na všechno možné – a najednou jsem zpozorněla. „To je ono,“ zamumlala jsem pro sebe. „Přesně tohle potřebuju.“

Vytáhla jsem propisku, zápisník a začala si dělat poznámky. Spoustu poznámek.

Kdyby Nala předtím varovně nezasyčela, asi bych leknutím vyskočila až ke stropu, když se za mnou ozval hluboký hlas: „Takhle vypadá někdo opravdu zabraný do práce.“

Ohlédla jsem se – a ztuhla. Kristepane.

„Promiň, nechtěl jsem tě vyrušit. Ale je hodně neobvyklé vidět studenta, který si něco zuřivě zapisuje, místo aby datloval do klávesnice, a tak mě napadlo, jestli nepíšeš básně. Já sám píšu poezii radši rukou, počítač je moc neosobní.“

Nekoukej na něj jako sůva! Odpověz mu! zaječelo na mě moje vědomí. „No, ehm, já nepíšu básničky.“ Ježíši, tak tohle byla fakt inteligentní reakce.

„Škoda. No, aspoň jsem se zeptal. Už tě nebudu zdržovat, rád jsem tě zase viděl.“

Usmál se a už se chtěl otočit, když si moje pusa vzpomněla, jak se správně mluví. „Ehm, já si taky myslím, že počítače jsou moc neosobní. O poezii jsem se teda nikdy nepokoušela, ale když si potřebuju zaznamenat něco důležitého, vezmu si radši tohle.“ Zamávala jsem propiskou jako pitomec.

„Možná bys měla zkusit nějakou báseň napsat. Vypadá to, že máš poetickou duši.“ Natáhl ruku. „Touhle dobou za Sapfó každý den přebírám směnu, aby si mohla dát pauzu. Nejsem ale opravdový profesor, učím jenom letos a jenom dvě třídy, protože potřebuju volno pro svoji tvorbu. Jsem Loren Blake, upíří oficiální básník.“

Stiskla jsem mu předloktí v tradičním upířském pozdravu a snažila se nevnímat, jak krásně teplou a svalnatou má paži a že jsme v prázdném mediálním centru úplně sami.

„Já vím,“ řekla jsem a hned bych si nejradši dala facku. Nic hloupějšího už jsem plácnout nemohla! „Teda jako že vím, kdo jste. První muž, kterého v posledních dvou letech letěch jmenovali oficiálním básníkem.“ Došlo mi, že mu pořád svírám předloktí, a pustila jsem ho. „Já jsem Zoey Redbirdová.“

Usmál se a moje srdce udělalo přemet. „Já taky vím, kdo jsi.“ Jeho fantastické oči, tak tmavé, že připomínaly černé bezedné propasti, šelmovsky zajiskřily. „Jsi první mládě, které má vybarvené znamení a k němu další tetování, plus jediný upír, ať už dospělý nebo mládě, který kdy měl nadání pro všech pět živlů. Těší mě, že se konečně poznáváme osobně. Neferet mi o tobě hodně vyprávěla.“

„Vážně?“ vypískla jsem a málem se propadla hanbou.

„Samozřejmě. Je na tebe ohromně pyšná.“ Kývl k prázdné židli vedle mě. „Nechci tě rušit od práce, ale vadilo by ti, kdybych se k tobě na chvíli posadil?“

„Vůbec ne, potřebuju si dát pauzu. Mám úplně přesezený zadek.“ Kristova noho, zastřelte mě někdo!

Rozesmál se. „Tak co kdybych si sedl a tys pro změnu stála?“

„Ne, já... no... já si jenom poposednu.“ A potom skočím z okna.

„Můžu se zeptat, na čem tak zapáleně pracuješ? Pokud to ovšem není něco osobního.“

Fajn. Chce to jen myslet a pak teprve mluvit. Chovat se normálně. Odpoutat se od skutečnosti, že vedle mě sedí nejnádhernější chlap, jakého jsem kdy viděla. Je to zdejší profesor. Prostě jen učitel, nic víc. Jasně. Prostě učitel, až na to, že přesně takhle si každá žena představuje dokonalého muže. A teď myslím muže v pravém smyslu slova. Erik je k sežrání, hrozně hezký a cool. Loren Blake ale patří úplně někam jinam. Představuje absolutně zakázaný, neuvěřitelně sexy svět, do kterého nesmím ani nakouknout. Stejně ve mně nemůže vidět nic víc než dítě. No uznejte, je mi šestnáct. Teda skoro sedmnáct, ale stejně. Jemu už musí být nejmíň jednadvacet. Jen se snaží být milý. Zřejmě si chce pořádně prohlédnout moje divná znamení. Třeba sbírá informace pro novou, šíleně pokořující báseň o...

„Zoey? Jestli o tom se mnou nechceš mluvit, tak se zlobit nebudu. Opravdu jsem tě nechtěl rušit.“

„Ne! To je v pohodě.“ Zhluboka jsem se nadechla a utřídila si myšlenky. „Omlouvám se, ještě jsem si rovnala

v hlavě něco k tomu průzkumu, co dělám,“ zalhala jsem a doufala, že při svém mládí nemá tak vyvinuté detektory lži jako starší profesori. Honem jsem pokračovala: „Chci zreformovat Dcery temnoty. Podle mě potřebujeme nějaký základ, jasná pravidla a zásady. A teď nemyslím jenom podmínky členství, ale taky normy, které musí dodržovat každý, kdo v našem sdružení je. Aby náhodou někdo neměl pocit, že se může chovat hnusně, a přitom zůstat Dcerou nebo Synem temnoty.“ Odmlčela jsem se a zrudla. O čem to tady proboha blábolím? Musí mu připadat, že mám papíry na hlavu.

Jenže on se ani nezačal smát, ani neřekl něco shovívavého a neodešel. Zdálo se dokonce, že o mých slovech uvažuje. „Už máš nějaké konkrétní nápady?“ zeptal se.

„No, líbí se mi, jak funguje studentská samospráva na jedné soukromé škole, jmenuje se Kent. Podívejte...“ Klikla jsem na odkaz a začala předčítat: „Nedílnou součástí života jsou u nás studentská rada a systém prefektů, což jsou vybraní žáci, kteří se zavazují vést ostatní, sloužit jim za vzor a starat se o všechny aspekty studentského života na Kentu.“ Ukázala jsem propiskou na obrazovku. „Vidíte? Studenti a pedagogický sbor každoročně zvolí několik prefektů a ti se ujmou vedení studentské rady. Ředitel – v našem případě Neferet – má právo veta, stejně jako hlavní prefekt.“

„V našem případě ty,“ podotkl.

Znovu jsem se strašlivě začervenala. „Ano. Taky se tu píše, že každý rok v květnu vytipují ze studentské rady několik nováčků jako možné kandidáty na příští rok a uspořádají na jejich počest velkou oslavu.“ S úsměvem jsem spíš pro sebe dodala: „Udělal bychom z toho nový rituál, to by se Nyktě určitě líbilo.“ V hloubi duše jsem jasně cítila, že je to dobrý nápad.

„Mně se to každopádně líbí,“ řekl Loren. „Podle mě je to skvělé.“

„Fakticky? Neříkáte to jen tak?“

„Měla bys o mně něco vědět. Nikdy nelžu.“

Zahleděla jsem se mu do očí. Připadaly mi nekonečně hluboké. Seděl tak blízko, že jsem cítila teplo jeho těla, a najednou mě zasáhl příval zakázané touhy. Zachvěla jsem se, ale podařilo se mi to zamaskovat. „V tom případě děkuju,“ odvětila jsem tiše. Dodala jsem si odvahy a pokračovala: „Nechci, aby Dcery temnoty byly prostě parta, která dohromady tráví volný čas. Chci, abychom šli ostatním příkladem a chovali se správně. Proto mě napadlo, že se všichni členové budou muset zavázat k plnění pěti ideálů, které budou reprezentovat pětici živlů.“

Nadzvedl obočí. „Už víš, jaké to budou?“

„Dcery i Synové temnoty slíbí, že na počest vzduchu budou sami sebou, na počest ohně budou věrní, na počest vody moudří, na počest země soucitní a na počest ducha upřímní.“ Ani jsem se nemusela dívat do poznámek, svých pět ideálů už jsem znala z paměti. Místo toho jsem se mu dívala do očí. Chvilí mlčel. Pak pomalu natáhl ruku a objel prstem jednu vlnovku v mém tetování. Správně jsem se při jeho doteku měla zachvět, ale nemohla jsem se ani hnout.

„Krásná, inteligentní a nevinná,“ zašeptal. Potom uhrančivým hlasem zarecitoval: „Nejcennější součástí krásy je to, co nelze zachytit na obraze.“

„Nerada vás ruším, ale potřebuju si pro profesorku Anastasii vypůjčit další tři knihy z téhle série.“

Afroditin hlas kouzlo mezi mnou a Lorenem okamžitě zlomil a mě málem klepla pepka. Loren vypadal skoro stejně otřeseně jako já. Odtáhl ruku od mého obličeje a rychle odešel k pultu, kde se zapisovaly výpůjčky. Já zůstala sedět jako přibitá a předstírala, že mám hrozně napilno. Čmárala jsem si do notesu další a další poznámky (ale ve skutečnosti to byly jen nesmysly). Zaslechla jsem, jak se Sapfó vrací, zapisuje Afroditiny knihy místo Lorena a jak básník odchází. Jako by mě k tomu přiměla nějaká neodolatelná moc, otočila jsem se a zadívala se za ním. Právě vycházel ze dveří a ani se na mě nepodíval.

Zato Afrodita upírala pohled přímo na mě a její dokonalé rty se zvlínily v zlomyslném úsměvu.

A do pytle.

4)

Potřebovala jsem se Stevie Rae svěřit s tím, co se mi stalo a že mě Afrodita viděla s Lorenem v poněkud kompromitující situaci, ale nechtěla jsem o tom mluvit před Damienem a dvojčaty. Jasně, jsou to taky moji kamarádi, ale ještě jsem tu scénu sama úplně nerozdýchala, a když jsem si představila, jak to ti tři začnou rozpitvávat a hádat se, pokoušely se o mě mdloby. Vždyť dvojčata si schválně překopala rozvrh, aby se jim tam vešel Lorenův volitelný seminář poezie, kde každý den hodinu jen sedí a hltají ho očima (to není pomluva, samy se k tomu hrdě přiznávají). Kdybych jim pověděla, k čemu došlo, stoprocentně by začaly úplně vysilovat. (A stejně, došlo vůbec k něčemu? Přece se jenom dotkl mojí tváře, z toho se nestřílí.)

„Co ti je?“ zeptala se spolubydlící.

Všichni čtyři se rázem přestali zabývat otázkou, jestli ta věc v Erinině salátu je vlas, nebo takové to divné vlákno z řapíkatého celeru, a upřeli pozornost ke mně.

„Nic, jen přemýšlím o úplňkovém rituálu, který v neděli povedu.“ Pohlédla jsem na ně. Z očí jsem jim jasně vyčetla, že vůbec nepochybují o tom, že už jsem něco vymyslela a neztrapním se. Taky bych si chtěla takhle věřit...

„Co máš v plánu? Už ses rozhodla?“ zeptal se Damien.

„Asi ano. Co říkáte tomuhle...“ Vysvětlila jsem jim svůj nápad se studentskou radou a prefekty a přibližně v polovině svojí přednášky jsem si uvědomila, že to doopravdy není

špatná myšlenka. Na závěr jsem jim pověděla o pěti ideálech, které se pojí s pěticí žvlů.

Chvíli mlčeli. Už jsem se začínala bát, když Stevie Rae rozpráhla náruč a prudce mě objala. „Ach, Zoey! Ty budeš bezvadná velekněžka!“

Damienovi se podezřele leskly oči a hlas měl neodolatelně nejistý. „Připadám si, jako bych patřil ke dvoru nějaké slavné královny.“

„Že ty v hloubi duše toužíš být dvorní dáma?“ pronesla Shaunee.

„Komtesa Damienová... ha ha ha,“ zachichotala se Erin.

„Vy dvě...“ sykla varovně Stevie Rae.

„Sorry,“ omluvila se dvojčata jednohlasně.

„Prostě se to vyloženě nabízelo,“ hájila se Shaunee. „Ale vážně, nám se ten nápad šíleně líbí.“

„Jo, takhle odtamtud všechny ježibaby budou muset vypadnout,“ podotkla Erin.

„No, to je další věc, kterou s vámi potřebuju probrat.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Rada prefektů by podle mě měla mít sedm členů. To je dostatečný počet a při hlasování nemůže dojít k remíze.“ Přikývli. „Hodně jsem toho načetla, a nejenom o Dcerách temnoty, ale o studentské samosprávě obecně, a všude jsou prefekti jen lidi z vyšších ročníků. Ten hlavní, což mám jako být já, je vlastně vždycky ze čtvrtáku, nikdy z prváku.“

„Já dávám přednost výrazu tercie. Připadám si tak přece jenom starší, trojka je vyšší číslo než jednička,“ prohlásil Damien.

„To je fuk, jak tomu kdo říká. Prostě není správné, že všichni patříme mezi nejmladší. Takže bude jen logické, když do rady přibereme dva starší spolužáky.“

Po chvíli ticha se ozval Damien. „Já nominuju Erika Nighta.“

Shaunee protočila oči.

„A už jsme zase u toho,“ spustila Erin. „Kolikrát ti máme vysvětlovat, že ten kluk za tvůj tým nekope? Má rád prsa a vaginy, ne penisy a zad...“

„Dost!“ Tohle jsem fakticky nehodlala poslouchat. „Podle mého názoru Erik Night vůbec není špatný kandidát, a ne jenom proto, že má rád mě a, ehm...“

„Holčičí znaky?“ pomohla mi Stevie Rae.

„Ano, holčičí znaky, a ne klučičí. Myslím, že má přesně ty vlastnosti, které hledáme. Je talentovaný, oblíbený a doopravdy hodný.“

„A taky absolutně...“ nakousla Erin.

„...k sežrání,“ dořekla Shaunee.

„To máte samozřejmě pravdu. Jenomže my v žádném případě nebudeme vybírat členy podle vzhledu.“

Dvojčata se zamračila, ale nehádala se se mnou. Ony ve skutečnosti nejsou povrchní, jenom tak trošku.

Obrnila jsem se trpělivostí a pokračovala: „A sedmý člen rady by podle mě měla být nějaká sextánka, která patřila k Afroditině partě. Teda jestli některá z nich o členství pořád ještě bude stát.“

Tentokrát žádné okouzlené mlčení nenastalo. Erin se Shaunee jako obvykle promluvily obě naráz.

„Jedna z hnusných ježibab?“

„Tak to sakra ani náhodou!“

Než se stačily nadechnout k další kritice, vyjádřil se i Damien. „Nechápu, k čemu by to mohlo být dobré.“

Stevie Rae se jen tvářila polekaně a kousala si ret.

Zvedla jsem ruku a potěšilo mě (i překvapilo), že hned zmlkli. „Nestala jsem se předsedkyní Dcer temnoty proto, abych na škole vyvolala válku, ale proto, že Afrodita všechny šikanovala a někdo jí to musel zarazit. Teď stojím v čele a chci, aby členství v Dcerách temnoty byla pocta. Ne jako za Afrodity, která z nich udělala družinu poskoků. Stát se Dcerou nebo Synem temnoty by mělo být těžké a výběrová kritéria musí být přísná, ale nesmí to skončit tak, že se členové budou rekrutovat jen z kamarádů současné předsedkyně. Chci, aby na Dcery a Syny temnoty mohli být pyšní úplně všichni, a když do rady vezmu některou z bývalých členek, dám tím jasný signál, že nehodlám být zaujatá.“

„Budeš si hrát na prsou hada,“ namítl tiše Damien.

„Oprav mě, jestli říkám pitomosti, Damiene, ale nejsou hadi blízce spojení s Nyktou?“ řekla jsem rychle na popud svého instinktu. „Nemají náhodou špatnou pověst jen proto, že se stali symboly ženské síly a muži chtěli ženám tuhle sílu vzít, a tak z ní udělali něco odporného a děsivého?“

„Ano, to máš pravdu,“ připustil, „ale to ještě neznamená, že vzít do naší rady někoho z Afroditina gangu je dobrý nápad.“

„Vidíš, přesně o to mi jde. Nechci, aby to byla nějaká naše rada. Líbilo by se mi, kdyby se z ní stalo něco jako školní tradice. Něco, co přetrvá, i když my tady už nebudeme.“

„Takže kdyby někdo z nás nezvládl proměnu, tyhle nové Dcery temnoty po něm zůstanou jako odkaz,“ podotkla Stevie Rae. Všimla jsem si, že ostatní ta myšlenka zaujala.

„Přesně tak jsem to myslela – i když jsem si to vlastně až doted neuvědomila,“ vyhrkla jsem.

„To se mi moc líbí, i když rozhodně nemám v plánu utopit se ve vlastní krvi,“ řekla Erin.

„Žádné strachy, ségra, to se ti nestane. Taková smrt je hrozně neestetická.“

„Nechci ani pomyslet na to, že proměnu možná nezvládnou,“ řekl Damien, „ale kdyby... kdyby se mi mělo něco stát, byl bych rád, aby po mně tady na škole něco zůstalo.“

„Co takhle pamětní desky?“ ozvala se Stevie Rae. Zničehonic byla hrozně bledá.

„Pamětní desky?“ Neměla jsem páru, o čem mluví.

„Ano. Napadlo mě, že bychom měli mít pamětní desku nebo tak něco, na kterou by se vyrývala jména těch... no... jak jsi jim to říkala?“

„Prefektů,“ napověděl jí Damien.

„Jo, prefektů. Na té desce by na věčné časy zůstala jejich jména a každý rok by se doplňovala nová.“

„Páni!“ Shaunee se ten návrh evidentně hodně zamlouval. „Ale s pamětní deskou jděte někam. Potřebujeme něco originálnějšího.“

„Něco jedinečného a nezaměnitelného,“ připojila se Erin.

„Otisky rukou,“ pronesl Damien.

„Cože?“

„Otisky rukou jsou jedinečné. Prostě každý otiskneme ruku do mokrého betonu a napíšeme pod to svoje jméno.“

„Jako to dělají hollywoodské hvězdy!“ zajásala Stevie Rae.

No nazdar, to teda bude kýč... Asi proto se mi ten nápad šíleně líbil. Byl to přesně náš styl – jedinečné, originální a na hraně nevkusu.

„Podle mě to je boží. A víte, kam ty otisky umístíme?“ Obrátili ke mně rozzářené šťastné pohledy. Na chvíli zapomněli na všechny obavy z toho, že mezi sebe mají vzít Afroditinu kamarádku, i na všudypřítomný strach z náhlé smrti, který nás bez ustání tížil. „Je tady jedno absolutně dokonalé místo. Nádvoří.“

Zazvonilo a my museli zase na hodinu. Poprosila jsem Stevie Rae, ať řekne španělštinářce, že jsem šla za Neferet a přijdu později. Chtěla jsem mentorce předeštit svoje nápady, dokud jsem je ještě měla čerstvě v paměti. To bude záležitost pár minut, všechno jí jen nastíním v hrubých obrysech a zeptám se, jestli to schvaluje. Možná... možná ji taky požádám, aby v neděli přišla na náš úplňkový rituál a byla při tom, až oznámím nová výběrová kritéria pro Dcery a Syny temnoty. Bála jsem se sice, že budu hrozně nervózní, když vyčaruju kruh a povedu vlastní rituál pod jejím dohledem, ale hned jsem si slíbila, že si žádnou trému nepřipustím. Dcerám temnoty přece prospěje, když Neferet přijde, protože tím moje nové návrhy získají váhu a...

„Ale já to viděla!“ Pootevřenými dveřmi Neferetiny učebny ke mně dolehl Afroditin hlas a přerval mi nit. Zůstala jsem stát jako přimražená. Zněl příšerně – rozčileně, a dokonce vyděšeně.

„Pokud vidíš takové hlouposti, možná bys o tom raději neměla vykládat ostatním,“ pronesla ledově velekněžka. Mluvila hrozivým tónem, studeně a přísně.

„Ale Neferet, vždyť jste to chtěla slyšet! Jenom jsem vám pověděla, co jsem viděla.“

O čem to Afrodita mluví? Ztraceně. Že by přiběhla Neferet žalovat, jak mě Loren pohladil po tváři? Rozhlédla jsem se, ale chodba byla prázdná. Měla jsem odtamtud vypadnout, ale jestli na mě ta ježibaba donášší, tak jsem to chtěla slyšet na vlastní uši – i když to vypadalo, že Neferet jí nevěří ani slovo. Takže místo abych se ztratila (jako rozumné děvče), honem jsem tiše vklouzla do kouta jen kousek od pootevřených dveří. Pak jsem si v záblesku nečekané inspirace sundala stříbrnou náušnici a upustila ji na zem. V Neferetině učebně jsem každou chvíli, takže se nikdo nebude divit, že hledám ztracenou náušnici právě tam.

„Víš, co od tebe skutečně chci?“ Velekněžčina slova sršela hněvem a silou, až mi z toho naskočila husí kůže. „Chci, abys už víckrát nevykládala žádné *pochybné historky*.“ Na konec věty položila zvláštní důraz. Myslí tím pomluvy o mně a Lorenovi?

„Jen... jen jsem chtěla, abyste o tom věděla.“ Afrodita se rozbrečela a přes vzlyky jí bylo stěží rozumět. „My-myslela jsem, že tomu třeba dokážete zabránit.“

„Nenapadlo tě, že ses Nyktě znelíbila kvůli svému sobectví a ona ti teď odpírá svou přízeň? Možná už vidíš jen falešné preludy.“

S takovou krutostí, jaká čísel z Neferetina hlasu, jsem se ještě nesetkala. Vůbec se jí to nepodobalo a příšerně mě to vyděsilo, i když přesně nedokážu říct proč. Ten den, co mě označili, jsem měla nehodu, upadla jsem do bezvědomí, opustila svoje tělo a setkala se s Nyktou. Bohyně mi sdělila, že má se mnou zvláštní záměry, a políbila mě na čelo. Když jsem se probírala, měla jsem vybarvené znamení. Taky jsem tehdy získala silné nadání pro živly (ale na to jsem přišla až později) a divný instinkt, který mě občas nutí říkat nebo dělat jisté věci – a někdy mi jednoduše nařizuje, abych držela

klapačku. A právě tenhle instinkt mi teď říkal, že Neferetin hněv je špatný, i když ho vyvolaly Afroditiny hnusné pomluvy.

„To neříkejte, Neferet, prosím vás!“ vzlykla Afrodita.
„Prosím, neříkejte, že se ke mně Nyx obrátila zády!“

„Já ti přece nemusím nic říkat. Podívej se do svého nitra. Co tam vidíš?“

Kdyby to moje mentorka řekla ohleduplně, působilo by to, jako když moudrá učitelka nebo kněžka prostě radí někomu, kdo má problémy. Znáte to – zeptej se sám sebe, protože tak nejlíp přijdeš na to, v čem je problém a jak ho máš řešit. Jenže Neferetin hlas byl chladný, výsměšný a krutý.

„Vidím... vidím tam, že... že jsem, no, udělala hodně chyb, ale nemyslím, že mě bohyně nenávidí.“

Vzlykala tak křečovitě, že jsem jí skoro vůbec nerozuměla.

„V tom případě se nedíváš pořádně.“

Spolužačka se rozplakala, jako by jí pukalo srdce. Už jsem to nemohla dál poslouchat. Nechala jsem náušnici náušnicí a poslechla, co mi radil instinkt. Zdrhla jsem odtamtud, jak nejrychleji to šlo.

5)

Vrátila jsem se na španělštinu, ale hrozně mě bolelo břicho. Dokonce jsem si vzpomněla, jak se mám u profesorky správně dovolit – „*puedo ir al bano*“. Byla jsem na záchodě tak dlouho, že se za mnou vypravila Stevie Rae a ptala se, co se děje.

Věděla jsem, že o mě má hrozný strach. To víte, když začne nějaké mládě vypadat nemocně, obvykle to znamená, že umírá. Vymluvila jsem se, že jsem to dostala a mám děsné křeče. Stejně mi ale evidentně moc nevěřila.

Hrozně jsem se těšila na poslední hodinu týdne, jezdeckví. Zaprvé mám tenhle předmět moc ráda a zadruhé si při něm vždycky úžasně odpočinu. Tenhle týden jsme s Persefonou, krásnou klisnou, kterou mi přidělila Lenobia (neoslovujeme ji paní profesorko, protože jméno pradávne upíří královny prý k sobě žádný titul nepotřebuje), pokročily ke cvalu a trénovaly letmý přeskok. Pracovaly jsme, dokud jsme obě nebyly pořádně zpocené a můj žaludek se trochu neupokojil. Pak jsem ji beze spěchu nechala ochladit a vyhřebelcovala ji. Bylo mi jedno, že z jejího stání odcházím až půl hodiny po skončení výuky. Zašla jsem do naklizené sedlovny uklidit hřebel a ke svému údivu jsem tam zastihla Lenobiu. Seděla na židli před vchodem a vtírala mýdlo do čist'ouckého anglického sedla.

Lenobia vypadá i na upíří poměry úchvatně. Má fantastické vlasy až do pasu, tak světlé, že vypadají skoro jako bílé. Její oči jsou zvláště šedivé, připomínají nebe před

bouřkou. Je drobná a nosí se jako baletka. Její tetování tvoří složité uzly, které se proplétají v safírově modrém vzoru kolem siluet vzpínajících se koní.

„Koně nám občas pomůžou vyřešit spoustu problémů,“ řekla, aniž vzhledla od práce.

Nevěděla jsem, co na to říct. Mám Lenobiu ráda. Teda ze začátku jsem se jí bála, protože byla přísná a sarkastická, ale jakmile jsem ji trochu líp poznala (a dokázala jí, že nepovažuji koně za velké psy), začala jsem její smysl pro humor a nesmlouvavost oceňovat. Vlastně je vedle Neferet moje další oblíbená učitelka. Nikdy jsme se ovšem nebavily o ničem jiném než o koních. Po chvíli váhání jsem odvětila: „S Persefonou se cítím klidná, i když vůbec klidná nejsem. Chápete, jak to myslím?“

Zvedla oči a já v nich spatřila opravdový zájem a starost. „Chápu to úplně dokonale.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Sesypalo se na tebe hodně povinností naráz, Zoey.“

„Mně to nevadí,“ ujistila jsem ji. „Víte, být předsedkyní Dcer temnoty je pocta.“

„To, co s sebou nese největší pocty, také často provází nejvíce problémů.“ Znovu se zarazila a mně se zdálo, že přemýšlí, jestli má pokračovat. Potom se posadila ještě víc rovně než obvykle. „Tvoji mentorkou je Neferet a správně by ses měla se vším svěřovat jí, ale s velekněžkami je někdy těžké mluvit opravdu upřímně. Chci, abys věděla, že se můžeš vždycky obrátit i na mě, s čímkoli.“

Překvapeně jsem zamžikala. „Děkuju, Lenobio.“

„Dej mi ta hřebľa, uklidím je. Běž. Tvoji kamarádi už se určitě diví, kde vězíš.“ Usmála se a vzala mi hřebľa z rukou. „A za Persefonou můžeš přijít kdykoli. Ze zkušenosti vím, že když hřebelcuješ koně, svět ti najednou připadá tak nějak míň složitý.“

Znovu jsem poděkovala.

Když jsem ze stájí odcházela, přísahám, že za mnou tiše zavolala něco, co znělo podezřele jako „*kéž ti Nyx požehná a stráží tě*“. Ale to by bylo vážně divné. Ovšem divné bylo už to, že se mi nabídla za vrbu. Mlád'ata mají zvláštní vztah

jenom se svými mentory, a já mám navíc opravdu úžasnou mentorku v osobě zdejší velekněžky. Jasně, máme rádi i ostatní dospělé upíry, ale když má někdo problém, se kterým si sám neví rady, jde se poradit se svým mentorem. Tak to prostě je.

Stáje nejsou od koleje moc daleko, ale já šla schválně pomalu a oklikou, aby mi pocit klidu vydržel co nejdéle. Sešla jsem z chodníku a zamířila ke starým stromům, které lemovaly východní stranu silné zdi, která ohraničuje školní areál. Byly skoro čtyři hodiny (počopitelně ráno) a dorůstající zapadající měsíc krásně hlubokou noc tlumeným svitem.

Už jsem skoro zapoměla, jak je to tady u zdi hezké. Celý uplynulý měsíc jsem se tomuhle místu vyhýbala. Od té doby, co jsem tady spatřila – aspoň myslím, že spatřila – dva duchy.

„Mňááú-huf!“

„Krucinál, Nalo! Nesmíš mě takhle děsit.“ Vzala jsem kočku do náruče a pohladila ji, ale ona si dál stěžovala. Srdce mi mlátilo jako šílené. „No uznej, co kdybys byla duch?“ Nala si mě kriticky změřila a pak mi kýchlá přímo do obličeje. Patrně mi tím chtěla názorně předvést, že žádný duch není.

Hned to vysvětlím. Stalo se to před měsícem. To, co jsem viděla poprvé, mohl být duch. Přišla jsem sem zrovna ten den, co umřela Elizabeth, první ze dvou mlád'at, jejichž náhlá smrt otřásla školou. Teda přesněji řečeno otřásla mnou. Mlád'ata v průběhu čtyřleté fyziologické proměny z člověka v upíra můžou prostě úplně nečekaně umřít – kdykoli. Škola od nás čeká, že se vyrovnáme se smrtí, jako by byla jen jednou z všedních událostí v našem životě. Smíme se za mrtvého spolužáka párkrát pomodlit. Rozsvítit za něj svíčku. To je fuk, hlavně když to rychle hodíme za hlavu a jdeme si po svém.

Mně se to pořád ještě nezdálo úplně správné, ale to bude asi tím, že procházím proměnou teprve krátce a pořád jsem spíš člověk než upír.

S povzdechem jsem podrbala Nalu za ušima. Ten den, co Elizabeth umřela, jsem zahlédla někoho, kdo vypadal jako ona. Musel to tím pádem být její duch, protože už byla stoprocentně mrtvá. Viděla jsem ji ale vážně jen vteřinku, a i když jsme to se Stevie Rae probraly do nejmenších detailů, stejně jsme pořád neměly ponětí, co to mohlo být. Obě moc dobře víme, že duchové opravdu existují – ti, které přivolala Afrodita při rituálu Dcer temnoty, málem zabili mého bývalého kluka. Takže je docela dobře možné, že jsem viděla Elizabethina ducha. Ale stejně tak to mohlo být prostě nějaké mládě a já si ho s ní jenom spletla, protože jsem tu tehdy byla úplně nová a za těch pár dní toho na mě bylo fakticky hodně.

Došla jsem ke zdi a dala se podél ní doprava. Chtěla jsem to vzít oklikou kolem rekreačního pavilonu k dívčím kolejm.

„Ale toho druhého ducha jsem si nevymyslela. Vid', Nalo?“ Kočka mi místo odpovědi zavrtala hlavu pod krk a začala příst jako sekačka na trávu. Otřela jsem si bradu o její kožíšek. Byla jsem ráda, že za mnou přišla. Stačilo mi na toho druhého ducha jenom pomyslet a už jsem se rozklepala strachy. Nala byla tenkrát taky se mnou. (Uvědomila jsem si, že jsem v úplně stejné situaci, a tak jsem se nervózně rozhlédla a přidala do kroku.) Právě ten den umřel jeden kluk, přímo na naší hodině literatury se mu rozpustily plíce a vykrvácel. Když jsem si na ten hrozný okamžik vzpomněla, otřásla jsem se – bylo to tím horší, že jsem přitom dostala na jeho krev hroznou chuť. To ale není podstatné, hlavní je, že jsem ho na vlastní oči viděla umírat. A o pár hodin později jsme na něj s Nalou narazily (doslova) jen kousek odsud. Myslela jsem, že je to zase duch. Teda aspoň v první chvíli. Pak na mě zaútočil, jenže Nala (zlatíčko moje malé) se na něj vrhla a poškrábala ho tak hrozně, že přeskočil šestimetrovou zeď a zmizel ve tmě. Já i moje kočka jsme byly totálně vyšokované, zvlášť když jsem zjistila, že má tlapky celé od krve. *Krve ducha*. To je přece absolutní nesmysl!

O tomhle druhém střetu jsem nikomu neřekla. Ani svojí nejlepší kamarádce a spolubydlící Stevie Rae, ani svojí mentorce a velekněžce Neferet, ani svému přesladkému novému klukovi Erikovi. Nikomu. Chtěla jsem. Jenomže pak přišla ta věc s Afroditou... stala jsem se předsedkyní Dcer temnoty... začala chodit s Erikem... měla jsem spoustu práce do školy... a tak dále, prostě se to nasčítalo a výsledek je, že jsem se s tím za celý měsíc nikomu nesvěřila a teď už by mi to připadalo krapet trapné. *Jé, Stevie Rae/Neferet/Damiene/dvojčata/Eriku, když před měsícem umřel Elliott, viděla jsem pak jeho ducha, byl fakticky strašidelný, a když se na mě vrhl, Nala ho poškrábala do krve. Jo, a ta krev mi vůbec nevoněla, a já se v krvi vyznám, takže mi můžete věřit (většina mláďat touhu po krvi ještě necítí, ale to je jen taková moje další zvláštnůstka). A teď jsem si zrovna uvědomila, že jsem se vám o tom zapomněla zmínit.*

Vidíte sami. Určitě by mě okamžitě poslali k upířskému cvokaři. To by bylo něco! To bych si jako nová předsedkyně Dcer temnoty hned získala důvěru ostatních!

A navíc, s postupem času jsem si dokázala namluvit, že se mi třeba něco z toho fakt jen zdálo. Možná to nebyl Elliott (ani jeho duch nebo tak). Neznám všechna mláďata, která sem chodí. Může tady klidně být ještě jiný kluk s ohavnými zrzavými pačesy a nechutnou, nepřírozeně bílou kůží. Sice jsem tady od té doby nikoho takového nepotkala, ale to nic neznamená. No, a ta divně páchnoucí krev? Některá mláďata třeba takovou mají, co já vím? Přece ode mě nikdo nemůže čekat, že za měsíc budu nějaký expert. Oba „duchové“ taky měli světélkující červené oči. Co to jako mělo znamenat?

Šla z toho na mě akorát tak migréna.

Celá tahle vnitřní rekapitulace ve mně vyvolala dost paranoidní pocity, a tak jsem se ke zdi (a duchům a podobně) rázně obrátila zády, když vtom jsem koutkem oka postřehla nějaký pohyb. Zůstala jsem stát jako přimražená. Byla to něčí silueta. Postava. Někdo tam byl. Stál pod obrovitánským starým dubem, na kterém jsem před měsícem našla Nalu.

Opíral se o kmen a měl skloněnou hlavu, takže jsem mu neviděla do tváře.

Bezva. To stvoření si mě ještě nevšímlo. Nechtěla jsem vědět, kdo nebo co to je. Upřímně řečeno, už tak jsem dost ve stresu, nepotřebuju navrch duchy ani nic podobného. (Okamžitě jsem si slíbila, že Neferet o divných krvácejících duchách, co se potulují u školní zdi, konečně povím. Je starší než já, se stresem si poradí daleko líp.) Srdce mi bušilo tak hlasitě, že nebylo ani slyšet, jak Nala přede. Pomalu a potichoučku jsem se dala na ústup a zařekla se přitom, že sem uprostřed noci už nikdy sama nepůjdu. Fakt nikdy. Copak jsem úplně pitomá? Proč jsem se nepoučila, když se mi to stalo poprvé? A podruhé?

Potom jsem šlápla na suchou větev. *Prásk!* Zajíkla jsem se. Nala si velice hlasitě postěžovala (nevědomky jsem si ji vši silou přimáčkla k hrudi). Postava pod stromem prudce zvedla hlavu a otočila se. Chystala jsem se buď zaječet a před rozzuřeným rudookým duchem zdrhnout, nebo zaječet a se zmíněným duchem se porvat. V obou případech zahrnovala první fáze jekot, a tak jsem se pořádně nadechla a...

„Zoey? Jsi to ty?“

Ten hlas byl hluboký, sexy a důvěrně známý. „Lorene?“

„Co tady děláš?“

Zůstal tam, kde byl, a protože jsem netušila, co mám dělat, rozpačitě jsem se usmála, nonšalantně pokrčila rameny, jako bych ještě před chvílí nebyla polomrtvá hrůzou, a vykročila k němu. „Dobrý večer,“ pozdravila jsem a snažila se, aby to znělo dospěle. Pak jsem si vzpomněla, že se mě na něco ptal, a děkovala bohu za to, že je taková tma – jinak by viděl, jak strašně se červenám. „No, vracím se ze stájí a s Nalou nás napadlo, že to vezmeme takovou prodlužovací zkratkou.“ Prodlužovací zkratkou? Vážně jsem vypustila z pusy něco takového?

Připadal mi napjatý, ale tohle ho rozesmálo a jeho nádherný obličej se uvolnil. „Tak prodlužovací zkratkou? Ahoj, Nalo.“ Pošimral ji na hlavě a ona velice nezdvořile

zavrčela, což je pro ni naprosto typické. Pak se mi vykroutila z náruče, seskočila na zem, oklepala se a s patřičnou dávkou nespokojeného nářku důstojně odkráčela.

„Omlouvám se. Není zrovna moc společenská.“

Usmál se. „To nic. Můj kocour Wolverine taky občas umí být příšerně mrzutý.“

„Wolverine?“ Zvedla jsem obočí.

Jeho překrásný úsměv vystřídal klukovský úšklebek, který mu (jakkoli je to nepochopitelné) slušel ještě víc. „Přesně tak. Vybral si mě v tercii, to jsem zrovna procházel obdobím *X-Menů*.“

„To by vysvětlovalo, proč je tak mrzutý.“

„No, mohl dopadnout i hůř. Rok předtím jsem ujížděl na Spider-Manovi. Určitě by skončil jako Spidey nebo Peter Parker.“

„Váš kocour s vámi očividně hodně vytrpí.“

„Mluvíš mu z duše!“ Znovu se zasmál a mně dalo hodně práce, abych se nezačala hystericky chichotat jako dvanáctka na koncertě klučicí kapely. Páni, já s ním flirtuju! *Zachovej klid. Neříkej ani nedělej nic dementního.*

„A co vy tady děláte?“ zeptala jsem se, abych přehlušila svůj slaboduchý vnitřní monolog.

„Píšu haiku.“ Zvedl ruku a já si poněkud opožděně všimla, že v ní drží fantastický a určitě šíleně drahý notes vázaný v kůži. „Před úsvitem tady venku nacházím inspiraci, když jsem sám.“

„Ježíši, to se moc omlouvám. Nechtěla jsem vás rušit. Tak já půjdu, na shledanou.“ Zamávala jsem (jak dětinské) a chtěla si dát odchod, ale on mě volnou rukou chytil za zápěstí.

„Nechod pryč. Inspiraci nacházím i v jiných věcech, než je samota.“

Jeho dotek mě hřál a napadlo mě, jestli cítí, jak se mi zrychlil tep. „Já vám ale nechci být na obtíž.“

„Žádný strach, na obtíž mi ani zdaleka nejsi.“ Stiskl mi zápěstí a pak ho (bohužel) pustil.

„Hmm, takže haiku.“ Úplně mě rozhodil, a tak jsem se zoufale snažila vrátit k neutrálnímu výrazu. „To je asijská forma básně, která má pevně daný počet slabik, ne?“

Hned jsem byla ráda, že jsem loni projednou dávala pozor, když jsme s paní učitelkou Wieneckeovou probírali v literatuře poezii. Jeho úsměv totiž stál za to.

„Správně. Já mám nejradši klasický typ, který má pět, sedm a zase pět slabik.“ Odmlčel se a jeho výraz se neznatelně proměnil. Objevilo se v něm něco, z čeho mě zašimralo v břiše. Zadíval se krásnýma tmavýma očima přímo do mých. „A když už mluvíme o inspiraci... Mohla bys mi pomoci.“

„No jistě, moc ráda.“ Ulevilo se mi, že mluvím celkem klidně, což byl přesný opak toho, jak jsem se cítila.

Aniž ode mě odtrhl zrak, vztáhl ruku a lehce se dotkl mého ramene. „Máš tady Nyktino znamení.“

Neznělo to jako otázka, ale stejně jsem přikývla. „Ano.“

„Rád bych si ho prohlédl. Kdyby ti to nevadilo.“

Zachvěla jsem se. Zdravý rozum mi říkal, že chce moje tetování vidět jen proto, že je trapně neobvyklé. Nesnaží se mě svádět nebo tak. Nejsem pro něj nic víc než dítě, malá holka, mládě se zvláštním znamením a neobvyklými schopnostmi. Tohle říkal zdravý rozum. Jenže jeho oči, hlas, způsob, jakým mě hladil po rameni – to všechno svědčilo o pravém opaku.

„Ukážu vám ho.“

Měla jsem na sobě svoje oblíbené černé semišové sako, které mi perfektně padlo, a pod ním tmavě fialové tílko. (Ano, je konec listopadu, ale od té doby, co mě označili, necítím chlad stejně jako dřív. To je u mlád'at normální.) Začala jsem si sako sundávat.

„Počkej, pomůžu ti.“

Stál hodně blízko, přede mnou, kousek ke straně. Pravou rukou sevřel límec saka a stáhl mi ho z ramen až k loktům.

Správně se měl hned podívat na částečně odhalené rameno a prohlížet si tetování, jaká se ještě nikdy na nikom neobjevila, ani na mláděti, ani na upírovi. Jenže on se mi dál

díval do očí. A vtom se se mnou začalo dít něco zvláštního. Už jsem si nepřipadala jako hloupá, rozklepaná, naivní pubertářka. Jeho pohled objevil někde hluboko ve mně ženu a probudil ji. Zničehonic jsem pocítila dosud nepoznanou klidnou sebedůvěru. Zvolna jsem zvedla ruku a stáhla si ramínko žebrovaného tílka. Ani na vteřinu jsem přitom neodvrátila pohled. Potom jsem si odhrnula dlouhé vlasy, zaklonila hlavu a trochu se natočila, aby si mohl prohlédnout zadní stranu mého ramene, až na úzké ramínko černé podprsenky úplně nahé.

Ještě pár vteřin mi hleděl do očí a já na odhalené části prsou a zad ucítila studený dech noci a dotek dorůstajícího úplňku. Loren s jasným úmyslem přistoupil ještě o kousek blíž, vzal mě za paži a zadíval se na rameno.

„Neuvěřitelné.“ Mluvil tak tiše, že téměř šeptal. Špičkou prstu jemně obkreslil složitý spirálovitý vzor, který byl až na vpletené cizokrajné runy v podstatě stejný jako znamení na mém obličejí. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Jako by se do naší doby náhle přenesla starověká kněžka. Dostalo se nám ve tvé osobě velkého požehnání, Zoey Redbirdová.“

Vyslovil moje jméno jako modlitbu. Z kombinace jeho hlasu a doteku mi naskočila husí kůže a já se zachvěla.

„Promiň, musí ti být zima.“ Jemně, ale rychle mi navlékl zpátky ramínko tílka i sako.

„Netřásla jsem se zimou.“ Slyšela jsem se jako zdálky a nevěděla jsem, jestli mám na sebe být pyšná, nebo jestli by mě moje vyzývavost měla šokovat.

Mléčné hedvábí

Jen dotknout se, ochutnat

V měsíčním svitu

Zarecitoval báseň a přitom ze mě nespouštěl oči. Jindy tak jistý a dokonalý hlas nabral hlubší tón a zdrsňel, jako kdyby se jen stěží dral staženým hrdlem. Připadalo mi, že hřeje, protože jsem najednou byla celá rozpálená a krev se mi řítí žilami jako ohnivá bystřina. Zašimralo mě na stehnech

a nemohla jsem popadnout dech. *Jestli mě políbí, rozletím se na kousíčky.* Ta myšlenka mnou otřásla tak silně, že jsem bezděky vyhrkla: „To jste složil právě teď?“ Tentokrát můj rozháraný hlas naprosto odpovídal tomu, jak jsem se cítila.

Zavrtěl hlavou a na rtech se mu mihl lehounký úsměv. „Ne. Napsal to před mnoha sty lety jeden japonský básník. Popsal, jak vypadá jeho milenka nahá za svitu měsíce.“

„Je to krásné.“

„Ty jsi krásná,“ řekl a pohladil mě po tváři. „A dnes v noci jsi mě inspirovala. Děkuji.“

Naklonila jsem se k němu a jeho tělo jasně zareagovalo. Nemám v tomhle ohledu moc zkušeností. Ztraceně, vždyť jsem pořád ještě panna. Ale úplně tupá nejsem (aspoň většinou). Poznám, když se mužskému líbím. A tomuhle mužskému jsem se zrovna teď rozhodně líbila. Zachytila jsem jeho ruku, přitiskla si ji ke tváři a zapomněla na celý svět, včetně Erika a faktu, že Loren je dospělý upír a já jen mládě. V duchu jsem si vši silou přála, ať mě políbí, ať mě zase pohladí. Vpíjeli jsme se do sebe pohledem a oba mělce dýchali. A najednou, ve vteřině, už jeho oči nebyly temné a plné vzrušení, ale temné a rezervované. Odtáhl dlaně a ustoupil. Ztráta kontaktu mě zamrazila jako závan ledového větru.

„Rád jsem tě zase viděl, Zoey. A ještě jednou děkuji, žeš mi ukázala svoje znamení.“ Zdvořile a formálně se usmál. Mírně pokývl, ale působilo to spíš jako uctivá úklona. Pak odešel.

Nevěděla jsem, jestli mám zklamaně zaječet, zahanbeně se rozbrečet nebo našťvaně zařvat. Strašně se mi třáslly ruce. Zamračila jsem se a s podrážděným mumláním vyrazila ke kolejí. Tohle byl stav nouze, který vyžaduje okamžitou konzultaci s nejlepší kamarádkou.

6)

Vešla jsem do hlavní společenské místnosti naší koleje a pořád ještě si mumlala něco o tom, že chlapi člověka akorát tak zblbnou. Vůbec mě nepřekvapilo, když jsem u jedné televize spatřila Stevie Rae a dvojčata. Zjevně na mě čekaly. Hrozně se mi ulevilo. Nechtěla jsem o tom, co se stalo, vykládat celému světu (v překladu: dvojčatům nebo Damienovi), ale Stevie Rae povím o Lorenovi všechno do posledního šťavnatého detailu. Určitě společně přijdeme na to, co to sakra mělo znamenat.

„Ehm, Stevie Rae, potřebuju poradit, no, s tím úkolem na sociologii, který máme odevzdat v pondělí. Nechtěla bys mi s ním pomoci? Bude to jen chvilka, neboj, a...“ spustila jsem, jenomže ona zůstala přikovaná k obrazovce a skočila mi do řeči.

„Počkej, Červenko, pojd' sem. Tohle musíš vidět.“ Mávla k televizi. Dvojčata k ní byla taky doslova přilepená.

Všimla jsem si, že vypadají hrozně rozrušeně, a zamračila se. Celou záležitost s Lorenem jsem (prozatím) nechala plavat. „Co se děje?“ Sledovaly reprízu místních večerních zpráv. Zrovna mluvila zpravodajka Chera Kimiko a za ní běžely povědomé záběry Woodwardova parku. „Těžko uvěřit, že Chera není upírka. Je šíleně hezká,“ podotkla jsem mimoděk.

„Mlč a poslouvej, co říká,“ okřikla mě Stevie Rae.

Pořád jsem nechápala, proč se chovají tak divně, ale zmlkla jsem a zaposlouchala se.

„Zrekapitulujme si dnešní hlavní událost – stále se pátrá po studentu Sdružené střední školy Chrisu Fordovi. Sedmnáctiletý mladík zmizel včera po fotbalovém tréninku.“ Na obrazovce se objevila fotka Chrise ve fotbalovém dresu. Když jsem si spojila jméno s obličejem, unikl mi výkřik.

„Hele, toho znám!“

„Proto ti to ukazuju,“ řekla Stevie Rae.

„Pátrací oddíly pročesávají oblast kolem Utica Square a Woodwardova parku, kde byl naposledy spatřen.“

„To je kousek odsud,“ uvědomila jsem si.

„Pst!“ sykla Shaunee.

„My víme!“ řekla Erin.

„Zatím není známo, proč se poblíž Woodwardova parku vůbec pohyboval. Chrisova matka prohlásila, že její syn ani neví, jak se tam dostat, a nikdy předtím v něm nebyl. Čekala, že se vrátí domů hned po tréninku. Nyní se pohřešuje už více než čtyřicet hodin. Pokud máte nějaké informace, které by mohly policii v pátrání po Chrisovi pomoci, zavolejte prosím na tísňovou linku. Můžete zůstat v anonymitě.“

Zpravodajka přeskočila k dalšímu bloku a my se odtrhly od televize.

„Takže ty ho znáš?“ zeptala se Shaunee.

„Jo, ale jen od vidění. Patří k nejlepším útočníkům Sdruženářů, a když jsem ještě chodila s Heathem – říkala jsem vám, že hraje v útoku Broken Arrow?“

Netrpělivě přikývly.

„No, tahal mě s sebou na večírky, kam chodili všichni fotbalisti, a na některých byl i Chris se svým bratránkem Jonem. Slyšela jsem, že už pokročili od chlastání laciného piva ke chlastání laciného piva a hulení odporných domácích jointů.“ Zadívala jsem se na Shaunee, která sledovala zprávy s nebývalým zájmem. „A abych ti ušetřila otázku, ano, ve skutečnosti je stejně pěkný jako na té fotce.“

„Vždycky mě hrozně rozruší, když se nějakému černému bráchovi přihodí něco zlého,“ zavrtěla smutně hlavou.

„Mě rozruší, když se něco zlého přihodí jakémukoli pěknému klukovi, bez ohledu na barvu pleti, ségra,“ přispěla

k hovoru Erin. „Neměly bychom nikoho diskriminovat. Pěkný kluk je prostě pěkný kluk.“

„Jako vždycky máš naprostou pravdu, ségra.“

„Já nemám marihuanu ráda,“ pípala Stevie Rae. „Hrozně smrdí. Jednou jsem ji zkusila a málem jsem se ukašlala k smrti. Úplně mi to spálilo průdušky, a navíc se mi spousta trávy vysypala do pusy. Strašný hnus.“

„Hnusné věci my neděláme,“ prohlásila Shaunee.

„A tráva je hnusná. Navíc vyvolává záchvaty žravosti. To mě fakticky mrzí, že takoví krasavci hulí.“

„Hned mi připadají míň pěkní,“ postěžovala si Shaunee.

„Jenomže tady nejde o to, jestli je Chris pěkný kluk a jestli hulí nebo ne,“ řekla jsem. „Nemám z toho, že zmizel, dobrý pocit.“

„A jéje,“ vzdychla Stevie Rae.

„Do prčic,“ zavyla Shaunee.

„Vážně nesnáším, když Zoey z něčeho nemá dobrý pocit,“ pronesla temně Erin.

Od té chvíle už jsme diskutovaly jen o Chrisově zmizení a jak je zvláštní, že ho naposledy viděli tak blízko Školy noci. Ve srovnání s tím se můj dramatický výstup s Lorenem zdál bezvýznamný. Pořád jsem se pochopitelně chtěla svěřit Stevie Rae, ale právě v tu chvíli jsem se nedokázala soustředit na nic jiného než na skličující temný pocit, který ve mně hlodal od okamžiku, kdy jsem viděla zprávy.

Chris je mrtvý. Nechtěla jsem tomu věřit. Nechtěla jsem to vědět. Jenomže cosi uvnitř mě mi jasně říkalo, že ho sice najdou, ale mrtvého.

V jídelně jsme se sešly s Damienem a dál společně rozvíjeli různé teorie. Dvojčata tvrdila, že se „ten krasavec“ určitě pohádal s rodiči a teď někde nasává laciné pivo. Damien zase pevně věřil, že Chris v sobě objevil homosexuální sklony a utekl do New Yorku, kde se hodlá stát manekýnem.

Já žádnou teorii neměla. Jenom tu příšernou předtuchu a o té se mi mluvit nechtělo. Samozřejmě jsem do sebe

nedostala ani sousto. Už zase jsem měla totálně zauzlovaný žaludek.

„Takové báječné jídlo a ty se v něm rýpeš,“ pokáral mě Damien.

„Prostě jenom nemám hlad.“

„Tos říkala už u oběda.“

„No, tak to říkám znova!“ vyletěla jsem a hned mě to mrzelo, protože kamarád se zatvářil ukřivděně a sklesle se zakoukal na svoji mísu lákavého vietnamského nudlového salátu zvaného bun cha gio. Obě dvojčata se na mě zadívala a zvedla obočí, ale hned se zase vrátila ke svým experimentům s jídelními hůlkami. Stevie Rae na mě jen upřela pátravý pohled plný úzkosti.

„Na, tohle je myslím tvoje.“

Afrodita položila vedle mého tácu stříbrnou náušnici. Zvedla jsem oči a zadívala se do její dokonalé tváře. Byla podivně bezvýrazná, stejně jako její hlas.

„Tak co, je tvoje?“

Automaticky jsem si sáhla na ucho. Úplně jsem zapomněla, že jsem tu zatracenou věc upustila, abych měla nějakou výmluvu, kdyby mě Afrodita s Neferet přistihly, jak poslouchám za dveřmi. Do háje. „Ano. Děkuju.“

„Není zač. Něco mi říká, že nejsi jediná, kdo má *předtuchy*, co ty na to?“

Otočila se a vyšla francouzským oknem z jídelny na nádvoří. Nesla si s sebou tác s večeří, ale ke stolu, kde seděly její kamarádky, se ani nepodívala. Všimla jsem si, že vzhledly, když kolem nich procházela, ale hned se zase odvrátily. Žádná se jí nepodívala do očí. Afrodita si s jídlem sedla na lavičku na zšeřelém nádvoří. Jedla tam už měsíc. Sama.

„Ta holka je prostě divná,“ řekla Shaunee.

„Divná pošahaná ježibaba,“ rozvedla to Erin.

„Dokonce ani její kamarádky s ní nechtějí mít nic společného,“ poznamenala jsem.

„Nelituj ji pořád!“ řekla Stevie Rae. Na její poměry to znělo hodně našťvaně. „Copak nevidíš, že je mrcha?“

„Neříkám, že není,“ opáčila jsem. „Jenom jsem si všimla, že se k ní obrátily zády i její kamarádky.“

„Uniklo nám něco?“ zeptala se Shaunee.

„Mezi tebou a Afroditou se zase něco stalo?“ otázal se Damien.

Už jsem otvírala pusku, abych jim vylíčila, co jsem odpoledne vyslechla, ale vtom se za mnou ozval Neferetin kultivovaný hlas. „Zoey, nebudeš se doufám zlobit, když tě pro dnešní večer odvedu od kamarádů.“

Váhavě jsem k ní vzhlédla a skoro jsem se bála, co uvidím. Chápejte, když jsem její hlas slyšela naposled, zněl neuvěřitelně nenávistně a chladně. Setkaly jsme se pohledem. Její oči byly mechově zelené a krásné, laskavě se na mě usmívala. Hned se ale zatvářila ustaraně.

„Zoey? Děje se něco?“

„Ne! Omlouvám se, jenom jsem se zamyslela.“

„Ráda bych, abys se mnou dnes povečeřela.“

„Samozřejmě. Jistě. Žádný problém, už se moc těším.“

Uvědomila jsem si, že plácám nesmysly, ale nedokázala jsem to zarazit. Doufala jsem, že to nějak přestane samo. Něco jako průjem – taky nemůže trvat věčně, jednou prostě musí přejít.

„Výborně.“ Usmála se na moje čtyři kamarády. „Potřebuju si Zoey na chvíli vypůjčit, ale brzo vám ji zase vrátím.“

Všichni se na ni uchváceně usmáli a rychle ji ujistili, že jim to vůbec nevadí. Víím, že je to hloupost, ale to, že mě bez odporu nechali jít, ve mně vyvolalo pocit osamělosti a nejistoty. Ale to přece vůbec nemá logiku. Neferet je moje mentorka a Nyktina velekněžka. Je na straně dobra.

Tak proč se mi tak svírá žaludek, když ji následuju ven z jídelny?

Ohlédla jsem se na svoji partu. Už zase byli zabraní do hovoru. Damien třímal jídelní hůlky a očividně dával dvojčatům další instruktáž, jak s nimi mají správně zacházet. Stevie Rae mu sloužila jako demonstrační pomůcka. Ucítla jsem na sobě čísi pohled a sjela jsem očima k prosklené

* ZRAZENÁ *

stěně, která oddělovala jídelnu od nádvoří. Ve tmě tam osamoceně seděla Afrodita a dívala se na mě s výrazem, který silně připomínal soucit.

7)

Učitelská jídelna nebyla žádná samoobsluha s bufetem. Byla to luxusně zařízená místnost přímo nad studentskou jídelnou a stejně jako tam zabírala jednu stěnu klenutá okna. Na balkonu, ze kterého byl výhled na nádvoří, stály stolky a židle z tepaného železa. Zbytek místnosti zabíraly vkusné a přepychové stoly různých velikostí, a dokonce i několik soukromých boxů z tmavého třešňového dřeva. Nejedlo se tady z táců. Na bílých ubrusech byly připravené porcelánové servisy a křišťálové sklenky a ve skleněných svícnech hořely tenké bílé svíce. Když jsme přišly, pár profesorů ještě večerelo. Seděli ve dvojicích nebo v malých skupinkách. Uctivě pokývli Neferet na pozdrav a na mě se letmo usmáli, ale hned se zase sklonili nad talíře.

Nenápadně jsem zkontrolovala, co jedí, ale byl to ten samý vietnamský salát, jako jsme měli my dole, a k tomu jarní závitky. Ani stopa po syrovém mase, nic co by připomínalo krev (teda kromě červeného vína). Samozřejmě jsem se vůbec rozhlížet nemusela. Kdyby se krmili něčím s příměsí krve, poznala bych to podle její báječné vůně. Tu totiž znám opravdu důvěrně...

„Bude ti zima, když si sedneme ven na balkon?“ zeptala se mě Neferet.

„Myslím, že ne. Necítím chlad tak jako dřív.“ Zářivě jsem se na ni usmála a připomněla si, že velekněžka při své nadpřirozené intuici určitě „slyší“ útržky těch hloupostí, které se mi prohánějí hlavou.

„Výborně, já bez ohledu na roční období jím raději venku.“ Dovedla mě ke stolku, který byl prostřený pro dva. Jako mávnutím kouzelného proutku se objevila servírka – podle vybarveného znamení a jemného tetování, které jí lemovalo srdcovitý obličej, to byla dospělá upírka, ale působila hodně mladě. „Takže, přineste mi ten dnešní salát a karafu stejného červeného vína, jaké jsem měla včera.“ Odmlčela se a s kradmým úsměvem dodala: „A Zoey prosím přineste nějakou colu. Na značce nezáleží, hlavně aby nebyla bez cukru.“

„Děkuju,“ řekla jsem.

„Jenom ji nepij příliš často. Vážně to není moc zdravé.“ Mrkla na mě, aby tu výčitku trochu odlehčila.

Široce jsem se zazubila. Potěšilo mě, že si pamatuje moje oblíbené pití, a hned jsem se cítila víc v pohodě. Tohle je přece Neferet, naše velekněžka. Je moje mentorka, přítelkyně a za uplynulý měsíc se ke mně nikdy nechovala jinak než laskavě. Ano, na Afroditu byla vážně hnusná, ale přece jen je mocná kněžka, a jak mi neustále správně připomíná Stevie Rae, Afrodita je sobecká, zlá a zaslouží si, aby ji někdo pořádně sjel. Ztraceně! Vždyť na mě v tu chvíli určitě žalovala!

„Cítíš se líp?“ zeptala se Neferet.

Podívala jsem se jí do očí. Zkoumavě si mě prohlížela.

„Ano.“

„Když jsem slyšela o tom pohřešovaném mládenci, hned jsem si na tebe vzpomněla. Byli jste s tímhle Chrisem Fordem kamarádi, vid’?“

Nevím, proč se ještě pořád divím vždycky, když něco takového udělá. Je neuvěřitelně chytrá a dostala od bohyně spoustu nadání. Připočtete k tomu ten zvláštní šestý smysl, který mají všichni dospělí upíři, a vyjde vám, že ví prostě doslova všechno (teda aspoň všechno podstatné). Určitě se nemusela ani moc namáhat, aby poznala, že mi Chrisovo zmizení dělá starosti.

„No, my jsme se vlastně doopravdy nekamarádili. Párkrát jsme byli na stejném večírku, jenomže mě mejdany moc neberou. Ve skutečnosti jsem ho znala jenom od vidění.“

„Ale v souvislosti s jeho zmizením tě něco rozrušilo.“

Přikývla jsem. „Je to jen taková předtucha. Úplná hloupost. Určitě se jen pohádal s rodiči, táta mu dal zaracha nebo něco, a tak utekl. Vsadím se, že už je zase zpátky doma.“

„Kdybys tomu doopravdy věřila, nedělala by sis takové starosti.“ Neferet počkala, až před nás servírka postaví pití a jídlo, a potom teprve pokračovala. „Lidé věří, že všichni dospělí upíři umějí číst myšlenky. Mnozí z nás samozřejmě mají věštecký dar nebo schopnost nahlížet do budoucnosti, ale valná většina se jednoduše naučila naslouchat své intuici. Lidé by to mohli dělat také, ale příliš se bojí.“ Znělo to, jako by vykládala novou látku při hodině, a já ji pozorně poslouchala. „Zamysli se nad tím, Zoey. Jsi dobrá studentka, jistě si z hodin dějepisu pamatuješ, co se po staletí dělo lidem, zvláště ženám, když si příliš všímaly své intuice, ‚slyšely uvnitř hlavy hlasy‘ nebo dokonce předpovídaly budoucnost.“

„Obvykle je obvinili, že jsou ve spolku s ďáblem nebo nějakou jinou zlou mocí, podle toho, v jaké době žily. V každém případě vždycky dostaly parádní záhul.“ Hned jsem zrudla, protože takhle se před učitelkou nemluví, ale ona to přešla a souhlasně kývla.

„Přesně tak. Pronásledovali a mučili i skutečné svěťice, jako třeba Johanku z Arku. Takže jak vidíš, lidé se naučili své instinkty potlačovat. Upíři se naopak naučili jim naslouchat a věřit jim. Když v dávných dobách lidé náš druh lovili a snažili se nás vyhladit, mnoho našich praotců a pramáti právě tato schopnost zachránila.“

Otrásla jsem se. Dovedla jsem si představit, jak to muselo ještě před nějakými sto lety pro upíry být těžké.

„Netrap se tím, ptáčátko.“ Velekněžka se usmála. Oslovila mě přezdívkou, kterou mi dala babička, a to mě zahřálo u srdce. „Časy upalování na hranicích už jsou pryč

a víckrát se nevrátí. Nedostává se nám sice takové úcty jako ve starověku, ale lidé už nás nikdy nebudou smět lovit a vraždit.“ V jejích zelených očích se nebezpečně zablýsklo. Honem jsem si pořádně lokla coly, abych se do nich nemusela dívat. Ale když znovu promluvila, znělo to zase normálně – po nebezpečném tónu nezůstala v jejím hlase ani stopa. Prostě mentorka a přítelkyně, nic víc. „Tohle všechno ti povídám proto, aby ses nebála naslouchat svým instinktům. Pokud nemáš z nějaké situace nebo z někoho dobrý pocit, nezlehčuj to. A kdyby sis o něčem chtěla promluvit, jsem ti samozřejmě vždycky k dispozici.“

„Děkuju, Neferet, to pro mě hodně znamená.“

Jen nad mými díky mávla rukou. „Patří to k povinnostem mentorky i velekněžky – a já očekávám, že jednou se v obou těchto rolích ocitneš i ty.“

Vždycky když mluvila o mojí budoucnosti a o tom, že se stanu velekněžkou, vyvolávalo to ve mně divný pocit, napůl radostné očekávání a vzrušení, napůl příšerný strach.

„Popravdě řečeno mě překvapilo, že jsi za mnou dnes nepřišla, když jsi skončila v knihovně. Ještě jsi ohledně nového programu Dcer temnoty nic nevymyslela?“

„Ale ano, ehm, něco ano.“ Silou vůle jsem vyhnala z hlavy myšlenky na setkání s Lorenem v knihovně... setkání s Lorenem u východní zdi... Ani náhodou jsem nestála o to, aby Neferet intuitivně vyhmátla něco o něm.

„Cítím, že váháš, Zoey. Ty se mnou o svých nápadech nechceš mluvit?“

„Ne! Vlastně ano! Já jsem za vámi ve skutečnosti šla, ale měla jste...“ Střelila jsem po ní pohledem a vzpomněla si na scénu, kterou jsem vyslechla. Zdálo se mi, že mi vidí až do žaludku. Namáhavě jsem polkla. „Měla jste tam Afroditu. Tak jsem radši šla pryč.“

„Tak teď už tomu rozumím. Chápu, proč jsi najednou ze mě tak nervózní.“ Smutně si povzdychla. „Afrodita... představuje problém. Je to opravdu škoda. O Samhainu jsem si uvědomila, jaké škody napáchala, a od té doby se cítím za její chování částečně zodpovědná. Měla jsem si všimnout, že

se mění v někoho skrznaškrz zlého. Věděla jsem, že je sobecká, to mi došlo hned, když sem nastoupila. Měla jsem zasáhnout dřív a prokázat při jejím vedení pevnější ruku.“ Zachytila můj pohled. „Kolik jsi toho dnes slyšela?“

Po páteři mi přeběhlo varovné zamrazení. „Moc ne,“ odpověděla jsem rychle. „Afrodita hrozně brečela. Vy jste jí říkala, ať se podívá do svého nitra. Došlo mi, že určitě nechcete, abych vás rušila.“ Odmlčela jsem se. Schválně jsem neřekla, že *nic jiného* už jsem neslyšela, protože to by byla jasná lež. Taky jsem ani na okamžik neuhnula pohledem.

Neferet znovu vzdychla a napila se vína. „Normálně bych jednomu mláděti o jiném nevykládala, ale tohle je zvláštní případ. Víš, že Afrodita mívala od bohyně nadání předpovídat katastrofy?“

Přikývla jsem a všimla si, že v souvislosti s Afroditiným nadáním použila minulý čas.

„No, vypadá to, že Nyx ji za její chování potrestala a svůj dar jí odňala. To je velice neobvyklé. Bohyně jen zřídkakdy bere zpět, co svým dotekem někomu věnovala.“ Sklesle pokrčila rameny. „Ale cesty velké bohyně noci jsou nevyzpytatelné.“

„To musí být pro Afroditu hrozné,“ podotkla jsem. Ani jsem to nemyslela jako příspěvek ke konverzaci, spíš jsem přemýšlela nahlas.

„Vážím si toho, jak dokážeš být soucitná, ale neřekla jsem ti to proto, abys Afroditu litovala. Spíš proto, aby sis dávala pozor. Její vize už neodpovídají skutečnosti. Mohla by začít tvrdit nebo dělat zvláštní věci. Jsi teď předsedkyně Dcer temnoty a je na tobě, aby Afrodita nějak nenarušila křehkou rovnováhu přátelství mezi mláďaty. Samozřejmě uvítáme, když si své problémy vyřešíte mezi sebou. Jste mnohem víc než obyčejná lidská mládež, a proto na vás klademe daleko větší nároky. Vždycky se na mě ovšem můžeš obrátit, kdyby Afroditino chování nějak...“ Zarazila se, jako by hledala nejvhodnější výraz, „...překročilo únosné meze.“

„Dobře.“ Už zase mě začínalo bolet břicho.

„Výborně! Tak, a teď mi pověz, co nového jsi vymyslela pro Dcery temnoty.“

Zapudila jsem všechny myšlenky na Afroditu a nastínila jí svůj plán vytvořit radu prefektů a spojit ji s Dcerami temnoty. Neferet mě pozorně poslouchala. Množství informací, které jsem si našla, na ni očividně udělalo dojem. Pochválila mě a nazvala to „logickou reorganizací“.

„Ode mě tedy potřebuješ, abych spolu se zbytkem pedagogického sboru zvolila zbývající dva prefekty. Zcela s tebou totiž souhlasím, že ty a tví čtyři kamarádi jste si právo na tuto pozici zasloužili a funkci rady už vlastně výborně plníte.“

„Ano. Na jedno z těch volných míst chce naše rada nominovat Erika Nighta.“

Neferet kývla. „To je moudrá volba. Je mezi mlád'aty velice oblíbený a má před sebou skvělou budoucnost. A napadá vás někdo na tu poslední pozici?“

„Na tom se s ostatními neshodnu. Já myslím, že potřebujeme někoho dalšího z vyššího ročníku, a podle mě by to měl být někdo z Afroditiných nejbližších přátel.“ Velekněžka překvapeně zvedla obočí. „No, to by přece všem dokázalo, že mi ani na chvíli nešlo o nějakou absolutní moc nebo o to, abych Afroditě ukradla její postavení a tak. Chtěla jsem udělat jen to, co bylo správné, a ne vyvolat nějakou hloupou studentskou válku. Když bude v radě někdo z jejích kamarádů, potom ostatní třeba pochopí, že nejde jen o nějaké vyřizování osobních účtů, ale o mnohem důležitější věci.“

Neferet nad tím hrozitánsky dlouho dumala. Nakonec řekla: „Víš, ony už se s ní ani její kamarádky nebaví.“

„To jsem si všimla dneska v jídelně.“

„Tak proč přijímat některou z nich do rady? Má to vůbec ještě smysl?“

„Nevíme přece jistě, že už se s ní vůbec nekamarádí. Lidi se v soukromí chovají jinak než na veřejnosti.“

„V tom s tebou souhlasím. Už jsem učitelskému sboru oznámila, že v neděli se bude konat zvláštní úplňkový rituál

Dcer a Synů temnoty spojený se schůzí. Předpokládám, že přijde i většina dosavadních členů – i kdyby jen proto, že jsou zvědaví na tvé schopnosti.“

Polkla jsem a přikývla. Moc dobře jsem věděla, že v tomhle cirkusu budu hlavní atrakce.

„V neděli bude ideální příležitost vysvětlit Dcerám temnoty tvůj celkový záměr. Oznam zároveň, že v radě je jedno volné místo, o které se můžou ucházet sextáni. Potom jednotlivé zájemce společně prodiskutujeme a rozhodneme, kdo mezi vás nejlíp zapadne.“

Zamračila jsem se. „Ale já nechci, abychom o tom rozhodovaly jen my dvě. Musí o tom hlasovat pedagogický sbor a taky všichni studenti.“

„Ale ovšem,“ ujistila mě mile. „My si pouze necháme poslední slovo.“

Chtěla jsem k tomu ještě něco dodat, ale její zelené oči najednou ochladly. Upřímně přiznávám, že jsem se lekla, a tak jsem se s ní nezačala přít (jako by to vůbec šlo!). Místo toho jsem, jak říká babička, začala z jiného soudku.

„Taky chci, aby se Dcery temnoty zapojily do nějaké místní dobrovolné aktivity.“

Velekněžčino obočí vylétlo až ke stropu. „Myslíš místní ve smyslu lidské?“

„Ano.“

„Vážně čekáš, že o vaši pomoc budou stát? Nechtějí s námi mít nic společného. Štítí se nás. Bojí se nás.“

„To bude možná tím, že o nás nic nevědí,“ namítla jsem. „Když se začneme chovat jako plnoprávní občané Tulsy, třeba nás tak začnou i vnímat.“

„Četla jsi někdy o vypálení černošské čtvrti Greenwood v roce 1921? Všichni ti Afroameričané byli také občany Tulsy a ostatní občané Tulsy na ně uspořádali hon.“

„Jenomže to bylo ve dvacátých letech,“ řekla jsem. Chtělo hodně odvahy podívat se jí do očí, ale v hloubi duše jsem si byla naprosto jistá, že dělám správnou věc. „Neferet, moje intuice mi říká, že to musím udělat.“

Její obličej se hned uvolnil. „A já ti radila, abys ji poslouchala, vid’?“

Přikývla jsem.

„Do jaké charitativní činnosti se hodláš zapojit – tedy za předpokladu, že vaši pomoc přijmou?“

„Já myslím, že určitě přijmou. Rozhodla jsem se, že oslovím Tulačky – to je organizace, která se stará o opuštěné kočky.“

Neferet zaklonila hlavu a srdečně se rozesmála.

8)

Vyšla jsem z jídelny a už jsem byla na cestě ke koleji, když jsem si vzpomněla, že jsem Neferet neřekla o těch setkáních s duchy. Neměla jsem ale ani trošku chuť vracet se nahoru a mluvit o tom. Rozhovor s ní mě totálně vyčerpál, a přestože se mi ve fantastické jídelně s úžasnou vyhlídkou, křišťálovými sklenicemi a bílými ubrusy moc líbilo, byla jsem ráda, že už jsem odtamtud pryč. Chtěla jsem se prostě vrátit do našeho pokoje, svěřit se Stevie Rae se všemi detaily o Lorenovi a potom se rozvalit u televize, zkouknout miliontou reprízu nějakého přiblblého seriálu a zapomenout přitom (aspoň na jeden jediný večer) na hroznou předtuchu o Chrisovi a na to, že jsem teď děsně důležitá osoba a stojím v čele nejvlivnější studentské organizace na škole. Zkrátka a dobře jsem chtěla být zase chvilku sama sebou. Chris už se mezitím určitě vrátil domů. A na všechno ostatní mám spoustu času. Zítra si napíšu osnovu toho, co v neděli řeknu Dcerám temnoty, a taky budu asi muset zapracovat na úplňkovém rituálu, přece jen budu poprvé vyvolávat kruh oficiálně, před cizími lidmi. Můj žaludek udělal další přemet. Schválně jsem předstírala, že si toho nevšímám.

V půli cesty na kolej jsem si taky vzpomněla, že máme na pondělí úkol z upírí sociologie. Neferet sice prohlásila, že se na učivo pro terciány nemusím moc soustředit a mám si radši pořádně prostudovat učebnici pro starší ročník, ale mně hrozně záleželo na tom, abych působila „normálně“ (i když to stejně asi nemělo smysl – no uznejte, jsem upírí mládež

a cloumá se mnou puberta, to přece jakoukoli normalitu vylučuje!), a proto jsem se snažila vypracovávat všechny úkoly a odevzdávat je spolu s ostatními. Honem jsem zamířila k naší třídě, kde mám ve skříňce učebnice. Ta učebna zároveň patří Neferet, ale když jsem odcházela z jídelny, sedla si k ostatním upírům a nalévala si víno, takže jsem neměla strach, že zase uslyším něco šíleného.

Dveře byly jako obvykle odemčené. K čemu zámky, když každý ví o upíří intuici a má z ní vítr? V místnosti byla tma, ale mně to nevadilo. Označili mě teprve před měsícem, ale stejně už ve tmě vidím stejně dobře, jako když je rozsvíceno. Dokonce líp. Od ostrého světla mě hrozně bolí oči, a přímé slunce nesnesu skoro vůbec.

Otevřela jsem skříňku a zarazila se. Uvědomila jsem si totiž, že slunce jsem nespátřila už skoro čtyři týdny. A až doted' mi to ani nepřišlo divné. No teda. Není to praštěné?

Přemítala jsem o tom, jak je můj nový život bizarní, když vtom jsem si všimla, že k přihrádce uvnitř někdo přilepil izolepou nějaký lístek. Když jsem otevřela dvířka, papírek se zatřepotal. Přidržela jsem ho a najednou jsem si překvapeně uvědomila, co to je.

Básnička.

Byla krátká, napsaná rozmáchlým efektním písmem. Přčetla jsem si ji jednou, pak podruhé. Nemohla jsem si nevšimnout, že to není jen ledajaká básnička, ale haiku.

*Královno, vzbud' se
Motýl se dere z kukly
Roztáhne křídla?*

Přejela jsem lístek prstem. Věděla jsem, kdo ho psal. Nebylo o tom nejmenších pochyb. Sevřelo se mi srdce a zašeptala jsem: „Loren...“

„Myslím to smrtelně vážně, Stevie Rae. Musíš mi slíbit, že nic z toho, co ti řeknu, nikomu neprozradíš. Především Damienovi a dvojčatům.“

„Prokristáčka, Zoey, mně můžeš věřit. Já umím držet slovo. Mám se ti snad upsat krví nebo co?“

To jsem nechala bez komentáře.

„Zoey, mně můžeš fakticky věřit. Slibuju.“

Zkoumavě jsem se na kámošku podívala. Potřebovala jsem to s někým probrat – s někým, kdo není dospělý upír. Ponořila jsem se do svého nitra, do hlubin toho, čemu Neferet říká intuice. Cítila jsem, že Stevie Rae slovo dodrží. Nepustí to dál.

„Promiň. Já vím, že ti můžu věřit. Jen... já nevím.“ Zavrtěla jsem nad tím zmatkem hlavou. „Takže poslouchej. Dneska se stalo něco divného.“

„Myslíš něco ještě divnějšího než ty divné věci, co se tady dějí od rána do večera?“

„Jo. Když jsem dneska byla v knihovně, přišel tam Loren Blake. Vlastně byl první, s kým jsem rozebrala ten svůj nápad o radě prefektů a všechny další nové regule pro Dcery temnoty.“

„Loren Blake? Jako ten nejkrásnější upír široko daleko? No ty bláho. Na to si radši sednu.“ Stevie Rae se svalila na postel.

„Právě ten.“

„Jak to, že jsi o tom až doted ani necekla? Já bych to takhle dlouho nevydržela!“

„No, to ještě není všechno. On... hmm... se mě dotkl. A ne jenom jednou. Víš, já jsem ho vlastně dneska potkala dvakrát. Byli jsme spolu sami. A myslím, že pro mě napsal básničku.“

„Cože?“

„Jo. Nejdřív jsem myslela, že to bylo docela nevinné a že mám moc bujnou fantazii. V knihovně jsme mluvili jen o Dcerách temnoty, neviděla jsem v tom nic zvláštního. Dokud mi nesáhl na znamení.“

„Na které?“ zeptala se Stevie Rae. Měla vykulené oči a evidentně byla na pokraji infarktu.

„To na čele. Toho druhého se dotkl až pak.“

„Jak to myslíš, pak?“

„No, když jsem vyhřebelcovala Persefonu, nechtělo se mi hned vracet na kolej, a tak jsem se šla projít k východní zdi. Narazila jsem tam na něj.“

„No to mě podrž! Jak to probíhalo?“

„Tak trochu jsme spolu flirtovali.“

„Tak trochu?“

„Vtipkovali jsme a usmívali se na sebe.“

„Tomu já rozhodně říkám flirtování. Ach jo, zrovna s ním! On je tak absolutně božský.“

„Mně to vykládej. Když se na mě usměje, nemůžu vůbec popadnout dech. A teď se drž – *zarecitoval mi básničku*,“ řekla jsem. „Bylo to haiku, napsal ho nějaký básník o svojí milence, jak krásně vypadá nahá v měsíčním světle.“

„Děláš si srandu!“ Spolubydlící se začala ovívat rukou. „Přejdi k tomu, jak na tebe sáhl.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Vážně jsem z toho zmatená. Všechno bylo v pohodě, smáli jsme se a povídali si. On řekl, že je tam sám, protože hledá inspiraci pro haiku...“

„To je šíleně romantické!“

Přikývla jsem a pokračovala: „Já vím. No, a já se mu omluvila, že ho ruším, a on povídá, že noc není to jediné, co ho inspiruje. A potom se mě zeptal, jestli ho nechci inspirovat já.“

„No do pytle.“

„Přesně.“

„Tys samozřejmě ochotně souhlasila.“

„Jak jinak?“

„A...“ napověděla mi dychtivě.

„A on mě poprosil, jestli bych mu neukázala znamení. To na ramenou a na zádech.“

„Kecáš.“

„Nekecám.“

„Páni, já bych svlíkla tričko, než by stačil mrknout!“

Rozesmála jsem se. „Tričko jsem si nesundala, ale sako jo. Vlastně mi z něj pomohl.“

„Chceš říct, že Loren Blake, upíří oficiální básník a stoprocentně nejúžasnější chlap téhle planety, ti pomohl ze saka jako čistokrevný džentlmen ze staré školy?“

„Jo. Předvedu ti to.“ Stáhla jsem si sako k loktům. „A nevím, co to na mě pak přišlo, ale najednou jsem přestala být nervózní a stáhla jsem si ještě ramínko tílka. Takhle.“ Názorně jsem akci zopakovala a odhalila záda, rameno a slušný kus prsa (stejně jako předtím jsem si pogratalovala, že mám na sobě svoji nejlepší černou podprsenku). „V tu chvíli se mě dotkl podruhé.“

„Kde?“

„Objel mi prstem znamení na zádech a rameni. Prohlásil, že vypadám jako starodávná upíří královna, a zarecitoval mi tu básničku.“

„Ty brd'o,“ zasténala Stevie Rae.

Sedla jsem si na svoji postel a s povzdechem si natáhla ramínko zpátky. „Chvíli to bylo doopravdy fantastické. Byli jsme na stejné vlně. Myslím, že měl sto chutí dát mi pusu. Vlastně jsem si tím jistá. A pak se zničehonic začal chovat úplně jinak. Hrozně zdvořile a formálně mi poděkoval, že jsem mu ukázala znamení, a odešel.“

„No, na tom nevidím nic divného.“

„Mně to teda divné připadalo. Uznej, kouká mi do očí a vysílá jasnou zprávu, že mě chce, a najednou bum, a je konec.“

„Zoey, jsi studentka. A on učitel. Jsme sice na upíří škole a spousta věcí je tady jiná než na obyčejné střední, ale něco je všude stejné. Učitelé si se studenty nesmějí nic začínat.“

Kousla jsem se do rtu. „Učí jen na částečný úvazek.“

Kamarádka protočila oči. „To je přece fuk.“

„Jenomže to ještě není všechno. Tuhle básničku jsem zrovna před chvílí našla ve svojí skřínce.“ Podala jsem jí lístek s haiku.

Stevie Rae zalapala po dechu. „Šmankote, to je tak strašně romantické! Asi umřu. Jak přesně se dotkl toho znamení?“

„Kristova noho, jak asi? Prstem. Objížděl špičkou vzor.“
Přísahám, že jsem pořád ještě cítila to žhavé teplo.

„Zarecitoval ti milostnou báseň, dotkl se tvého znamení a ještě pro tebe píše poezii...“ Zasněně vzdychla. „Jste jako Romeo a Julie, zakázaná láska a tak.“ Znovu se začala dramaticky ovívat, ale vtom se zarazila a napřímila se.
„Počkej, a co Erik?“

„Co s ním?“

„Je přece tvůj kluk, Zoey.“

„My spolu doopravdy nechodíme, ne?“ pípala jsem rozpačitě.

„Ale jdi, a co podle tebe jako děláte? Ty s klukem snad chodíš, až když před tebou poklekne a oficiálně tě o to požádá? I slepému musí být už měsíc jasné, že patříte k sobě.“

„Já vím,“ připustila jsem provinile.

„Líbí se ti Loren víc než Erik?“

„Ne! Ano. Ztraceně, já nevím. Loren je úplně jiná kategorie, chápeš? A stejně spolu nemůžeme doopravdy chodit a tak.“ Jenomže tím *a tak* jsem si nebyla úplně jistá. Mohli bychom se s Lorenem potají scházet? Stála bych o to?

Stevie Rae mi zřejmě četla myšlenky, protože podotkla:
„Mohli byste se scházet tajně.“

„Blbost. Beztak o mně takhle vůbec neuvažuje.“ Ale navzdory tomu jsem si vybavila žár jeho těla a roztoužené tmavé oči.

„Co když jo, Červenko?“ Kamarádka na mě pátravě hleděla. „Víš, ty jsi jiná než my ostatní. Nikdo nikdy neměl taková znamení jako ty a nadání pro všech pět živlů. Třeba se na tebe nevztahují stejná pravidla jako na nás.“

Sevřel se mi žaludek. Od okamžiku, kdy jsem dorazila do Školy noci, jsem se za každou cenu snažila zapadnout do kolektivu. Hlavně jsem si tady chtěla připadat jako doma, získat si přátele, kteří mi nahradí rodinu. Nechtěla jsem se lišit a řídit se jinými pravidly než ostatní. Zavrtěla jsem hlavou a přes zaťaté zuby procedila: „O něco takového absolutně nestojím, Stevie Rae. Chci být normální.“

„Já vím,“ odvětila jemně. „Jenomže ty jsi jiná. Všichni to vidí. A copak se nechceš Lorenovi líbit?“

„Já nevím, co chci,“ vzdychla jsem. „Vím ale, co fakticky nechci – aby se o mně a Lorenovi někdo dozvěděl.“

„Mlčím jako hrob.“ Pantomimicky si zamkla pusou na zámek a zahodila klíč. Někdy je hrozně dětinská. „Nedostanou to ze mě ani párem volů,“ sykla koutkem úst.

„Zatraceně! Ted’ jsem si vzpomněla, že když se mě Loren dotýkal, viděla nás Afrodita.“

„Ta ježibaba tě špehovala tam u zdi?“ vykvikla Stevie Rae.

„Ne ne ne. Tam nás nikdo neviděl. Afrodita náhodou zrovna přišla do mediálního centra, když mi sahal na obličej.“

„A hergot.“

„Přesně. A to není všechno. Víš, jak jsem místo španělštiny šla za Neferet? Nakonec jsem s ní vůbec nemluvila, protože když jsem přišla k její učebně, slyšela jsem, že tam někoho má. Byla u ní Afrodita.“

„Ta mrcha na tebe žalovala!“

„Nejsem si jistá. Zaslechla jsem jen útržky.“

„Tos musela být úplně mrtvá hrůzou, když za tebou Neferet přišla, abys s ní povečeřela.“

„Totálně,“ přisvědčila jsem.

„Už se nedivím, že jsi vypadala tak hrozně. Ty jo, ted’ už to všechno chápu.“ Vytřeštila oči ještě o trochu víc. „Máš kvůli Afroditě u Neferet průšvih?“

„Ne. Povídala, že Afroditin vnitřní zrak už nefunguje, protože jí Nyx odňala její dar. Takže Neferet jí už nevěří vůbec nic.“

„Super.“ Stevie Rae se tvářila, jako by Afroditu nejradši roztrhla vejpu.

„To teda nebylo super. Sjela ji moc tvrdě. Rozbrečela ji. Vážně, Stevie Rae, Afrodita byla z toho, co jí Neferet řekla, úplně zničená. Neferet se najednou chovala jako jiný člověk, teda upír.“

„Zoey, nenuť mě o tom zase začínat. Nesmíš se nad Afroditou pořád takhle rozněžňovat.“

„Ale o to přece vůbec nejde! Nebavíme se tady o Afroditě, ale o Neferet. Zachovala se moc krutě. I kdyby na mě Afrodita donášela a pořádně to přibarvila, učitelka nesmí zareagovat takhle tvrdě. Nemám z toho dobrý pocit.“

„Ty nemáš dobrý pocit z Neferet?“

„Ano... Ne... Já nevím. Nejde jen o ni. Všechno je to smíchané dohromady, sype se to na mě ze všech stran. Chris, Loren, Afrodita, Neferet... Něco není v pořádku, Stevie Rae.“ Zatvářila se hodně zmateně, a tak jsem se rozhodla vysvětlit jí to na nějakém jednoduchém oklahomském příkladu. „Znáš ten pocit těsně předtím, než se přižene tornádo? Na nebi není ani mráček, ale vítr je najednou studenější a fouká jiným směrem. Víš, že se něco chystá, ale někdy si hned neuvědomíš, co to je. A přesně takovýhle pocit právě teď mám.“

„Jako když se blíží tornádo?“

„Jo. A pořádné.“

„A ode mě chceš...“

„Aby sis se mnou zahrála na stopaře bouří.“

„Spolehni se.“

„Děkuju.“

„Ale co kdybychom se nejdřív podívaly na film? Damienovi přišel z půjčovny *Moulin Rouge*. Pustíme si to v naší společenské místnosti. A dvojčata někde ukořistila opravdické chipsy a neošizený plnotučný dip.“ Koukla na svoje hodiny ve tvaru Elvise. „Určitě už na nás dole čekají a jsou parádně našťavané, že zdržujeme.“

Jestli na Stevie Rae něco miluju, tak to, že na ni vybalím mraky totálně šokujících informací, ona přesně v těch správných chvílích vykřikuje „ty brďo!“ a „nekecej!“ a pak úplně klidně začne mluvit o filmech a chipsech. Hned jsem si připadala skoro normálně, jako by všechno vlastně ani nebylo tak děsivé a matoucí, jak se zdálo. „*Moulin Rouge*? Nehraje tam náhodou Ewan McGregor?“

„To teda hraje. Doufám, že budou hodně často zabírat jeho zadek.“

„Tak to si nenechám ujít. Jdeme. A nezapomeň –“

„Prokristáčka! Já vím, já vím. Nikomu o tomhle neříkej ani slovo.“ Rošťácky zvedla obočí. „Tak já to jenom naposled řeknu nahlas, abych si ulevila, *Loren Blake po tobě jede!*“

„Už má dušička pokoj?“

„Jo.“ Vesele se ušklíbla.

„Doufám, že holky sehnaly taky colu.“

„Hele, Červenko, ty máš na colu snad úchylku nebo co.“

„Ty máš co říkat. Vždyť se každé ráno cpeš cereáliemi, ve kterých jsou kousky žužu!“ ohradila jsem se a vyšoupla ji ze dveří.

„Ty jsou náhodou zdravé!“

„Nepovídej. A žužu je ovoce, nebo zelenina?“

„Obojí.“

Už jsem se cítila mnohem líp a celou cestu dolů do společenské místnosti jsem se chechtala. Dvojčata s Damienem zabrali jednu z velkých plochých televizí, a jakmile nás uviděli, začali na nás mávat. Stevie Rae měla pravdu, cpali se opravdickými tortillovými chipsy a namáčeli si je v plnotučném dipu s jarní cibulkou (nezní to moc lákavě, ale ve skutečnosti je to šíleně dobré). A když mi Damien podal velkou sklenici coly, bylo mi úplně báječně.

„Nějak jste se zasekly,“ řekl a posunul se na gauči ke straně, abychom si mohly sednout k němu. Dvojčata si pochopitelně přitáhla dvě stejná velká křesla.

„Sorry,“ řekla spolubydlící, zazubila se na Erin a dodala: „Potřebovala jsem si vyprázdnit střeva.“

„Výborně, Stevie Rae, konečně nazýváš věci pravými jmény,“ pochválila ji Erin.

„Ehm, hod'te tam radši ten film,“ ozval se Damien.

„Ovladač mám já, takže klid,“ odsekla Erin.

„Počkej!“ zarazila jsem ji, než stačila zmáčknout play. Na obrazovce jsem totiž zahlédla Cheru Kimiko z večerních zpráv. Mluvila na kameru, ale já ji neslyšela, protože byl

vypnutý zvuk. Tvářila se vážně a smutně. Dole běžel titulek *Student nalezen mrtev*. „Zesil to.“ Shaunee pustila zvuk.

„Opakuj hlavní zprávu dnešního rána: tělo pohřešovaného útočníka Sdružené střední školy Chrise Forda našli v pátek vpoledvečer dva kajakáři v řece Arkansas. Zachytilo se mezi kameny a pytli s pískem v rekreačním umělém kanálu s divokou vodou poblíž Dvacáté první ulice. Naše zdroje uvádějí, že mladík vykřvácel z mnoha řezných poranění, která mu mohl způsobit útok velkého zvířete. Více informací vám přineseme, až bude zveřejněna oficiální lékařská zpráva.“

Můj žaludek, který se konečně uklidnil a začal normálně fungovat, se zase křečovitě stáhl. Roztřásla jsem se zimou. Jenomže špatným zprávám ještě nebyl konec. Chera upřela do kamery překrásné vážné hnědé oči a pokračovala.

„Vzápětí po této tragické zprávě jsme dostali hlášení o tom, že se pohřešuje další fotbalista Sdružené střední.“ Na obrazovce se objevila fotka dalšího hezkého kluka v tradičním červenobílém sdruženářském dresu. „Brad Higeons byl naposledy spatřen v pátek po vyučování v kavárně Starbucks na Utica Square, kde vylepoval plakáty s Chrisovou fotografií. Chlapci nebyli pouze spoluhráči z týmu, ale také bratraci.“

„Prokristáčka! Takhle se jim ten mančaft brzo rozpadne,“ poznamenala Stevie Rae. Podívala se na mě a vytřeštila oči. „Zoey, není ti něco? Hrozně jsi zbledla.“

„Toho jsem taky znala.“

„To je zvláštní,“ řekl Damien.

„Ti dva chodili na všechny večírky spolu. Všichni je znali, protože byli bratraci, ale Chris byl černý a Brad bílý.“

„Na tom přece není nic divného,“ ohradila se Shaunee.

„Moje řeč, ségra,“ podpořila ji Erin.

V uších mi hučelo tak silně, že jsem je skoro neslyšela. „Já... potřebuju na vzduch.“

„Jdu s tebou,“ řekla Stevie Rae.

„Ne, zůstaň tady a dívej se na film. Chci – chci se jen trošku projít.“

„Vážně?“

„Vážně. Za chvíli se vrátím, přece si nenechám ujít Ewanův zadek.“ Do zad se mi zavrtával ustaraný pohled mojí spolubydlící, slyšela jsem, jak se dvojčata začala hádat s Damienem, jestli je v tom filmu Ewan fakticky nahý, ale nevšimla jsem si toho. Rychle jsem zamířila z koleje do chladné listopadové noci.

Automaticky jsem se vydala na opačnou stranu, než stála hlavní budova, protože jsem se chtěla vyhnout lidem. Soustředila jsem se jenom na chůzi a na každý nádech a výdech. *Co se to se mnou sakra děje?* Cítila jsem tlak na prsou a žaludek se mi zvedal tak příšerně, že kdybych pořád nepolykala, určitě bych se pozvracela. Hučení v uších už trochu zesláblo, ale úzkost, která mě halila jako rubáš, se zaplašit nedala. Všechno uvnitř mě křičelo: *Něco je špatně! Něco je špatně! Něco je špatně!*

Když jsem konečně začala trochu vnímat okolí, všimla jsem si, že jasné nebe plné hvězd, jejichž světlo spolu se září dorůstajícího měsíce zmírňovalo tmou, se najednou zatahuje. Mírný příjemný vánek se o pár stupňů ochladil a zesílil, takže se kolem mě začalo ze stromů snášet suché listí. Temnotu prosytila vůně země a větru... Z neznámého důvodu mě to uklidnilo a bouře nesouvislých úzkostných myšlenek v mojí hlavě se utišila, takže jsem konečně mohla skutečně uvažovat.

Zamířila jsem ke stájím. Lenobia mi dovolila chodit k Persefoně, kdykoli budu chtít o samotě přemýšlet. Přesně to jsem teď potřebovala, a navíc bylo fajn vědět, kam přesně jdu. Ve všem tom zmatku tahle jedna drobná konkrétní jistota představovala vítaný záchytný bod.

Už jsem byla skoro u dlouhé nízké budovy stájí. Dýchalo se mi o trochu líp. Jenomže vtom jsem něco zaslechla. Nejdřív jsem nevěděla, co to je. Byl to tlumený zvuk, hrozně zvláštní. Napadlo mě, že to bude Nala. Každou chvíli se přece odněkud vynoří a hudruje jako našťvaná důchodkyně, dokud ji nevezmu do náruče. Rozhlédla jsem se a tiše zavolala „čičičí“.

Zvuk zesílil, ale kočka to nebyla, to už mi bylo jasné. Zahlédla jsem u seníku nějaký pohyb a vzápětí rozeznala na lavičce před vraty schoulenou siluetu. Svítila tam jen jedna plynová lampa a lavička byla přesně mimo dosah kuželu tlumené žluté záře.

Siluetu se znovu pohnula a já poznala, že to musí být nějaké mládě nebo dospělý upír. Podivně se krčil, hlavu měl skloněnou až skoro ke kolenům. Znovu vydal ten zvuk. Takhle zblízka to znělo jako nářek – jako by ho něco strašně bolelo.

Samozřejmě jsem měla sto chutí otočit se a zdrhnout, ale to jsem udělat nemohla. Nebylo by to správné. A hlavně už ke mně zase promlouval instinkt. Něco uvnitř mě mi jasně říkalo, že nesmím odejít. Že tomu, co se přede mnou děje, musím čelit.

Zhluboka jsem se nadechla a přistoupila blíž. „Ehm, jste v pohodě?“

„Ne!“ Spíš než slovo to byl takový strašidelný šepotavý výdech.

„Můžu... můžu vám nějak pomoci?“ Zaostřila jsem a snažila se rozpoznat, kdo to je. Připadalo mi, že má hodně světlé vlasy a že si dlaněmi zakrývá obličej.

„Voda! Je hrozně studená a hluboká. Nemůžu z ní ven... nemůžu ven.“

Sundala si ruce z obličeje a zvedla hlavu, ale to už jsem věděla, s kým mám tu čest. Poznala jsem ji po hlase. A taky mi bylo jasné, co se s ní děje. Ovládla jsem se a opatrně k ní popošla blíž. Třeštila na mě oči. Po tvářích se jí řinuly slzy.

„To nic, Afrodito. Máš jenom vizi. Dovedu tě k Neferet.“

„Ne!“ vyhrkla polekaně. „Ne, k ní ne! Nebude mě poslouchat. Ona... ona už mi nevěří.“

Vzpomněla jsem si, jak velekněžka mluvila o tom, že Nyx odňala Afroditě její dar. Proč bych se s ní měla vůbec zdržovat? Kdo ví, co má tohle znamenat. Beztak se jen za každou cenu snaží přitáhnout pozornost a na to já teď fakt nemám čas.

„Fajn. Já ti už vlastně taky nevěřím,“ řekla jsem. „Klidně si tady zůstaň a hezky si tu vizi, nebo co to je, užij. Já mám lepší věci na práci.“ Vykročila jsem ke stájím, ale její ruka vystřelila jako útočící had a popadla mě za zápěstí.

„Musíš tady zůstat!“ zadrkotala. Evidentně ji stálo hodně úsilí, aby ze sebe vůbec vypravila slovo. „Musíš si tu vizi poslechnout!“

„To teda nemusím.“ Podařilo se mi jí vytrhnout, i když mě držela jako ve svěráku. „Tohle je tvůj problém, ne můj. Vyřeš si to sama.“

Znovu jsem se k ní obrátila zády a vyrazila jsem pryč.

Ale ne dost rychle. Její další slova se do mě zařízla jako ostrý nůž.

„Musíš mě vyslechnout. Nebo tvoje babička umře.“

9)

„O čem to sakra mluvíš?“ Prudce jsem se k ní obrátila.

Divně lapala po dechu a oči jí neovladatelně těkaly ze strany na stranu. Dokonce i ve tmě jsem viděla, jak se jí blýskají bělma. Chytila jsem ji za ramena a zacloumala s ní.

„Pověz mi, co vidíš!“

Evidentně se snažila ovládat. Přikývla, vlastně spíš jen tak mírně trhla hlavou. „Povím,“ vydechla namáhavě. „Zůstaň u mě.“

Sedla jsem si na lavičku vedle ní a nechala ji, ať mě vezme za ruku. Bylo mi fuk, že mi příšerně mačká a drtí prsty, že ji nesnáším a vůbec jí nevěřím. Na ničem z toho mi nezáleželo, protože babička je možná v nebezpečí.

„Já ti neuteču,“ podotkla jsem zachmuřeně. Potom jsem si vzpomněla, co v téhle situaci říkala Neferet. „Řekni mi, co vidíš, Afrodito.“

„Voda! Odporná... bahnitá a hrozně studená. Zmatek... nemůžu... nemůžu otevřít dveře saturnu...“

Příšerně ve mně hrklo. V saturnu přece jezdí babička! Koupila si ho, protože to je jedno z nejbezpečnějších aut na trhu, prý přežije v podstatě cokoli.

„Kde to auto je, Afrodito? Někde ve vodě?“

„V řece Arkansas,“ vydechla. „Most... zřítíl se.“ Vyděšeně se rozvzlykala. „Viděla jsem, jak auto přede mnou padá na ten prám. Hoří! Malí kluci... co mávali na řidiče kamionů, aby na ně zatroubili... bylo to jejich auto.“

Namáhavě jsem polkla. „Fajn, jaký most? Kdy?“

Najednou celá ztuhla. „Nemůžu ven! Nemůžu se dostat ven! Ta voda, já...“ Vydala příšerný zvuk, přísahám, že to znělo, jako když se topí, a potom se zhroutila. Její ruka ochabla.

„Afrodito!“ Zatřásla jsem s ní. „Musíš se probrat. Musíš mi povědět víc!“

Pomalů zamžikala. V očích už nebyla vidět jen bělma, a když je otevřela, vypadaly normálně. Zničehonic odtáhla ruku a roztřeseně si odhrnula z obličeje vlasy. Všimla jsem si, že jsou vlhké a že Afrodita je celá zpocená. Ještě několikrát zamrkala a pak se na mě podívala. Hleděla mi přímo do očí, ale nevyčetla jsem z nich nic jiného než vyčerpání.

„Zůstala jsi, to je dobře,“ řekla.

„Pověz mi, co jsi viděla. Co se babičce stalo?“

„Pojede přes most, ten se zřítí, její auto spadne do řeky a ona se utopí,“ prohlásila bezvýrazně.

„Ne. Ne, to se nestane. Který most? Kdy? Proč? Zabráním tomu.“

Její rty se zvlínily stínem pohrdavého úsměvu. „No ne, co že tak najednou mojí vizi věříš?“

Strach o babičku mě pátil v břiše jako kyselina. Popadla jsem Afroditu za ruku, vyskočila a vytáhla ji na nohy. „Jdeme.“

Pokusila se mi vytrhnout, ale neměla dost síly, ani jsem se nemusela moc namáhat. „Kam?“

„Za Neferet, kam jinam. Ona už si bude vědět rady a vymlátí to z tebe, to si buď sakra jistá.“

„Ne!“ vyjekla. „Nic jí nepovím. Přísahám, že nic. Řeknu, že si kromě vody a mostu na nic nevzpomínám, a ty s tím nic nenaděláš.“

„Ona to z tebe dostane.“

„Nedostane! Pozná, že lžu, že něco skrývám, ale nepozná co. Jestli mě za ní donutíš jít, tvoje babička umře.“

Udělal se mi strašně špatně a celá jsem se rozklepala. „Co chceš, Afrodito? Chceš být zase předsedkyně Dcer temnoty? Klidně. Ustoupím ti. Hlavně mi pověz o babičce.“

Po její bledé tváři se mihl výraz čiré bolesti. „O tom ty nerozhoduješ. Dcery temnoty mi může vrátit jedině Neferet.“

„Tak co chceš?“

„Chci, abys mě vyslechla a uvědomila si, že mě Nyx nezavrhl. Chci, abys věřila, že moje vize nejsou falešné.“ Dívala se mi přímo do očí, mluvila tiše a úzkostně. „A chci u tebe mít laskavost. Jednou z tebe bude mocná velekněžka, mocnější než Neferet. Třeba budu někdy potřebovat ochranu a pak se mi bude hodit, že máš u mě dluh.“

Už jsem měla na jazyku, že proti Neferet jí bude moje moc málo platná. Nemám na ni, a možná nikdy mít nebudu. A proč bych jí vlastně pomáhala? Afrodita je pěkně v háji a já hodněkrát na vlastní oči viděla, jaká je sobecká a zlá. Nechtěla jsem jí nic dlužit. Nechtěla jsem s ní mít vůbec nic společného.

Jenomže jsem neměla na vybranou.

„Dobře. Za Neferet nepůjdem. Tak co jsi viděla?“

„Nejdřív mi dej čestné slovo, že mám u tebe laskavost. A uvědom si, že to není žádný prázdný člověčí slib. Když dá upír slovo, ať už dospělý nebo mládě, nemůže ho vzít zpátky.“

„Když mi povíš, jak můžu zachránit babičku, máš u mě laskavost.“

„Jakou budu chtít,“ dodala lživě.

„Jo, jak chceš.“

„Musíš to výslovně říct, jinak slib nebude platit.“

„Když mi povíš, jak můžu zachránit babičku, máš u mě laskavost, jakou budeš chtít.“

„Jak bylo řečeno, tak musí být splněno,“ zašeptala. Z jejího tónu mě zamrazilo v zádech, ale já si toho nevšímala.

„Mluv.“

„Musím si sednout,“ řekla. Najednou se zase roztřásla a klesla na lavičku.

Posadila jsem se vedle ní a netrpělivě čekala, až se trochu sebere. Když konečně spustila, až do hloubi duše mě zasáhla nelíčená hrůza a já poznala, že její vize doopravdy nebyla

falešná. Jestli je Nyx na Afroditu našťvaná, dneska to nedává najevo.

„Dnes odpoledne pojede tvoje babička po dálnici do Tulsy.“ Odmlčela se a naklonila hlavu ke straně, jako by poslouchala vítr nebo něco. „Příští měsíc máš narozeniny. Vyrazí do města koupit ti dárek.“

Překvapeně jsem sebou trhla. Měla pravdu. Narodila jsem se v prosinci, přesněji čtyřiačtyřicátého, takže moje narozeniny vždycky stojí absolutně za houby. Všichni je prostě vezmou jedním vrzem s Vánocemi. Dokonce i loni, když jsem slavila šestnáctiny a tudíž si zasloužila velkou hustou party, se nikdo nesnažil. Vážně mě to štve... V duchu jsem se okřikla. Teď není vhodná chvíle truchlit nad nemožným datem narození.

„Fajn, odpoledne vyrazí do města. A co se stane?“

Přimhouřila oči, jako by se pokoušela něco rozeznat ve tmě. „To je divné. Obvykle dokážu přesně určit, co ke katastrofě vede – jako třeba že se porouchalo letadlo nebo tak, ale tentokrát jsem se tak vžila do tvé babičky, že si nejsem úplně jistá, proč se ten most zřítíl.“ Střelila po mně pohledem. „Možná je to tím, že jsem ještě nikdy neměla vizi, jak umírá někdo, koho osobně znám. Rozhodilo mě to.“

„Ona neumře,“ prohlásila jsem přesvědčeně.

„V tom případě na ten most nesmí vjet. Pamatuju si, že hodiny na palubní desce ukazovaly patnáct patnáct, takže se to stane až odpoledne.“

Automaticky jsem mrkla na hodinky – 6.10. Za hodinu se rozední, a já už bych tou dobou měla spát, kdežto babička bude právě vstávat. Zнала jsem její denní režim jako své boty. Vstává za úsvitu a ještě skoro za tmy se jde projít. Pak se vrátí do svého útulného domku, dá si lehkou snídani a pustí se do toho, co je na levandulové farmě právě třeba udělat. Zavolám jí, ať zůstane doma a nejezdí nikam autem. Tak bude v bezpečí. Nedopustím, aby se jí něco stalo. Vtom jsem si uvědomila další věc. Zadívala jsem se na Afroditu.

„Ale co ti další lidé? Vzpomínám si, žes mluvila o nějakých dětech v autě před tebou. To auto do něčeho narazilo a začalo hořet.“

„Ano.“

Zamračila jsem se na ni. „To je všechno, co k tomu řekneš? Ano?“

„Ano, všechno jsem to viděla z perspektivy tvójí babičky. Kolem mě se srazilo dalších pár aut, ale stalo se to hodně rychle, takže nedokážu říct kolik.“

Tím to pro ni evidentně haslo. Znechuceně jsem zavrtěla hlavou. „Co takhle je taky zachránit? Říkalas přece, že tam umřeli malí kluci!“

Pokrčila rameny. „Byl tam strašný zmatek. Nepoznala jsem, kde přesně se to odehrává, a datum a čas vím jen proto, že jsem je zahlédla na palubní desce.“

„Takže ostatní lidi necháš prostě umřít?“

„Co je ti po tom? Tvoji babičce se nic nestane.“

„Dělá se mi z tebe blbě, Afrodito. Záleží ti vůbec na někom jiném než na sobě?“

„Jdi se bodnout, Zoey. Nehraj si na dokonalou, vždyť tě ještě před chvílí nikdo jiný kromě babičky taky nezajímal.“

„Jasně že o ni jsem se bála nejvíc! Mám ji ráda! Ale nechci, aby ostatní umřeli. A jestli to jen trochu půjde, postarám se, aby se to nestalo. Musíš mi pomoci zjistit, jaký most to bude.“

„Už jsem řekla, že je na dálnici. Nepoznala jsem, který to je.“

„Tak přemýšlej! Cos ještě viděla?“

S povzdechem zavřela oči. Pozorně jsem ji sledovala a všimla si, že sebou trhla a na čele se jí udělala vráska. Aniž oči otevřela, řekla: „Počkej, ten most není na dálnici. Viděla jsem ceduli. Je na mezistátní silnici 1-40, kousek za sjezdem z dálnice u Webber's Falls.“ Pak otevřela oči. „Tak, a teď už víš, kdy a kde. Víc ti asi nepovím. Myslím, že do mostu narazila nějaká plochá loď, něco jako dopravní prám, ale to je všechno. Nevšimla jsem si na ní ničeho, podle čeho by se dala poznat. Jak tomu chceš zabránit?“

„Nevím, ale nějak to udělám,“ zavrčela jsem.

„No, tak hezky přemýšlej, jak nejlíp zachránit svět, a já si zatím půjdu na kolej dělat manikúru. Roztřepené nehty, to je podle mě opravdová katastrofa.“

„Víš, to, že máš mizerné rodiče, ještě není důvod chovat se hnusně,“ podotkla jsem. Už se otáčela k odchodu, ale ztuhla uprostřed pohybu. Prkenně napřímila záda, a když se na mě ohlédla, vztekle mhouřila oči.

„Co ty o tom víš?“

„O tvých rodičích? Nic moc, jenom že jsou manipulátoři a tvoje máma je děsná. A o mizerných rodičích obecně? Spoustu věcí. Problémy s nefunkční rodinou řeším dennodenně už tři roky, od té doby, co se máma znovu vdala. Je to otrava, ale ne důvod chovat se jako mrcha.“

„Tak zkus řešit nefunkční rodinu osmnáct let a pak teprve kritizuj. Takhle víš prd.“ Najednou to zase byla ta stará známá Afrodita, kterou nemůžu vystát. Pohodila vlasy a odkráčela. Kroutila přitom zadkem, jako by to na mě snad mohlo udělat dojem.

„Ta holka by se fakticky měla léčit.“ Sedla jsem si na lavičku a začala v kabelce hledat mobil. Byla jsem ráda, že ho pořád nosím u sebe, i když mám vypnuté zvonění, dokonce i vibrační. Mám pro to dobrý důvod, který se dá shrnout jedním slovem – Heath. Chodili jsme spolu, když jsem ještě byla člověk, a ode dne, kdy se mě spolu s mojí bývalou nejlepší kamarádkou Kaylou pokusil „vysvobodit“ ze Školy noci (skutečně použili tenhle výraz, pitomci), je mnou úplně posedlý. Uznávám ovšem, že to není tak docela jeho chyba. Kdybych neochutnala jeho krev, neotiskl by se do mě... ale to je fuk. Prostě nestojím o to, aby mě pořád vyrušoval, a proto vypínám zvonění – i když už mi denně neposílá milion textovek (rozuměj asi tak dvacet), ale jen dvě nebo tři.

Konečně jsem mobil našla a jako bych to neříkala – měla jsem dva zmeškané hovory, oba od Heathy. Esemesku ale žádnou neposlal, možná už mu začíná docházet, že je to zbytečné (je kapku pomalejší, co se myšlení týče).

Babička zněla v telefonu hodně rozespale, ale jakmile poznala, že jsem to já, probírala se. „Ptáčátko! To se hezky vstává, když mě vzbudí tvůj hlas.“

Usmála jsem se. „Stýská se mi po tobě, babi.“

„Mně po tobě taky, zlatíčko.“

„Babi, teď ti povím něco trochu divného, ale musíš mi prostě věřit.“

„Ovšemže ti věřím,“ odpověděla bez zaváhání. Je tak jiná než máma, že občas nechápu, jak můžou být vůbec příbuzné.

„Fajn, takže dneska odpoledne chceš jet do Tulsy na nákupy, nemám pravdu?“

Vteřinu bylo ticho a potom se rozesmála. „Vypadá to, že svoji upíří vnučku už nikdy žádným dárkem k narozeninám nepřekvapím.“

„Musíš mi něco slíbit, babi. Slíb mi, že dneska nikam nepojedeš. Vůbec nesedej do auta. Nikam nejezdi. Zůstaň prostě doma a dej si volno.“

„Jak jsi na tohle přišla, Zoey?“

Zarazila jsem se. Nevěděla jsem, jak jí to mám vysvětlit. Ona ale opět prokázala svoji vrozenou schopnost rozumět mi beze slov a tiše pronesla: „Nezapomeň, že mně můžeš říct všechno, ptáčátko. Budu ti věřit.“

Až tehdy jsem si uvědomila, že zadržuju dech. Odfoukla jsem si a vyhrkla: „Na 1-40 se zřítí most, co vede přes řeku Arkansas poblíž Webbet's Falls. Ty bys tam zrovna byla a umřela bys.“ Poslední slova jsem řekla skoro šeptem.

„Ach! Proboha! Musím si sednout.“

„Babi, jsi v pořádku?“

„Za moment budu, ale kdybys mě nevarovala, dlouho by mi to nevydrželo. Jen se mi z toho pomyšlení zatočila hlava.“ Zřejmě popadla nějaký časopis, protože jsem slyšela, jak se ovívá. „Odkud to víš? Máš věstecké vize?“

„Ne, já ne. To Afrodita.“

„Ta holka, co byla dřív předsedkyní Dcer temnoty? Nevěděla jsem, že jste se skamarádily, neměly jste se přece rády.“

Zafrkala jsem. „To pořád platí. Ale narazila jsem na ni, zrovna když měla vizi, a popsala mi, co viděla.“

„A ty jí věříš?“

„Ani náhodou, ale jejímu nadání důvěřuju, a navíc jsem s ní celou dobu byla. Vypadalo to úplně, jako když je tam přímo s tebou. Bylo to děsné. Viděla, jak jsi do něčeho narazila a jak uhořeli ti malí kluci...“ Odmlčela jsem se a soustředila se na správné dýchání. Teprve teď mi naplno došlo, že babička mohla dneska umřít.

„Počkej, při té nehodě zahynou i jiní lidé?“

„Ano, ten most se zřítí a pár aut spadne do řeky.“

„Ale s tím musíme něco udělat!“

„Já to zařídím. Ty hlavně zůstaň doma.“

„Nemám k tomu mostu jet a říct lidem, aby na něj nevjížděli?“

„Ne! Drž se odtamtud co nejdál. Zařídím, aby se nikomu nic nestalo, slibuju. Hlavně potřebuju mít jistotu, že se nic nestane tobě.“

„Dobře, holčičko. Věřím ti. O mě si nedělej starosti. Zůstanu pěkně doma a ty se mezitím o všechno postarej. Kdybys něco potřebovala, zavolej. Kdykoli.“

„Děkuju, babi. Mám tě moc ráda.“

„Já tebe taky, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa*.“

Ukončila jsem hovor a chvíli tam jen tak seděla a snažila se ovládnout. Ale opravdu jenom chvíli. V hlavě už se mi rodil plán a na nějaké vyvádění nebyl čas. Musela jsem se do toho okamžitě pustit.

10)

„A proč s tím nemůžeme jít za Neferet? Prostě by zvedla telefon a zavolala na správná místa, jako před měsícem, když Afroditu viděla spadnout letadlo na denverském letišti,“ řekl Damien tiše, aby nás někdo nezaslechl.

Jakmile jsem se přiřítla na kolej, vrazila jsem do společenské místnosti, svolala svoji partu na poradu a ve zkratce jim vylíčila Afroditinu vizi.

„Musela jsem jí slíbit, že za Neferet nepůjdu. Kvůli něčemu se hrozně pohádaly.“

„Však je taky načase, aby Neferet pochopila, jaká je to mrcha,“ podotkla Stevie Rae.

„Kráva,“ ozvala se Shaunee.

„Hnusná ježibaba,“ přidala se Erin.

„Jo, jasně, ale teď není podstatné, jaká Afroditu je. Důležitá je její vize a ti lidé, kteří by mohli umřít,“ řekla jsem.

„Povídá se, že jejím vizím už se nedá věřit, protože Nyx se na ni zlobí,“ poznamenal Damien. „Proto tě možná k tomu slibu donutila. Celé si to vymyslela a chce, abys v panice udělala nějaký trapas nebo chybu. Aby ses prostě dostala do průšvihů.“

„Přesně to bych si myslela, kdybych ji při té vizi na vlastní oči neviděla. Nic nehrála, tím jsem si jistá.“

„Ale řekla ti opravdu všechno?“ zeptala se Stevie Rae.

Chvilku jsem se nad tím zamyslela. Afroditu sama přiznala, že dokáže některé detaily zatajit i před Neferet. Jak

si můžu být jistá, jestli něco netajila přede mnou? Pak se mi vybavil její popelavý obličej, jak mi mačkala ruku, a hrůza v jejím hlase, když spolu s babičkou umírala. Zachvěla jsem se.

„Mluvila pravdu,“ prohlásila jsem. „Musíte mi jednoduše věřit, že moje intuice nelže.“ Zadívala jsem se na svoje čtyři kamarády. Nebyli z toho dvakrát odvázaní, ale věděla jsem, že mi důvěřují a že s nimi můžu počítat. „Takže k věci. Babičce už jsem zavolala, na tom mostě určitě nebude. Ale spousta dalších lidí jo. Musíme vymyslet nějaký způsob, jak je zachránit.“

„Afrodita říkala, že do mostu narazila dopravní loď a on se potom zřítil?“ zeptal se Damien.

Přikývla jsem.

„Tak bys mohla předstírat, že jsi Neferet, zavolat někomu, kdo je za tu loď zodpovědný, a vysvětlit, že jeden z tvých studentů předpověděl neštěstí. Lidi Neferet jen tak neodmítají, na to k ní chovají moc velký respekt. Každý ví, že její informace už zachránily spoustu životů.“

„To mě taky napadlo, ale nepůjde to. Afrodita tu loď neviděla pořádně, nebyla si ani docela jistá, jestli to vážně byl dopravní prám. Tím pádem vůbec netuším, s kým bych se měla spojit. A stejně nemůžu předstírat, že jsem Neferet, to by mi neprošlo. Byl by z toho kolosální průšvih. Ten, komu bych zavolala, by určitě zavolal zpátky, aby jí poděkoval nebo tak něco, a už bych v tom lítala.“

„Roztrhla by tě jako hada,“ souhlasila Shaunee.

„A ještě by zjistila, že ježibaba měla další vizi, čímž bys porušila slib,“ připomněla Erin.

„Fajn, takže zastavit tu loď nemůžeme a předstírat, že jsi Neferet, taky ne. Zůstává jediná možnost: nechat uzavřít most,“ řekl Damien.

„Přesně k tomu jsem taky došla.“

„Ohlásíme bombu!“ vyjekla zničehonic Stevie Rae. Všichni jsme se k ní otočili.

„Co?“ otázala se Erin.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Shaunee.

„Zavoláme tam, kam volají taková ta cvoci, co nahlašují bomby.“

„To vůbec není špatný nápad,“ usoudil Damien. „Když někdo oznámí, že je v budově bomba, vždycky ji evakuují. Takže když nahlásíme bombu na mostě, uzavřou ho, dokud se nepřesvědčí, že šlo o planý poplach.“

„Když zavolám z mobilu, nepoznají, kdo jsem, vidíte?“ zeptala jsem se.

„Děláš si srandu?“ užasl Damien a zavrtěl nad mojí nebetyčnou naivitou hlavou. „Ovšemže mobil vystopují. Nežijeme v devadesátých letech.“

„Tak jak to mám udělat?“

„Mobil použít můžeš, ale jedinečně jednorázový,“ vysvětlil.

„Něco jako jednorázový foťák?“

„Kde žiješ?“ rýpla si Shaunee.

„Kdo dneska neví, že existují jednorázové mobily?“ přidala se Erin.

„Třeba já,“ ozvala se Stevie Rae.

„Ty se nepočítáš,“ pronesla dvojčata unisono.

„Na.“ Damien vytáhl z kapsy velkou, evidentně prastarou Nokii. „Vezmi si můj.“

„K čemu máš mobil na jedno použití?“ Prohlédla jsem si přístroj, ale vypadal vcelku normálně.

„Pořídil jsem si ho, protože naši hrozně vyváděli, když zjistili, že jsem homosexuál. Než mě označili a přišel jsem sem, měl jsem domácí vězení pokud možno až do konce života. Ne že bych se bál, že mě zamknou do sklepa nebo něco, ale člověk se má připravit na všechno. Od té doby bez něj nikam nejdu.“

Nevěděly jsme, co na to říct. Damien má fakticky hroznou smůlu, že se jeho rodiče nedokážou s jeho orientací smířit.

„Díky, Damiane,“ pípla jsem nakonec.

„Nemáš zač. Až ten hovor vyřídíš, prostě ten telefon vypni a vrať mi ho, já se ho zbavím.“

„OK.“

„A hlavně jim řekni, že ta bomba je pod vodou. Budou muset most uzavřít, dokud nepřijedou potápěči a neprověří to.“

Přikývla jsem. „Dobrý nápad. Řeknu, že to bouchne ve tři patnáct, protože tenhle údaj Afrodita viděla na palubní desce babiččina auta.“

„Nevím, kolik času něco takového zabere, ale podle mě bys tam měla brknout kolem půl třetí. Tak tam stihnou dojet a uzavřít most, ale nestačí zjistit, že je to falešný poplach. Nechceme přece, aby tam pustili auta moc brzo,“ podotkla Stevie Rae.

„Hele, a komu vlastně chcete volat?“ zeptala se Shaunee.

„Sakra, já nevím.“ Cítila jsem napětí za krkem a bylo mi jasné, že brzo mě začne parádně bolet hlava.

„Vygoogluj si to,“ navrhla Erin.

„Ne,“ namítl rychle Damien. „Nesmíme zanechat počítačovou stopu. Zavolej prostě na místní pobočku FBI. Číslo bude v seznamu. Oni rozjedou obvyklou rutinu.“

„Jo, vystopují pachatele a zavřou ho, až zčerná,“ zamumlala sem chmurně.

„Nemůžou tě dopadnout. Nezanecháš po sobě žádné stopy, a tak nebudou mít důvod podezírat právě nás. Zavolej tam kolem půl třetí a řekni, žeš nastražila pod most bombu kvůli...“ Zarazil se.

„Kvůli znečištění!“ zašvitořila Stevie Rae.

„Znečištění?“ opáčila Shaunee.

„Na znečištění se nechytí. Musíš říct něco, jako že už nehodláš dál trpět vládě, že se plete do fungování soukromého sektoru,“ řekla Erin.

Jenom jsem nechápavě zamrkala. O čem to probiha mluví?

„To je bezva důvod, ségra,“ pochválila ji Shaunee.

Erin se široce zazubila. „To znělo, jako by to řekl můj táta. Měl by ze mě radost. Teda z toho, že chceme vyhlásit falešný bombový poplach, asi ne, ale ty důvody by se mu určitě líbily.“

„My víme, jak to myslíš, ségra,“ řekla Shaunee.

„Já ale stejně hlasuju pro znečištění. To je oprávněný problém,“ trvala na svém spolubydlící.

„Dobře, tak já řeknu, že mi vadí vláda a znečištění řek, a proto jsem dala tu bombu pod most.“ Všichni se zatvářili nechápavě, a tak jsem s povzdechem vysvětlila: „Protože je řeka špinavá.“

„Ahááá!“ zajásali.

„My jsme jako teroristi naprosto neschopní,“ zachichotala se Stevie Rae.

„Což na druhou stranu není špatná zpráva,“ usoudil Damien.

„Takže dohodnuto? Zavolám FBI a o Afroditině vizi neřekneme nikomu ani slovo.“

Přikývli.

„Bezva. Fajn. Jdu sehnat telefonní seznam, najít číslo a...“

Koutkem oka jsem zachytila pohyb. Ohlédla jsem se a spatřila, jak do společenské místnosti vchází Neferet se dvěma muži v obleku. Všichni rázem zmlkli a místností zašumělo: *To jsou lidi...* Neměla jsem ale čas se nad tím zarazit, protože trojice zamířila přímo ke mně.

„Á, Zoey, tady jsi.“ Neferet se na mě usmála, vřele jako vždycky. „Tito pánové si s tebou potřebují promluvit. Půjdeme do knihovny. Bude to jen chvilka.“ Velitelsky pokynula mně i okvádrovaným chlapům, abychom ji následovali, a prošla velkou hlavní místností (všichni na nás koukali s otevřenou pusou) do menší, které se říkalo kolejní knihovna. Byla to ale spíš počítačová studovna, i když tam stálo i pár pohodlných křesel a poličky byly plné paperbacků. U řady počítačů seděly jen dvě holky a ty Neferet poslala pryč. Rychle posbíraly svoje věci a odešly. Velekněžka za nimi zavřela dveře a potom se obrátila k nám. Podívala jsem se na hodiny. Bylo 7.06, sobota ráno. Co tady můžou chtít?

„Zoey, tohle jsou detektiv Marx,“ ukázala na vyššího muže, „a detektiv Martin z oddělení vražd tulské policie. Chtějí ti položit několik otázek ohledně toho lidského chlapce, který zemřel.“

„Dobře,“ řekla jsem. Netušila jsem, na co se mě chtějí ptát. Ztraceně, vždyť já nic nevím. Ani jsem ho moc neznala.

„Slečno Montgomeryová,“ začal detektiv Marx, ale Neferet mu rázně skočila do řeči.

„Redbirdová,“ řekla.

„Prosím?“

„Když Zoey před měsícem nastoupila na naši školu, stala se plnoletou a legálně si změnila příjmení na Redbirdová. Všichni zdejší studenti jsou automaticky uznáni plnoletými. Je to praktické, když uvážíte výjimečné postavení této školy.“

Polícajt stroze přikývl. Nepoznala jsem na něm, jestli je našťvaný, ale podle toho, jak se díval na Neferet, spíš nebyl.

„Slečno Redbirdová,“ pokračoval, „dozvěděli jsme se, že se znáte jak s Chrisem Fordem, tak s Bradem Higeonsem. Je to pravda?“

„Jo, teda ano,“ opravila jsem se honem. Ted' nebyla vhodná chvíle mluvit jako oprsklý puberták. „Znám je... teda znala jsem je oba.“

„Jak to myslíte, znala?“ zeptal se ostře ten menší, detektiv Martin.

„No, já už se s lidskými vrstevníky nekamarádím, ale vlastně jsem Chrise ani Brada moc nevidala ani předtím, než mě označili.“ Divila jsem se, proč tak vyletěl, a potom mi došlo, že Chris je mrtvý a Brad se pohřešuje, a tudíž nepůsobí zrovna dobře, že o nich mluvím v minulém čase.

„Kdy jste ty dva viděla naposled?“ zeptal se detektiv Marx.

Kousla jsem se do rtu, jak jsem se úporně snažila vzpomenout si přesně. „To už je pár měsíců, na začátku fotbalové sezony, byla jsem tenkrát na pár večírcích a oni tam byli taky.“

„Takže jste tam nepřišla s jedním z nich?“

Zamračila jsem se. „Ne. Chodila jsem tenkrát s jedním fotbalistou Broken Arrow, jinak bych nikoho ze Sdruženářů ani neznala.“ Usmála jsem se ve snaze trochu odlehčit

atmosféru. „Všichni si myslí, že hráči Sdružené se s hráči Broken Arrow nesnášejí, jenomže to vlastně není pravda. Většinou se znají už odmalička a někteří spolu pořád kamarádí.“

„Slečno Redbirdová, jak dlouho chodíte do Školy noci?“ zeptal se menší policajt a moji snahu o přívětivost naprosto ignoroval.

„Zoey tu studuje měsíc, téměř na den přesně,“ odpověděla za mě Neferet.

„Navštívil vás v průběhu toho měsíce Chris nebo Brad?“

Naprosto mě zaskočil. „Ne!“

„Tvrdíte, že vás tady nenavštívil žádný z vašich vrstevníků?“ vypálil Martin okamžitě.

Naprázdno jsem sklapla pusu jako idiot a vsadím se, že jsem se zatvářila děsně provinile. Neferet mě naštěstí zachránila.

„Dva kamarádi za Zoey přijeli hned první týden, ačkoli právě oficiální návštěva to nebyla,“ řekla s klidným, dospělým úsměvem, který jako by říkal: *Znáte děti*. Pak na mě povzbudivě kývla. „Jen jim pověz, jak si tví dva kamarádi udělali z naší zdi horolezeckou stěnu.“

Její zelené oči se pevně zahleděly do mých. Věděla všechno o tom, jak Heath s Kaylou vyšplhali na zeď a chtěli mě vysvobodit. Vlastně o to šlo asi jen Heathovi. Moje bývalá nejlepší kamarádka mi podle všeho chtěla ukázat, že Heath teď patří jí. Všechno jsem svojí mentorce řekla, a dokonce ještě víc. Svěřila jsem se jí i s tím, že jsem nechtěně ochutnala Heathovu krev, Kayla mě přitom viděla a začala šíleně vyvádět. Výraz v Neferetiných očích mi teď dával jasný signál, že o tom malém incidentu s krví se nemám zmiňovat, a já s ní srdečně souhlasila.

„To byla jen taková hloupost a stalo se to už před měsícem. Kayla a Heath se sem chtěli v noci vplížit a vysvobodit mě.“ Zavrtěla jsem hlavou, abych dala najevo, že jsou naprosto pitomí. Vysoký policajt pomlky využil a skočil mi do řeči. „Kayla a Heath, jak dál?“

„Kayla Robinsonová a Heath Luck,“ odpověděla jsem. „Víte, Heath není zrovna přeborník přes myšlení a Kayla se sice vyzná v botách a účesech, ale jinak taky moc rozumu nepobrala. Nějak jim nedošlo, že se měním v upíra, a kdybych odešla ze Školy noci, umřela bych. Musela jsem jim vysvětlit, že i kdybych utéct chtěla, což nechci, tak to prostě nejde. Pak odjeli.“

„Když jste se sešla s kamarády, nestalo se nic zvláštního?“

„Jako když jsem se vrátila na kolej?“

„Ne. Položím tu otázku přesněji. Nestalo se nic zvláštního, když jste se sešla s Kaylou a Heathem?“

Polkla jsem. „Ne.“ Nebyla to vyložená lež. Na tom, že mládě zatouží po krvi jako dospělý, nic zvláštního není. Tak brzo na začátku proměny by se to stát nemělo, ale vybarvené znamení bych taky mít neměla, natož další ozdobná tetování typická pro dospělé. Nemluvě o tom, že žádnému mláděti ani dospělému se ještě nikdy neobjevilo znamení na rameni a na zádech jako mně. No jo, uznávám, že nejsem zrovna normální mládě.

„Neřízla jste toho chlapce a nenapila se jeho krve?“ Jeho hlas byl ledově chladný.

„Ne!“ vykřikla jsem.

„Obviňujete snad Zoey z něčeho?“ ozvala se Neferet a přistoupila ke mně blíž.

„Ne, madam. Pouze se snažíme získat informace, které nám blíže objasní vztahy mezi přáteli Chrise Forda a Brada Higeonse. Ten případ má několik poněkud neobvyklých rysů a...“ Menší policajt mlel dál a mně v hlavě vířila smršť myšlenek.

O co tady jde? Já jsem Heathu neřízla, škrábala jsem ho. Neudělala jsem to schválně. A nedá se říct, že bych se jeho krve „napila“, spíš jsem ji olízla. Ale jak o tom sakra můžou vědět? Heath není zrovna moc chytrý, ale určitě nikomu na setkání (zvlášť detektivům) nevykládá, že holka, za kterou pálí, pije krev. Ne, Heath určitě nic neřekl, zato...

A najednou mi bylo jasné, proč mě vyslýchají.

„Měla bych vám něco říct o Kayle Robinsonové,“ vyhrkla jsem a přetrhla menšímu policajtovi nudný proslov. „Viděla mě, jak dávám Heathovi pusu. Vlastně dal spíš pusu on mně. A jí se Heath líbí.“ Přejela jsem oba detektivy pohledem. „Když jí teď už nepřekážím, snaží se ho získat pro sebe. Takže když viděla, jak mě líbá, naštvála se a začala na mě ječet. A já jsem se zachovala dost dětinsky. Taky jsem se na ni naštvála, protože nejlepší kamarádka vám nemá co přebírat kluka. No, zkrátka...“ Zavrtěla jsem se, jako kdybych se za sebe styděla. „Řekla jsem jí něco ošklivého a ona se lekla a utekla.“

„Co ošklivého?“ zeptal se detektiv Marx.

Povzdychla jsem si. „Něco v tom smyslu, že jestli hned nevypadne, roztáhnu křídla, sletím z té zdi a vysaju jí krev.“

„Zoey!“ zvolala Neferet přísně. „To bylo velice nevhodné. Máme dost problémů s image i bez toho, abys schválně děsila lidské děti. Vůbec se té chudince nedivím, že to nahlásila policii.“

„Já vím. Fakticky mě to mrzí.“ I když jsem věděla, že to Neferet jen hraje, aby mě kryla, stejně mě síla v jejím hlase vystrašila. Koukla jsem po detektivech. Oba třesli na velekněžku oči. Aha. Evidentně jim zatím ukazovala jenom svoji krásnou masku. Neměli ani potuchy, s jak mocnou ženou mají co do činění.

„S žádným z těch dvou už jste se od té doby nesetkala?“ zeptal se vyšší policajt po rozpačité pauze.

„Jen jednou, s Heathem. Při našem samhainovém rituálu.“

„Při čem?“

„Samhain je starobylý název svátku, který znáte pod jménem Halloween,“ řekla Neferet. Už zase působila úchvatně a laskavě. Úplně jsem chápala, proč se detektivové tváří zmateně. Přesto jí ale úsměv oplatili, jako kdyby neměli na vybranou. No, když uvážím Neferetinu moc, možná vážně neměli. „Pokračuj, Zoey.“

„Pořádali jsme s partou spolužáků rituál. Něco jako bohoslužbu pod otevřeným nebem,“ dodala jsem na

vysvětlenou. No jo, jasně že to nic takového nebylo, ale nehodlala jsem tady dvěma člověčím policajtům vykládat o vyvolávání kruhu a přivolávání masožravých upírů duchů. Koukla jsem po Neferet. Povzbudivě na mě kývla. Zhluboka jsem se nadechla a spustila poněkud cenzurovanou verzi toho, co se stalo. Věděla jsem, že nic neriskuju. Heath si z té noci nic nepamatuje, ani to, že ho málem zabili duchové dávných upírů. Neferet se postarala, aby se k téhle vzpomínce nemohl už nikdy nikdo dostat. V hlavě mu zůstalo jen to, že našel mě a partu dalších upírů děcek a potom vytuhl. „A Heath se na ten rituál bez pozvání vetřel. Bylo to šíleně trapné, protože... no... byl úplně namol.“

„Heath byl opilý?“ zeptal se Marx.

Kývla jsem. „Ano, byl. Ale nechci ho dostat do průšvihů.“ Rozhodla jsem se, že o jeho nemilém a doufejme ojedinelém experimentu s trávou pomlčím.

„Žádný průšvih z toho mít nebude.“

„Bezva. Víte, už s ním sice nechodím, ale v jádru je to hodný kluk.“

„Nemějte strach, slečno Redbirdová, prostě nám řekněte, co se stalo.“

„Vlastně nic. Narušil nám rituál, bylo to trapné. Řekla jsem mu, ať jde domů a už se nevrací, protože mezi námi dvěma je dávno konec. Plácl něco strašně hloupého a vytuhl. Nechali jsme ho tam ležet. To je celé.“

„Od té doby už jste ho neviděla?“

„Ne.“

„Jste s ním v kontaktu?“

„Jo, pořád se mi snaží dovolat a nechává mi na mobilu otravné zprávy. Ale už to není tak hrozné jako ze začátku,“ dodala jsem rychle. Vážně jsem ho nechtěla dostat do průšvihů. „Asi mu konečně došlo, že je doopravdy konec.“

Vysoký detektiv si něco poznamenal, pak sáhl do kapsy a vytáhl plastický sáček, ve kterém něco bylo.

„A co tohle, slečno Redbirdová? Už jste to někdy viděla?“

Podal mi sáček a já tu věc uvnitř poznala. Byl to stříbrný přívěsek na dlouhé černé sametové stužce. Tvořily ho dva měsíční srpky opřené zády o úplněk vykládaný granáty. Je to symbol trojjediné bohyně – matky, panny a stařeny. Mám přesně takový, protože to je náhrdelník, který nosí předsedkyně Dcer temnoty.

11)

„Kde jste to vzali?“ zeptala se Neferet. Zjevně se snažila mluvit klidně, ale stejně v jejím hlase zazněl přísný, zlostný podtón.

„Tento náhrdelník se našel poblíž těla Chrise Forda.“

Otevřela jsem pusy, ale nezmohla se na slovo. Cítila jsem, že blednu, a bolestivě se mi sevřel žaludek.

„Poznáváte ten náhrdelník, slečno Redbirdová?“ zeptal se mě detektiv Marx znovu.

Polkla jsem a odkašlala si. „Ano. To je znak předsedkyně Dcer temnoty.“

„Dcer temnoty?“

„Dcery a Synové temnoty je výběrová školní organizace složená z našich nejlepších studentů,“ řekla Neferet.

„A vy do té organizace patříte?“ otázal se.

„Jsem její předsedkyně.“

„Mohla byste nám ukázat svůj náhrdelník?“

„Já... Nemám ho právě na sobě. Nechala jsem ho v pokoji.“ Z toho otřesu se mi motala hlava.

„Pánové, vy Zoey z něčeho obviňujete?“ vmísila se do výslechu moje mentorka. Mluvila tiše, ale její hlas byl prostoupený rozhořčením. Úplně jsem ho cítila na kůži, naskočila mi z něj husí kůže. Detektivové se po sobě nervózně podívali, takže to na ně zřejmě fungovalo taky.

„Jenom se ptáme, madam.“

„Jak umřel?“ ozvala jsem se. Zmohla jsem se sotva na šepot, ale v napjatém tichu zněl nepřírozeně hlasitě.

„Vykrvácel z mnohočetných řezných ran,“ řekl Marx.

„Někdo ho pořezal vystřelovacím nožem nebo něčím?“
Ve zprávách říkali, že Chrise napadlo nějaké zvíře, takže odpověď na svoji otázku jsem znala předem, ale prostě jsem to potřebovala slyšet znovu.

Marx zavrtěl hlavou. „Ty rány nezpůsobil nůž. Spíš připomínaly stopy po zvířecích drápech a zubech.“

„V těle nezůstala skoro žádná krev,“ dodal Martin.

„A vy jste přišli sem, protože to považujete za útok upíra,“ pronesla Neferet temně.

„Jenom vyšetřujeme případ, madam,“ řekl Marx.

„Pak vám radím, abyste u toho mrtvého provedli krevní test na alkohol. Z toho, co jsem slyšela o jeho přátelích, soudím, že se často opíjeli. Pravděpodobně v opilosti spadl do řeky. Ty řezné rány na jeho těle zřejmě způsobily kameny, možná i zvířata. U řeky vcelku běžně žijí kojoti, dokonce i přímo ve městě,“ řekla velekněžka.

„Jistě, madam. Na rozborech krve se právě pracuje. Sice jí moc nezbylo, ale i tak získáme dostatek údajů.“

„Výborně. Jsem přesvědčená, že ten mladík byl podnapilý a možná i pod vlivem drog. Podle mého názoru byste měli pro jeho smrt hledat rozumnější vysvětlení, než že se stal obětí upíra. Už jste tady skončili, nemám pravdu?“

„Poslední otázka, slečno Redbirdová,“ obrátil se na mě detektiv Marx. Na Neferet se ani nepodíval. „Kde jste byla ve čtvrtek mezi osmou a desátou?“

„Večer?“

„Ano.“

„Ve škole. Tady. Měla jsem výuku.“

Martin se na mě nechápavě zadíval. „V tuhle hodinu?“

„Možná jste si měl před výsledkem mých studentů opatřit alespoň základní informace. Ve Škole noci začíná vyučování v osm večer a končí ve tři ráno. Upíři odedávna preferují noc.“ V Neferetině hlase byl pořád znát hněv. „Když ten chlapec zemřel, Zoey seděla ve třídě. Je to konečně všechno?“

„Od slečny Redbirdové prozatím nic víc nepotřebujeme.“ Marx přelistoval zpátky ve svém notesu a dodal: „Chceme ale mluvit ještě s Lorenem Blakem.“

Pokusila jsem se na to jméno nezareagovat, ale proti své vůli jsem se zavrtěla a začervenala se.

„Je mi líto, Loren včera před úsvitem odletěl soukromým školním letadlem na východní pobřeží za studenty, kteří se tam účastní finále naší mezinárodní soutěže v recitaci Shakespearových monologů. Můžu mu samozřejmě nechat vzkaz, aby vám zavolal, až se v neděli vrátí.“ Neferet zamířila ke dveřím a dala oběma mužům jasně najevo, že je čas jít.

Jenomže Marx zůstal stát. Pořád se na mě díval. Potom zvolna sáhl do náprsní kapsy a vytáhl vizitku. Podal mi ji a řekl: „Kdyby sis vzpomněla na něco – na cokoli –, co by nám mohlo pomoci zjistit, kdo to Chrisovi udělal, zavolej mi.“ Pak kývl na Neferet. „Děkuji, že jste nám věnovala svůj čas, madam. V neděli si přijdeme promluvit s panem Blakem.“

„Vyprovodím vás,“ odvětila. Stiskla mi rameno a rázně vyšla z místnosti. Detektivové ji poslušně následovali.

Zůstala jsem tam sedět a snažila se srovnat si myšlenky. Neferet jim lhala, a ne jen tehdy, když zamlčela, jak jsem se napila Heathovy krve a jak Heath málem přišel o život při samhainovém rituálu. Zalhala taky o Lorenovi. Včera před úsvitem ve škole ještě byl. Konkrétně se mnou u východní zdi.

Sevřela jsem ruce v klíně, aby se mi netřásl.

* * *

Do postele jsem se dostala až po desáté (dopoledne). Damien, dvojčata a Stevie Rae byli zvědaví, co po mně ti detektivové chtěli, a já jim to bez zábran vyklopila. Napadlo mě, že když si všechno znovu do posledního detailu projdu, pochopím, co se tady sakra děje. Ale doufala jsem marně. Nikdo z nás neměl ani páru, proč se u mrtvolý lidského kluka našel náhrdelník předsedkyně Dcer temnoty. Samozřejmě

jsem se šla podívat, kde je můj – ležel na svém místě ve šperkovnici. Erin, Shaunee i Stevie Rae byly toho názoru, že ho na policajty nějak nastražila Afrodit, a možná má prsty i v té vraždě. Já a Damien jsme si tím tak jistí nebyli. Afrodit lidi nesnáší, ale to ještě neznamená, že by dokázala unést a zavraždit namakaného fotbalistu. Co by asi dělala s jeho tělem, nacpala si ho do té boží značkové kabelky, bez které neudělá krok? Navíc s lidmi vůbec nepřichází do styku. A předsednický náhrdelník sice mívala, ale Neferet jí ho vzala a dala ho mně hned tu noc, co jsem převzala vedení Dcer a Synů temnoty.

Shodli jsme se jen na jedné věci – že „proradná čůza Kayla“ (jak ji překřtila dvojčata) mě v podstatě udala jako vražedkyni, protože Heath o mě pořád stojí a ona je bez sebe žárlivostí. Policie evidentně trpí povážlivým nedostatkem podezřelých, když se sem přihnali jen kvůli výpovědi pomstychtivé pubertáčky. Moji kamarádi pochopitelně o mé náklonnosti ke krvi nemají potuchy. Pořád ještě jsem se nedokázala odhodlat k tomu, abych jim o té nepříjemnosti s Heathem řekla, a tak jsem se uchýlila k cenzurované verzi, kterou jsem vykládala i detektivům. Jak to bylo doopravdy, to (kromě Heatha a proradné čůzy Kayly) vědí jen Neferet a Erik. Neferet jsem to řekla sama a Erik všechno viděl na vlastní oči, narazil na mě zrovna ve chvíli, kdy jsem Heathovi olizovala škrábanec. Když jsme u toho...

Najednou jsem hrozně zatoužila, aby už byl zpátky. V posledních dnech se toho na mě sesypalo hodně a kvůli tomu se mi zase moc nestýskalo, ale teď jsem si strašně přála, abych si o tom všem mohla popovídat s někým, kdo není velekněžka.

V neděli, připomněla jsem si, když jsem si lehla a snažila se usnout. V neděli se Erik vrátí. A Loren taky. (Ne, nebudu myslet na to, co mezi námi možná je a že to byla jedna z věcí, kvůli nimž jsem neměla čas vzpomínat na Erika.) A proč sakra chtěli detektivové s Lorenem mluvit? To nám všem bylo záhadou.

Povzdychla jsem si a pokusila se trochu uvolnit. Vážně nesnáším, když se nutně potřebuju vyspat, ale nemůžu zaboha usnout. Jenomže v hlavě mi dál bzučelo jak v úle. Nemohla jsem přestat myslet na celý ten spletenec záhad kolem Chrise Forda a Brada Higeonse, a navíc jsem si dobře uvědomovala, že za pár hodin musím vstát, zavolat na FBI a zahrát si na teroristu. Když k tomu připočtu, že jsem si ještě nestačila pořádně promyslet úplňkový rituál, není divu, že mě z toho příšerného stresu rozbolela hlava.

Podívala jsem se na budík. Bylo půl jedenácté dopoledne. Ještě čtyři hodiny a pak budu muset zatelefonovat na FBI a potom čekat na zprávy, abych zjistila, jak to s tím mostem dopadlo (nejlépe že nespadl) a jestli už našli Higeonovic kluka (nejlépe živého). Pak si snad konečně budu moct v klidu rozmyslet, jak povedu úplňkový rituál (nejlépe tak, abych se totálně neztrapnila).

Stevie Rae na druhé straně pokoje tiše pochrupovala. Vsadím se, že ta holka by dokázala usnout i vzhůru nohama uprostřed vánice. Na polštáři vedle mojí hlavy byla do klubíčka stočená Nala. Dokonce i ona už přestala hrdovat, hluboce oddychovala a občas legračně zachrápala. Chvilku jsem uvažovala, jestli ji nemám nechat otestovat na alergie.

Přece jen podezřele často kýchá... Ale pak jsem si řekla, že vymýšlet si další problémy je jen typický důsledek stresu. Ta kočka je tlustá jako nadívaný krocan. Její břicho připomíná vak, ve kterém schovává vrh klokáňat. To proto v ní tak hvízdá, s takovým množstvím sádla se musí fakt hodně nadřít.

Zavřela jsem oči a začala počítat ovečky. Doslova. Prý to zabírá, ne? Představila jsem si louku a na ní ohradu, přes kterou skáčou chundelaté bílé ovečky. (Tak se to podle mě správně dělá.) U padesáté šesté se mi začaly plést počty a konečně jsem sklouzla do neklidného spánku. Zdálo se mi, že ovečky skáčou dál a najednou na sobě mají červenobílé dresy Sdruženářů. Přes ohradu (ta teď vypadala jako miniaturní fotbalová branka) je hnala pastýřka. Já se nad nimi vznášela jako nějaká létající superhrdinka. Neviděla

jsem pastýřce do tváře, ale byla vysoká a určitě krásná. Kaštanové vlasy jí spadaly až k pasu. Potom se otočila, jako by v zádech cítila můj pohled, a upřela na mě mechově zelené oči. Široce jsem se usmála. Samozřejmě, kdo jiný by je měl na povel než Neferet! Zamávala jsem jí, ale ona na to nereagovala. Místo toho zlostně přimhouřila oči a prudce se obrátila zpátky. Zavrčela jako dravá šelma, popadla jednu fotbalistickou ovečku a jediným přesným pohybem jí nepřírozeně tvrdými, drápovitými nehty podřízla krk. Pak se k zející krvavé ráně přisála rty. Příšerně jsem se vyděsila, ale zároveň mě její počínání zvráceně přitahovalo. Snažila jsem se odvrátit, ale nemohla jsem... nechtěla jsem... Tělo ovečky se najednou začalo zvláštně chvět, jako pára, která stoupá z hrnce, kde se vaří voda. Mžikla jsem a najednou už to nebyla ovečka, ale Chris Ford. Mrtvé oči měl otevřené dokořán a vyčítavě je upíral přímo na mě.

Hrůzou jsem vyjekla a odtrhla pohled od jeho krve. Chtěla jsem se k té ohavné snové scéně obrátit zády, ale vtom jsem se zarazila, protože z Chrisova hrdla už se nekrmila Neferet, ale Loren Blake. Jeho oči se na mě nad rudým vodopádem usmívaly. Nedokázala jsem se odvrátit. Dívala jsem se dál a dál...

Najednou ke mně dolehl povědomý hlas. Zachvěla jsem se. Šepot byl nejdřív tak tichý, že jsem nerozuměla slovům, ale jakmile Loren vysál poslední kapku Chrisovy krve, hlas zesílil. Dokonce jsem jednotlivá slova viděla, tančila kolem mě a stříbřitě se třpytila. Nestalo se mi to poprvé. Hlas, který ke mně promlouval, jsem znala.

...jedno si pamatuj: temnota není vždy totéž co zlo a stejně tak světlo není vždy poslem dobra.

Otevřela jsem oči a posadila se. Sotva jsem lapala po dechu, celá jsem se trásla a bylo mi trochu špatně od žaludku. Podívala jsem se na budík: 12.30. Tlumeně jsem zasténala. Spala jsem jen dvě hodiny. Není divu, že je mi mizerně. Tiše jsem přešla do koupelny, opláchla si obličej a pokusila se ten mátožný pocit odplavit. Jenomže děs

a hnus, které ve mně psychedelický sen zanechal, se jen tak lehce smýt nedaly.

Bylo mi jasné, že už neusnu. Sklíčeně jsem přešla k oknu, poodhrnula těžké závěsy a vykoukla ven. Bylo zataženo, slunce zastírala souvislá clona šedých mraků a vytrvale mrholilo, takže všechno vypadalo rozmazaně. Skvěle to ladilo s mojí náladou a navíc bylo tak málo světla, že se dalo celkem snadno snést. Kdy jsem vlastně naposledy byla přes den venku? Zamyslela jsem se a uvědomila si, že už měsíc jsem neviděla nic víc než sem tam nějaký východ slunce. Zachvěla jsem se, a najednou už jsem nedokázala zůstat vevnitř ani vteřinu. Dolehla na mě klaustrofobická úzkost, připadala jsem si jako v hrobce, jako v *rakvi*.

Vrátila jsem se do koupelny a otevřela skleněnou dózu s krycím krémem, kterým se dá dokonale zakrýt tetování. Když jsem nastoupila na Školu noci, strašně mě vyděsilo pomyslení, že jsem vlastně v životě žádné mládě neviděla. Pochopitelně jsem z toho mylně usoudila, že upíři je drží celé čtyři roky pod zámkem. Brzo jsem ale zjistila, jak je to doopravdy: mlád'ata si můžou v podstatě chodit, kam chtějí, ale mimo školu musejí dodržovat dvě základní pravidla. Zaprvé si musejí zakrýt znamení a nesmějí mít na sobě žádnou součást uniformy, na níž je znak ročníku.

Zadruhé (a to je mnohem důležitější) se mládě po nástupu na Školu noci musí už pořád držet v blízkosti dospělých upírů. Proměna je hodně záhadná a složitá věc, a dokonce ani pokročilá moderní věda ještě její princip úplně neodhalila. Jedno je ale jasné – jakmile mládě ztratí kontakt s dospělými, proces se vymkne kontrole a dotyčný nebo dotyčná umře. Na sto procent. Můžeme tudíž vyrazit na nákupy nebo tak, ale když se do několika hodin nevrátíme k dospělým, naše tělo začne proměnu odmítat a to končí smrtí. Na tom, že jsem nikdy předtím žádné mládě neviděla, tím pádem není nic divného. Určitě jsem na nějaké narazila, ale za a) mělo zamaskované znamení a za b) se nemohlo jen tak donekonečna poflakovat po městě jako normální kluk

nebo holka. Prostě chodíme ven inkognito a jen když něco opravdu potřebujeme.

A to maskování taky není žádná záhada. Neděláme to proto, že chceme splynout s davem a špehovat lidi nebo něco podobného, z čeho nás určitě podezírají. Mezi lidmi a upíry vládne trochu rozpačité příměří a veřejně připustit, že mlád'ata smějí chodit nakupovat nebo do kina jako normální středoškoláci, by znamenalo jen zbytečně si koledovat o problémy. Dokázala jsem si živě představit, co by tomu řekli lidi, jako je můj pitomý tupčím. Určitě něco ve stylu, že mladí upíři se potulují po městě jako gang a provozují všechny ty strašlivé věci, které mladiství delikventi obvykle provozují. Tupčím je blbec. Jenomže by ve své blbosti rozhodně nebyl sám. Dospělí nám ta pravidla nestanovili jen tak pro nic za nic.

Rezolutně jsem si nanesla na safírové znamení, které hlásalo do světa moji pravou identitu, první vrstvu krycího krému. Fungoval přímo fantasticky. Vybarvený měsíční srpek i jemná spleť modrých spirál, která mi rámovala oči, postupně úplně zmizely. Sledovala jsem, jak se měním ve starou známou Zoey, a nebyla jsem si úplně jistá, jestli se mi líbí. Jasně, vím, že jsem se změnila mnohem víc než jen na povrchu, ale bez Nyktina znamení jsem se cítila hrozně nesvá. Je to divné a nečekala jsem to, ale prostě jsem měla dojem, že mi něco zásadního schází.

Když se dívám zpátky, udělala bych líp, kdybych té vnitřní nejistotě podlehla, smyla si z obličeje make-up, vzala si nějakou dobrou knížku a vlezla si s ní zase do postele.

Místo toho jsem svému zrcadlovému odrazu pošeptala: „Vypadáš hrozně mladě,“ natáhla jsem si džíny a oblékla černý svetr. Pak jsem prohrábla skříň (potichu – kdybych vzbudila Stevie Rae nebo Nalu, už bych se jich nezbavila), našla starou mikinu s logem *Borg Invasion 4D*, pohodlné černé pumy a kšiltovku, nasadila si svoje boží sluneční brýle Maui Jim a mohla jsem vyrazit. Popadla jsem kabelku a po špičkách se vyplížila z pokoje, než jsem si to stihla rozmyslet (moje smůla).

Ve společenské místnosti nikdo nebyl. Otevřela jsem hlavní dveře, zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, a vyšla ven. Víím, že upíři mají na denním světle shořet na popel a tak, jenomže to jsou jen hloupé povídačky. Ve skutečnosti nám slunce prostě není moc příjemné, dospělým dokonce vyložene působí bolest. Já jsem sice teprve mládě, ale proměna u mě probíhá tak nějak zrychleně, takže i světlo mi vadí víc, než by mělo. Zatnula jsem zuby a vyrazila do deštivého dne.

Školní areál vypadal strašně opuštěně. Bylo zvláštní jít po chodníku, který vede za hlavní budovu (pořád mi připomínala hrad) k parkovišti, a nepotkat přitom jediného dospělého nebo spolužáka. Svého Volkswagena Brouka, veterána z roku 1966, jsem mezi drahými elegantními auty profesorů fakticky nemohla přehlédnout. Jeho spolehlivý motor chvilku prskal, pak naskočil a začal přist jako zbrusu nový.

Stiskla jsem tlačítko na dálkovém ovládní, které mi dala Neferet, když mi babička auto přivezla. Školní brána z tepaného železa se neslyšně otevřela.

I slabé šedivé denní světlo mě bodalo do očí a svědilo na kůži, přesto se mi hned za školními vraty zlepšila nálada. Nechci říct, že Školu noci nenávidím nebo tak, ve skutečnosti se tam cítím jako doma a moji zdejší kamarádi mi nahrazují rodinu. Ale dneska jsem prostě potřebovala ještě něco jiného. Cítit se normálně, jako ta stará neoznačená Zoey, které dělala největší starosti geometrie a její jediná nadpřirozená schopnost spočívala v tom, že dokázala vyhmátnout ve slevách nejhezčí boty.

Nákupy mi vlastně přišly jako dobrý nápad. Ani ne dva kilometry od Školy noci je náměstí Utica Square a tam zase obchod American Eagle, který naprosto miluju. K mé velké smůle se mi od té doby, co mě označili, v šatníku přemnožily tmavé barvy jako fialová, černá a tmavomodrá. Jestli něco opravdu nutně potřebuju, tak zářivě červený svetr.

Zaparkovala jsem na zastrčeném parkovišti za řadou obchodů. Stínily ho vzrostlé stromy, které nepouštěly

prakticky žádné světlo, a navíc tady vzadu skoro nikdo nebyl. Věděla jsem, že vypadám jako normální holka, ale stejně jsem ze svého prvního denního výletu do starého světa byla hodně nervózní.

Ne že bych se bála, že narazím na nějakého známého.

Kámoši ze střední o mně vždycky říkali, že jsem „divná“ a „fajnová“, protože jsem radši nakupovala ve stylových obchůdkách v centru města než v hlučném, nudném obchodáku u nás, který vždycky příšerně smrdí po fast-foodu. Za můj nezvyklý vkus může babička Redbirdová. Brala mě do Tulsey na celodenní „výlety“ a ukázala mi, kde co je. Na náměstí zkrátka na Kaylu a vůbec nikoho z Broken Arrow nenarazím. Za chvíli už jsem se ocitla v magickém světě American Eagle plném známých vůní a barev. Když jsem o mnoho později platila naprosto boží červený svetřík, břicho už mě ani trošku nebolelo a hlava se navzdory dennímu světlu a spánkové deprivaci taky umoudřila.

Zato jsem padala hlady. Naproti obchodu, hned na rohu je kavárna Starbucks, která má hezkou zahrádku ve stínu. Bylo lezavo a zataženo, a tak jsem si řekla, že u kovových stolků na širokém chodníku lemovaném stromy určitě nikdo sedět nebude. Dám si jejich fantastické cappuccino a obří borůvkový muffin, vezmu si noviny *Tulsa World*, sednu si ven a budu dělat, že jsem vysokoškolačka.

Přišlo mi to jako bezva plán a měla jsem pravdu – u stolků venku nebyla ani noha. Zabrala jsem ten, který stál pod velkou magnolií, zakousla jsem se do obrovitánského muffinu a začala do cappuccina pečlivě odměřovat správnou dávku hnědého cukru.

Nepamatuju se, kdy přesně jsem si uvědomila jeho přítomnost. Začalo to nenápadně, jen mě tak zvláště zasvrběla kůže. Zavrtěla jsem se a dál četla filmovou rubriku. Napadlo mě, že bych mohla příští víkend Erika vytáhnout na tu novou romantickou komedii... Ale nedokázala jsem se na recenzi soustředit. Ten nepříjemný pocit mě nechtěl pustit. Naštvaně jsem zvedla oči a ztuhla jako solný sloup.

Ani ne pět metrů ode mě stál pod pouliční lampou Heath.

12)

Lepil na sloup nějaký plakát. Viděla jsem mu přímo do obličeje a překvapilo mě, jak je hezký. Jasně, znám ho od třetí třídy a zažila jsem, jak se z roztomilého chlapečka mění ve vytáhlé ucho, pak v hezkého kluka a nakonec v sexy kus, ale teď vypadal zase jinak. Ve tváři měl vážný, chmurný výraz a vypadal na víc než na osmnáct. Přišlo mi, že takový určitě bude, až dospěje v opravdového mužského – a líbilo se mi to. Byl vysoký, blondatý, měl výrazné lícni kosti a vážně pěknou hranatou bradu. I takhle zdálky jsem viděla překvapivě tmavé husté řasy, které rámovaly důvěrně známé, laskavé hnědé oči.

Pak se ty oči odpoutaly od plakátu, jako by ucítily můj pohled, a upřely se na mě. Chvilí úplně znehybněl a potom se zřetelně zachvěl, jako by ho ovanul ledový vítr.

Měla jsem vstát a zacouvat do Starbucks, mezi spoustu lidí, kteří si povídali a smáli se, a kde bychom spolu nebyli doopravdy sami. Ale neudělala jsem to. Jednoduše jsem zůstala sedět a jemu vypadly plakáty z ruky. Rozletěly se po chodníku jako umírající ptáci. Heath ke mně vyrazil, ale pak se jen zastavil u mého stolku a mlčky se na mě zadíval. Ticho se prodlužovalo a já nevěděla, co mám dělat. Ochromila mě nečekaná nervozita. Nakonec už jsem to napětí dál nesnesla.

„Ahoj, Heathe.“

Škubl sebou, jako by na něj někdo bafnul zpoza dveří a k smrti ho vyděsil. „Do hajzlu!“ vyhrkl. „Ty jsi fakticky tady!“

Zamračila jsem se na něj. Inteligencí nikdy neoplýval, ale tohle znělo hodně přitrouble i na jeho poměry. „Jasně že tady jsem. Cos myslel, že jsem, duch?“

Klesl na židli naproti mně, jako by se mu podlomila kolena. „Jo. Ne. Nevím. Já tě pořád někde vidím, ale nikdy tam doopravdy nejseš. Myslel jsem, že se mi to stalo zas.“

„O čem to mluvíš?“ Přimhouřila jsem oči a začichala. „Tys pil?“

Zavrtěl hlavou.

„Hulil trávu?“

„Ne. Už měsíc nepiju. A hulit jsem taky přestal.“

Řekl to docela prostě, ale já udiveně zamžikala a myšlenky se mi úplně zašmodrchaly. „Ty už nepiješ?“

„A nehulím. Obojího jsem nechal. Proto jsem se ti tolikrát snažil dovolat. Chtěl jsem ti povědět, že jsem se změnil.“

Fakt jsem netušila, co na to mám říct. „No, hmm, to jsem, ehm, ráda.“ Vím, že to neznělo právě inteligentně, jenomže on na mě koukal tak upřeně, že jsem úplně cítila jeho pohled na těle. A taky jsem cítila jeho vůni. Ne vodu po holení, ani chlapský pot. Byla to výrazná svůdná vůně, která ve mně vyvolávala myšlenky na horko, měsíční svit a žhavé sny. Vycházela přímo z jeho kůže a budila ve mně touhu přisunout si židli blíž k němu.

„Proč jsi mi ani jednou nezavolala zpátky? Neposlalas mi ani esemesku.“

Zamrkala jsem a pokusila se to vábení nějak odstínit, abych mohla jasně uvažovat. „Heathe, nemá to cenu. My dva už spolu nemůžeme nic mít,“ prohlásila jsem rozumně.

„My dva už spolu něco máme.“

Zavrtěla jsem hlavou a chtěla mu vysvětlit, že se absolutně plete, když mi skočil do řeči.

„Tvoje znamení! Je pryč!“

Nadšení v jeho hlase se mi vůbec nelíbilo. „Zase omyl,“ odsekla jsem automaticky, „není pryč. Jenom jsem si ho zakryla, aby z něj pitomí lidi nevyšílovali.“ Zatvářil se ublíženě a veškeré zdání dospělosti z jeho obličeje okamžitě vyprchalo. Zase vypadal jako ten roztomilý chlapeček, do kterého jsem bývala blázen. „Heathe,“ oslovila jsem ho milejším tónem, „moje znamení už nikdy nezmizí. Bud’ se proměním v upíra, nebo v příštích třech letech umřu. Jiné možnosti nemám. Už nikdy se nevrátím k tomu, co jsem byla, a mezi námi už to taky nikdy nebude jako dřív.“ Na okamžik jsem se odmlčela a pak jemně dodala. „Mrzí mě to.“

„Mně je to všechno jasný, Zo. Ale nevidím důvod, proč bysme se kvůli tomu měli rozcházet.“

„Heathe, my jsme se rozešli, ještě než mě označili, vzpomínáš?“ vyhrkla jsem rozčileně.

Místo aby plácl nějakou obvyklou frajerskou pitomost, jen se mi dál díval do očí a naprosto vážně řekl: „To proto, že jsem se choval jako kretén. Nelíbilo se ti, že chlastám a hulím. A měla jsi pravdu. Mrvil jsem si život. Jenomže s tím je konec, teď se koncentruju na fotbal a na dobrý známky, aby mě vzali na vejšku.“ Věnoval mi okouzlující klukovský úsměv, který mě už od třetí třídy totálně dostával. „Půjdu tam se svojí holkou. Bude z ní veterinářka. Upíří veterinářka.“

„Heathe, já...“ Zarazila jsem se a spolkla obrovský knedlík, který mi najednou ucpal krk a nutil mě do breku. „Já nevím, jestli ještě pořád chci být veterinářka. A i kdybych chtěla, neznamená to, že s tebou chci zase chodit.“

„Máš někoho jinýho.“ Neznělo to našťavaně, jenom hrozně smutně. „Já si z té noci moc nepamatuju. Snažil jsem se vzpomenout, ale když už si myslím, že se mi něco vybavuje, všechno se to zmotá do hnusného zlého snu a pak mě příšerně rozbolí hlava.“

Zůstala jsem sedět jako přimražená. Bylo mi jasné, že mluví o samhainovém rituálu, při kterém Afrodita nezvládla upíří duchy. Málem při něm přišel o život. Byl tam i Erik,

a přesně jak řekla Neferet, prokázal, že je skutečný bojovník – zůstal u Heatha a odrážel přízraky, dokud jsem nevyvolala vlastní kruh a neposlala ty slizké duchy zpátky tam, odkud přišli. Když jsem Heatha viděla naposled, byl v bezvědomí a krvácel ze spousty tržných ran. Neferet mě ujistila, že ho uzdraví a zamlží mu paměť. Mlha evidentně začínala řídnout.

„Heathe, nemysli už na tu noc. Je to pryč, skončilo to a bude lepší...“

„S někým jsi tam byla,“ přerušil mě. „Chodíte spolu?“

Povzdychla jsem si. „Ano.“

„Dej mi šanci získat tě zpátky, Zo.“

Zavrtěla jsem hlavou, i když mě jeho slova vzala za srdce. „Ne. To nejde.“

„Proč?“ Natáhl přes stůl ruku a položil ji na moji. „Mně je fuk, že se měníš v upírku. Pořád jsi Zoey. Ta samá Zoey, kterou znám odjakživa. První holka, který jsem dal pusu. Zoey, která mě zná líp než všichni lidi na zeměkouli. O který se mi každou noc zdá.“

Z jeho ruky vzlínala horká, lákavá vůně. Cítila jsem jeho tep. Nechtěla jsem mu nic vysvětlovat, ale nic jiného mi nezbývalo. Podívala jsem se mu zpříma do očí a spustila: „Nemůžeš mě pustit z hlavy, protože jsem tenkrát na školní zdi ochutnala tvoji krev a otiskli jsme se. Toužíš po mně, ale to se prostě stává, když se upír, nebo i některé mládě napije z lidské oběti. Naše velekněžka Neferet tvrdí, že jsme se neotiskli naplno, a když se od tebe budu držet dál, postupně to zmizí a ty na mě zapomeneš. Takže jsem jen poslechla její radu.“ Vysypala jsem to ze sebe jedním dechem. Čekala jsem, že se příšerně vyděsí a začne mi nadávat do zrůd a podobně, ale neměla jsem na vybranou. Aspoň už ví všechno a může si srovnat v hlavě, co...

Proud mých myšlenek přetrhl jeho srdečný smích. Chechtal se a jako vždycky přitom zakláněl hlavu. Ten důvěrně známý, roztomilý, hloupý zvuk mě málem přiměl k úsměvu.

„Co je?“ zeptala jsem se a snažila se co nejvíc zamračit.

„Teda, Zo, ty jseš fakt legrační.“ Stiskl mi ruku. „Jsem do tebe blázen od té doby, co mi bylo osm. To jako znamená, žeš mi pila krev už tenkrát?“

„Věř mi, Heathe, málem jsme se otiskli.“

„Mně to neva.“ Široce se na mě zazubil.

„Takže ti nebude vadit, že tě přežiju řádově o pár set let?“

Provokativně zvedl obočí. „Dokážu si představit horší věci, než že budu ještě v padesáti mít za manželku mladou upíří holku.“

Obrátila jsem oči v sloup. Chlapi. Ach jo. „Tak jednoduché to není. Musíme vzít v úvahu spoustu dalších věcí.“

Zakroužil mi palcem po hřbetě ruky. „Ty vždycky všechno moc komplikuješ. My dva patříme k sobě, nic jinýho brát v úvahu nemusíme.“

„Ale ano.“ Něco mě napadlo. Rádoby nevinně jsem se na něj usmála. „Když jsme u toho, jakpak se má moje bývalá nejlepší kámoška Kayla?“

Naprostu nevzrušeně pokrčil rameny. „Nevím. Skoro se nepotkáváme.“

„Jak to že ne?“ To bylo divné. I kdyby s ní nechodil, už roky patřili do stejné party, ve které jsem dřív byla já.

„Změnila se. Nelíbí se mi, co říká.“ Schválně se na mě nepodíval.

„O mně?“

Přikývl.

„Co říká?“ Nemohla jsem se rozhodnout, jestli mě to spíš štve, nebo mrzí.

„Pitominy.“ Pořád se mi vyhýbal pohledem.

Došlo mi, co myslí, a přimhouřila jsem oči. „Ona tvrdí, že jsem zapletená do té záležitosti s Chrisem.“

Nervózně se zavrtěl. „Netvrdí, že konkrétně ty. Myslí ale, že mu to udělali upíři, stejně jako spousta dalších lidí.“

„Ty taky?“ zeptala jsem se tiše.

Podíval se na mě zpříma. „Ani náhodou! Ale děje se tady něco zlého. Někdo unáší fotbalisty. Kvůli tomu jsem sem

dneska šel, vylepuju plakáty s Bradovou fotkou. Třeba někdo viděl, jak ho přepadli nebo tak.“

„Chrise je mi hrozně líto.“ Propletla jsem si s ním prsty. „Vím, že jste byli kamarádi.“

„Je to děsný. Nemůžu uvěřit, že je mrtvej.“ Namáhavě polkl a zjevně se snažil potlačit slzy. „Podle mě je mrtvej i Brad.“

Taky jsem o tom byla přesvědčená, ale nahlas jsem to říct nemohla. „Třeba ne. Třeba ho najdou.“

„Možná. Hele, v pondělí má Chris pohřeb. Půjdeš tam se mnou?“

„Nemůžu, Heathe. Víš, co by se stalo, kdyby se na pohřbu kluka, kterého podle všech lidí ve městě zavraždil upír, objevilo mládě?“

„No, asi by vypukl pěknej cirkus.“

„Přesně. A zrovna to se ti snažím vysvětlit. Kdybychom spolu chodili, pořád bychom se museli vyrovnávat s těmihle předsudky.“

„To není pravda, Zo. Až vyjdeš školu, můžeš si to znamení vždycky zamalovat jako dneska a nikdo nic nepozná.“

Měla jsem určitě plné právo se na něj naštvat, ale on to řekl tak hrozně vážně! Byl tak pevně přesvědčený, že stačí, abych si přes tetování naplácala trochu krycího krému, a všechno bude jako dřív! Prostě jsem se na něj nemohla zlobit, protože jsem chápala, jak moc to chce. Nedělám zrovna teď úplně totéž? Nesnažím se aspoň na chvíli vrátit k bývalému životu?

Jenomže to už nejsem já. A v hloubi duše už jsem se ani vrátit nechtěla. Nová Zoey se mi líbila, i když rozloučení s tou starou bylo těžké a taky trochu smutné.

„Heathe, já si nechci znamení zakrývat. Nebyla bych sama sebou.“ Zhluboka jsem se nadechla a pokračovala. „Naše bohyně na mě vložila zvláštní znamení a obdařila mě neobyčejnými schopnostmi. Nemůžu předstírat, že jsem ta lidská Zoey, i kdybych stokrát chtěla. A já nechci.“

Pátravě se na mě zahleděl. „Fajn. Uděláme to, jak chceš. A jestli se to nějakým lidem nebude líbit, ať se jdou prostě bodnout.“

„Ale takhle to nechci, Heathe, já...“

„Počkej, nemusíš mi něco hned teďka slibovat. Jenom o tom přemýšlej. Můžeme se tady sejít za pár dní.“ Zazubil se. „Přijedu klidně i v noci.“

Říct Heathovi, že už se nikdy neuvidíme, bylo daleko těžší, než jsem si představovala. Vlastně mě vůbec nenapadlo, že to s ním někdy budu řešit. Prostě jsem myslela, že je mezi námi konec. A teď tu s ním sedím a připadám si divně – napůl normálně a napůl úplně špatně. Což náš vztah celkem hezky vystihovalo. S povzdechem jsem se zadívala na naše spojené ruce a bezděky si všimla, kolik ukazují moje hodinky.

„Do pytle!“ Vyškubla jsem se mu, shrábla jsem kabelku a tašku z obchodu. Bylo 14.15. Za patnáct minut musím zavolat na tu ztracenou pobočku FBI. „Musím jít, Heathe. Mám něco ve škole a nestíhám. Já... zavolám ti.“ Vystřelila jsem k parkovišti. Ani mě moc nepřekvapilo, když jsem zjistila, že jde se mnou.

„Ne,“ zarazil mě, když jsem začala protestovat. „Doprovodím tě k autu.“

Nehádala jsem se s ním. Tenhle tón jsem znala až moc dobře. Heath sice dovede být nesnesitelný trouba, ale táta ho naučil, co se sluší. Už ve třetí třídě se choval jako pravý džentlmen, otevíral mi dveře a nosil učebnice, i když se mu kamarádi smáli, že mi dělá otroka. Doprovodit děvče k autu je prostě správná věc a tím to pro Heatha hasne.

Můj Volkswagen Brouk stál úplně osamoceně pod velkým stromem, kde jsem ho zaparkovala. Heath se jako obvykle natáhl přese mě a otevřel mi dveře. Usmála jsem se na něj, nemohla jsem si pomoci. Uznejte, neměla jsem přece toho kluka celé roky ráda pro nic za nic – umí být fakticky milý.

„Díky,“ řekla jsem a vklouzla za volant. Chtěla jsem stáhnout okénko a rozloučit se s ním, ale on obešel auto,

a než jsem stačila něco namítnout, posadil se na sedadlo spolujezdce a zakřenil se na mě. „Ehm, se mnou jet nemůžeš,“ podotkla jsem. „A hrozně spěchám, takže tě nemůžu ani nikam hodit.“

„Já vím. Nepotřebuju svézt, přijel jsem pick-upem.“

„Bezva. Tak čau. Zavolám ti.“

Ani se nehnul.

„Heathe, musíš...“

„Musím ti něco ukázat, Zo.“

„Ale rychle, ano?“ Nechtěla jsem na něj být hnusná, ale vážně jsem se potřebovala vrátit do školy a brknout FBI. Proč jsem si sakra nedala ten Damienův jednorázový mobil do kabelky? Netrpělivě jsem zabubnovala prsty do volantu. Heath sáhl do kapsy džínů a něco vytáhl.

„Koukni. Už pár tejdnu s sebou nosím tohle, kdyby náhodou.“ Bylo to něco plochého, asi tři centimetry dlouhého, zabaleného v kousku tvrdého papíru.

„Heathe, já fakt musím jet...“ Slova mi uvízla v krku, protože to rozbalil. V mdlém světle se svůdně zalesklo ostří. Pokusila jsem se něco říct, ale úplně mi vyschlo v puse.

„Chci, aby ses ze mě napila, Zoey,“ prohlásil jednoduše.

Zachvěla jsem se strašlivou touhou. Pevně jsem oběma rukama sevřela volant, aby se netřásl... nebo nesáhly po žiletce a nezajely s ní do sladké teplé kůže, až by vytryskla báječná krev, spousta krve...

„Ne!“ zaječela jsem. Přikrčil se před silou mého hlasu a já se v tu chvíli nenáviděla. Ovládla jsem se. „Dej to pryč a vypadni z mého auta, Heathe.“

„Já se nebojím, Zo.“

„Ale já jo!“ Znělo to jako vzlyk.

„Nemáš čeho. Jsme tady jen ty a já, tak to vždycky bylo a vždycky bude.“

„Ty nevíš, co děláš.“ Nemohla jsem se na něj ani podívat. Hrozně jsem se bála, že bych už potom nedokázala říct ne.

„Ale vím. Tenkrát v noci ses trošku napila. Bylo to... fantastický. Od té chvíle na to pořád myslím.“

Měla jsem chuť zaječet bezmocí. Já na to taky pořád myslela, i když jsem se tomu vší silou bránila. Ale to mu říct nemůžu. Nesmím. Konečně jsem se k němu obrátila a povolila stisk. Stačilo si představit, že piju jeho krev, a polilo mě horko. „Chci, abys šel pryč, Heathe. Tohle není správné.“

„Mně je fuk, co je podle ostatních správný, Zoey. Miluju tě.“

A než jsem ho stačila zastavit, zvedl žiletku a řízl se do krku. Fascinovaně jsem zírala na tenkou rudou linku, která se objevila na bílé kůži.

Potom na mě zaútočila vůně, hustá, temná, svůdná. Jako čokoláda, ale ještě sladší a omamnější. Autíčko se v ní za chvíli doslova koupalo. Přitahovala mě víc než cokoli jiného na světě. Nestačilo, že ji chci ochutnat. Potřebovala jsem ji ochutnat. *Musela jsem.*

Vůbec jsem si nevšimla, že jsem se pohnula, dokud Heath nepromluvil. Najednou jsem zjistila, že se k němu nakláním a jeho krev mě volá stále hlasitěji.

„Jo. Udělej to, Zoey. Chci to.“ Jeho hlas zněl hluboce a ochraptěle, jako když sotva lapá po dechu.

„Chci... Chci ochutnat, Heathe.“

„Já vím, miláčku. Jen do toho,“ zašeptal.

Nedokázala jsem se ovládnout. Naklonila jsem se ještě blíž a olízla krvavou stopu.

13)

V puse mi explodovala její chuť. Jakmile se mělké rány dotkly moje sliny, krev začala proudit rychleji. Se stenem, který jako by vůbec nevycházel ze mě, jsem se přísála rty k Heathově kůži a přejela tu báječnou rudou linii jazykem. Ucítla jsem, že mě objímá, a ovinula mu paže kolem ramen, abych si ho líp přidržela. Zvrátil hlavu a vydechl „jo“. Jedna jeho ruka mi sklouzla na zadek, druhou zajel pod svetr a stiskl mi prso.

Jeho doteky všechno ještě vylepšily. Celé moje tělo zachvátila horká vlna. Připadala jsem si jako loutka, kterou někdo vodí na provázcích – moje ruka se vydala z Heathova ramene přes hrud' k bouli v jeho klíně a začala ji přes džíny hladit. Sála jsem ránu stále silněji a úplně jsem ztratila schopnost rozumně uvažovat. Zůstaly jen pocity, chuť, doteky. Někde hluboko, v nejdlehlším koutku mysli jsem věděla, že reaguju skoro na zvířecí úrovni, vnímám jen potřebu a její nevyhnutelnost. Jenomže mi to bylo fuk. Chtěla jsem Heatha. Nikdy v životě jsem nic nechtěla víc.

„Panebože, Zo, jo,“ sykl a začal přirážet boky v rytmu, který udávala moje dlaň.

Vtom někdo zabušil na okénko na straně spolujezdce. „Hej! Tady se nemůžete muckat, děcka!“

Byl to mužský hlas a zasáhl mě jako blesk. Žhavá vlna v mém těle se okamžitě roztříštila. Koutkem oka jsem zahlédla uniformu hlídače a už jsem se chtěla od Heatha odtáhnout, ale on mi přitiskl hlavu zpátky a natočil se tak,

aby strážný neviděl ani mě, ani krev, která mu prýštila z rány.

„Vy jste neslyšeli?“ zahulákal chlap. „Padejte odsud, než si zjistím vaše jména a zavolám rodičům!“

„V pořádku, pane!“ křikl na něj Heath dobrosrdečně. Jeho hlas jako zázrakem zněl naprosto normálně, možná jen trošku zadýchaně. „Už jedem.“

„To doufám. Dám si na vás bacha. Zatracený pubertáci...“ zavrčel a našťavaně odešel.

„Fajn, už je dost daleko, odtamtud tu krev neuvidí,“ řekl Heath a pustil mě.

Okamžitě jsem odletěla až ke dveřím a přitiskla se k nim, abych od něj byla co nejdál. Roztřeseně jsem z kabelky vylovila papírový kapesník a podala mu ho. Dávala jsem si dobrý pozor, abych se ho nedotkla. „Pořád ti teče krev, přimáčkní si tam tohle.“

Udělal přesně, co jsem řekla.

Stáhla jsem okénko, pevně si propletla prsty a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Potřebovala jsem přebít vůni Heathova těla a krve.

„Zoey, podívej se na mě.“

„Nemůžu.“ Spolkla jsem slzy, které mě pálily v hrdle. „Běž pryč, prosím.“

„Nepůjdu, dokud se na mě nepodíváš a neposlechneš si, co ti chci říct.“

Otočila jsem se k němu. „Jak můžeš být takhle klidný a mluvit, jako by se nic nestalo?“

Pořád si tiskl ke krku kapesník. Byl rudý ve tváři a měl rozčuchané vlasy. Usmál se a mně připadalo, že jsem v životě neviděla nikoho takhle sladkého.

„Nevyšiluj, Zo. Tohle je pro mě přece absolutně normální, jsem do tebe cvok už celý roky.“

Když mi bylo patnáct a jemu skoro sedmnáct, probrali jsme spolu téma sexu velice důkladně a já jasně řekla, že na to ještě nejsem připravená. Řekl, že chápe a je ochotný počkat – což samozřejmě neznamena, že jsme při mazlení občas nezašli pořádně daleko. Jenomže tohle bylo jiné.

Vášnivější, drsnější. Uvědomila jsem si, že jestli se s ním budu dál vídat, panenství mi dlouho nevydrží a rozhodně ne proto, že by mě do něčeho nutil. Vyspím se s ním, protože nezvládnou svoji touhu po krvi. Ta myšlenka mě vyděsila, ale taky hrozně lákala. Zavřela jsem oči a začala si třít čelo. Už zase mi třesla hlava.

„Nebolí to?“ zeptala jsem se a koukla na něj skrz prsty, jako bych se dívala na nějaký pitomý horor.

„Ne, jsem v pohodě, Zo. Vůbec jsi mi neublížila.“ Natáhl se ke mně a odtáhl mi ruku od obličeje. „Všechno bude dobrý. Přestaň se nervovat.“

Chtěla jsem mu věřit. A najednou jsem si uvědomila, že se s ním taky chci zase sejít. „Budu se snažit,“ povzdychla jsem si. „Ale teď už fakticky musím jet, jinak přijdu pozdě do školy.“

Stiskl mi ruku. Cítila jsem jeho tep a poznala, že mu srdce tluč ve stejném rytmu jako mně, jako bychom byli nějak nepochopitelně synchronizovaní.

„Slib, že mi zavoláš,“ řekl.

„Slibuju.“

„A že se tady v týdnu zase sejdem.“

„Nevím, jestli budu moct. Přes týden se nemůžu jen tak utrhnout.“

Čekala jsem, že mě začne přemlouvat, ale jenom kývl. „Dobře, to je jasné. Být na internátu musí být občas pěkná pruda. Hele, něco mě napadlo: v pátek hrajeme doma s Jenksíkama. Co takhle sejít se po zápase ve Starbucks?“

„Možná.“

„Pokusíš se?“

„Ano.“

Zazubil se, naklonil se ke mně a vlepil mi pusku. „Tohle je moje holka! Uvidíme se v pátek.“ Vystoupil z auta, a než zavřel dveře, nakoukl zpátky a řekl: „Miluju tě, Zo.“

Když jsem vyjížděla z parkoviště, zahlédla jsem ho ve zrcátku. Stál tam, pořád si tiskl ke krku papírový kapesník a mával mi.

„Řítíš se do průšvihů, Zoey Redbirdová,“ řekla jsem si nahlas. V tu chvíli se šedá nebesa otevřela a zaplavila svět kolem mě studeným deštěm.

Přesně ve 14.35 jsem se po špičkách vplížila do pokoje. Vlastně bylo dobře, že jsem se ocitla v časové tísní, protože jsem aspoň nestačila ztratit odvahu a vycouvat. Spolubydlící i Nala pořád tvrdě spaly. Nala se během mé nepřítomnosti přestěhovala na polštář ke Stevie Rae, což mě pobavilo. Moje kočka dokáže z polštáře vystrnadit, koho si zamane. Tiše jsem otevřela horní šuplík svého psacího stolu a vytáhla Damienův jednorázový mobil a kousek papíru, na který jsem si napsala telefon na FBI. Pak jsem zamířila do koupelny.

Několikrát jsem se pomalu nadechla a zase vydechla, abych se uklidnila, a v duchu jsem si zopakovala, co mi Damien radil: Moc to neprotahuj. Mluv trochu našťavaně a jako když jsi kapku pošahaná, ale ať není poznat, že jsi pubertáčka. Vyťukala jsem číslo. Když se nějaký chlápek úředním tónem ozval: „Federální úřad vyšetřování. Co si přejete?“, promluvila jsem hlubokým rázným hlasem a odsekávala slova, jako bych v sobě jen silou vůle držela obrovskou záplavu nenávisti (přesně to jsem v té chvíli měla cítit, teda aspoň podle Erin, která prokázala nečekaný a dost záhadný přehled v politice).

„Chci nahlásit bombu.“ Nedala jsem jim možnost mě přerušit a hned jsem navázala připraveným proslovem, ale snažila jsem se mluvit pomalu a zřetelně, aby si mě mohli pořádně nahrát. „Moje skupina, Džihád za přírodu (to jméno vymyslela Shaunee), ji umístila pod hladinu řeky Arkansas na jeden z pylonů (s tímhle slovem zase přišel Damien) mostu na mezistátní silnici u Webber's Falls. Odpočítávání je nastavené na patnáct hodin patnáct minut nula sekund (tenhle rádobý technický žargon taky pocházel z Damienovy chytré hlavy). Přijímáme plnou zodpovědnost za tento akt občanské neposlušnosti (další Erinin příspěvek, i když zároveň tvrdila, že terorismus ve skutečnosti není žádná občanská neposlušnost, ale... no, zkrátka a dobře terorismus, nic víc),

jímž protestujeme proti vměšování vlády do našich životů a znečištění amerických řek. Varuju vás, tohle je teprve první úder!“ Ukončila jsem hovor, rychle papírek obrátila a vytřukala číslo na druhé straně.

„Zpravodajská stanice Fox, Tulsa!“ ozval se milý ženský hlas.

Tohle byl vlastně čistě můj projekt. Napadlo mě, že zavolám ještě na místní zpravodajskou stanici, aby se naše výhrůžka dostala co nejdřív do vysílání. Tak budeme situaci moct sledovat ve zprávách a třeba se přímo z nich dozvíme, až (nebo jestli) most uzavřou. Znovu jsem se pořádně nadechla a rozjela poslední část plánu.

„Teroristická skupina známá jako Džihád za přírodu kontaktovala FBI a informovala je, že umístila bombu pod most na silnici 1-40, který vede přes řeku Arkansas poblíž Webber's Falls. Vybuchnout má dnes v patnáct patnáct.“

Na zlomek vteřiny jsem se zarazila a to byla chyba. Žena, která už zdaleka nezněla mile, mi skočila do řeči. „Kdo jste, madam, a odkud tu informaci máte?“

„Pryč s vládou a znečištěním! Ať žije síla lidu!“ zahulákala jsem a zavěsila. Okamžitě jsem mobil vypnula a pak se mi podlomila kolena. Klesla jsem na sklopené víko záchodu. Udělala jsem to. Vážně jsem to udělala.

Na dveře koupelny někdo dvakrát tiše zaklepal a vzápětí se ozval sladký hlásek mojí spolubydlící. „Zoey? Jsi v pohodě?“

„Jo,“ vypravila jsem ze sebe vysíleně. Vyhrabala jsem se na nohy a šla otevřít. Rozespálá Stevie Rae na mě koukala jako vyjukaný prérijní králík.

„Zavolalas tam?“ zašeptala.

„Jo, a nemusíš šeptat. Jsme tady samy.“ Moje kočka, stočená uprostřed polštáře, zívla a naštvane mňaufla. „Teda kromě Naly.“

„Jak to šlo? Co ti na to řekli?“

„Nenechala jsem je říct nic víc než ‚Tady FBI‘. Damien na tom trval, pamatuješ?“

„Pověděla jsi jim, že se jmenujeme Džihád za přírodu?“

„Stevie Rae, my se nejmenujeme Džihád za přírodu. To jsme si vymysleli.“

„No, já jsem slyšela, jak řveš to ‚pryč s vládou a znečištěním‘, a tak mě napadlo... že třeba... já vlastně nevím, co mě to napadlo. Nechala jsem se krapet strhnout.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Stevie Rae, to jsem jenom hrála. Ta ženská ze zpravodajství se mě zeptala, kdo jsem, a mně tak nějak povolily nervy. A řekla jsem jim všechno, na čem jsme se dohodli. Hlavně doufám, že to zabere.“ Sundala jsem si mikinu a pověsila ji na opěradlo židle, aby uschla.

Spolubydlící si najednou všimla, že mám mokré vlasy a zamaskované znamení (já na to v samém spěchu úplně zapoměla). Ach jo.

„Tys někde byla?“

„Jo,“ připustila jsem. „Nemohla jsem spát, tak jsem zajela na náměstí do American Eagle a koupila si nový svetr.“ Ukázala jsem na mokrou igelitku s logem, kterou jsem hodila do kouta.

„Mělas mě vzbudit, jela bych s tebou.“

Znělo to hrozně zklamaně a já si připadala tak provinile, že jsem se prořekla dřív, než jsem si stačila rozmyslet, kolik jí toho o setkání s Heathem povím. „Narazila jsem tam na svého bývalého,“ vyhrkla jsem.

„Ty bláho! Povídej.“ Rozsvítily se jí oči a plácla sebou na postel. Nala zafuněla a přeskočila z jejího polštáře na můj. Začala jsem si ručníkem sušit vlasy.

„Zašla jsem do Starbucks a on venku vylepoval plakáty s Bradovou fotkou.“

„A co udělal, když tě uviděl?“

„Povídali jsme si.“

Protočila oči. „No jasně, ale o čem?“

„Přestal pít a kouřit trávu.“

„Páni, to je super. Tys ses s ním přece rozešla právě kvůli tomuhle, ne?“

„Jo.“

„Chodí s proradnou čůzou?“

„Říkal, že už s ní nekamarádí, protože mluví hnusně o upírech.“

„No vidíš! Takže jsme měli pravdu, že sem ti policajti přišli kvůli ní,“ zaradovala se.

„Vypadá to tak.“

Zadívala se na mě, jako by mi viděla až do žaludku. „Pořád ho máš ráda, vid’?“

„Ono je to složitější...“

„No, podle mě je to celkem jednoduché. Jestli ho nemáš ráda, tak je prostě konec. Už se nikdy neuvidíte. Žádné složitosti,“ konstatovala logicky.

„Tak jo, mám ho pořád ráda,“ přiznala jsem.

„Já to věděla!“ Zapérovala na matraci. „Ty bláho, Červenko, za tebou pálí milion kluků! Co s tím budeš dělat?“

„Nemám potuchy,“ zamumlala jsem sklíčeně.

„Erik se zítra vrací z té soutěže.“

„Já vím. Neferet říkala, že Loren tam jel taky, podpořit Erika a vůbec všechny lidi odsud, což znamená, že se zítra vrátí s nimi. A já slíbila Heathovi, že se v pátek po fotbale sejdeme.“

„Chystáš se o něm Erikovi říct?“

„Nevím.“

„Máš Heatha radši než Erika?“

„Nevím.“

„A co Loren?“

„Stevie Rae, já prostě nevím.“ Promnula jsem si čelo. Bolest hlavy se u mě zřejmě usadila napořád. „Mohly bychom to chvíli nechat být? Aspoň než si to trochu srovnám?“

„Dobře. Tak pojd’.“ Popadla mě za ruku.

„Kam?“ Naprosto nechápavě jsem na ni zůstala zírat. Heath, Erik, Loren, a najednou mám někam jít? Něco mi muselo uniknout.

„Potřebuješ pořádnou dávku Hraběte Čokuly a já zase žužu. A musíme si pustit CNN a místní zprávy.“

Bez velkého nadšení jsem se začala šinout ke dveřím. Nala se protáhla, znechuceně zamňoukala a čistě

z povinnosti se ke mně přidala. Stevie Rae nad námi zavrtěla hlavou.

„No tak, vy dvě. Dáš si svoje cereálie a všechno bude hnedka lepší.“

„A colu,“ dodala jsem.

Stevie Rae se zašklebila, jako by kousla do citronu.
„K snídani?“

„Něco mi říká, že dneska si to zasloužím.“

14)

Na novinky jsme naštěstí nemusely čekat dlouho. Dívaly jsme se s dvojčaty a Stevie Rae na talkshow, když přesně v 15.10 (zrovna jsme se spolubydlící hltaly druhé porce cereálií a já měla před sebou třetí colu) přerušily vysílání zvláštní zprávy místní stanice Fox.

„Tady Chera Kimiko, přinášíme vám událost dne. Dnes odpoledne, krátce po půl třetí obdržela oklahomská pobočka FBI hlášení o nastražené bombě od teroristické skupiny, která si říká Džihád za přírodu. Stanice Fox zjistila, že skupina podle svých vlastních slov bombu umístila na most přes řeku Arkansas, který se nachází na silnici 1-40 nedaleko Webber's Falls. Přímo na místě je naše zpravodajka Hannah Downsová, které teď předávám slovo.“

Všechny čtyři jsme nastražily uši a ani nedutaly. Kamera zabrala mladou reportérku, která stála před obyčejným silničním mostem. Vlastně by byl obyčejný, kdyby se kolem něj nehemžily mraky lidí v uniformách. Ulehčeně jsem si oddychla. Bylo jasné, že most je uzavřený.

„Díky, Chero. Jak vidíte, FBI a místní policie celý most uzavřeli a na místě je i tulská speciální pyrotechnická jednotka, která po údajné bombě důkladně pátrá.“

„Už něco našli, Hanno?“

„Ještě je příliš brzy, Chero. Policejní čluny teprve před chvílí vyrazily.“

„Díky, Hanno.“ Záběr se přesunul zpátky na studio. „Další novinky vám přineseme, až získáme o údajné bombě

nebo o této nové teroristické skupině více informací. Zatím na viděnou a přepínáme zpět na...

„Nahlásila jsi bombu. To je chytré.“

Afroditě promluvila tak tiše, že jsem ji nejdřív vůbec nezaregistrovala, protože jsem veškerou pozornost věnovala televizi. Když mi došlo, kdo to řekl, prudce jsem vzhlédla. Stála vpravo vedle mě za gaučem, na kterém jsme se Stevie Rae seděly. Čekala jsem, že bude mít pohrdavě ohnutý nos jako vždycky, ale k mému údivu na mě mírně, téměř uctivě kývla.

„Co chceš?“ ozvala se nezvykle ostře moje spolubydlící a pár holek, které se do té doby dívaly na televizi a nevšímalý si nás, se k nám zvědavě otočilo. Afroditě to zjevně taky neuniklo, protože její výraz se okamžitě změnil.

„Od bývalé ledničky? Nic,“ šlehla jízlivě.

Stevie Rae ztuhla. Nemá ráda, když jí někdo připomíná, že poskytla Afroditě a její partě krev pro rituál, který se před měsícem tak hrozně zvrhnul. Nechat se využít jako „lednička“ je ostuda – a když vás tak někdo nazve, je to urážka.

„Hele, hnusná ježibaba,“ řekla Shaunee sladkým přívětivým hláskem. „Zrovna s tebou potřebuju o něčem mluvit, ještě žes mi to připomněla. Nové vedení Dcer temnoty...“

„Což jsme teď mimochodem my, a ne ty a tvoje slizké kámošky,“ podotkla Erin.

„...hledá pro zítřejší rituál novou ledničku,“ navázala hladce Shaunee.

„Jo, a protože po tobě už neštěkne ani pes, je to pro tebe jediná možnost, jak se tam dostat,“ rozvedla myšlenku Erin. „Přišla ses přihlásit dobrovolně?“

„Jestli jo, tak díky, ale nemáme zájem. Jestli jsi tak hnusná zevnitř jako zvenku, akorát bys nám zkazila chuť,“ uzavřela Shaunee.

„Jdi se bodnout, krávo!“ štěkla Afroditě.

„Nápodobně,“ odpálila Shaunee.

„Moje slova,“ přisadila si Erin.

Stevie Rae jen seděla, bledá a evidentně rozčilená. Nejradši bych jim všem dala pár facek.

„Tak dost.“ Všechny zmlkly. Zadívala jsem se na Afroditu. „Už nikdy nenadávej mojí spolubydlící do ledniček.“ Pak jsem se obrátila k dvojčatům. „Při našich rituálech se krev z mládeže používat nebude, takže žádnou dobrovolnou obět nepotřebujeme. S ledničkami je konec.“ Jasně že jsem na ně nezvýšila hlas, ale stejně se obě zatvářily uraženě a překvapeně. „Všechny tady jsme přece na stejné straně,“ pokračovala jsem s povzdechem, ale tiše, aby mě ostatní v místnosti neslyšely. „Ocenila bych, kdybyste na sebe přestaly být hnusné.“

„Nedělej si iluze. Na stejné straně nejsme ani náhodou,“ pronesla Afrodita, nepříjemně se zasmála a odkráčela.

Dívala jsem se za ní. Už byla u dveří, když se zničehonic ohlédla a mrkla na mě.

Co to sakra mělo znamenat? Působilo to skoro vesele, jako kdybychom byly kamarádky a jen si dělaly z lidí legraci. Ale to je nesmysl. Nebo ne?

„Mám z ní vždycky šok,“ postěžovala si Stevie Rae.

„Afrodita je trochu labilní,“ poznamenala jsem. Kamarádky se na mě podívaly, jako bych právě řekla, že Hitler vlastně nebyl úplně špatný chlap. „Koukněte, holky, já fakticky chci, aby v nových Dcerách temnoty vládla dobrá atmosféra a všichni si tam připadali v pohodě. Nepotřebujeme další partu nafoukanců, do které směji vstoupit jen vyvolení.“ Zůstaly na mě zírat. „To ona mě přece varovala. Zachránila tím babičce a pár dalším lidem život.“

„Řekla ti to jenom proto, že od tebe potřebuje něco na oplátku. Je zlá, Zoey. Nenech se splést,“ prohlásila Erin.

„Nechceš ji vzít do našich Dcer temnoty, vid', že ne?“ pípala Stevie Rae.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. A i kdybych chtěla, což nechci,“ zdůraznila jsem, „na členství by podle nových pravidel neměla nárok. Každá Dcera nebo Syn temnoty se musí řídit našimi ideály.“

Shaunee výsměšně zafrkala. „Ta ježibaba by nebyla sama sebou, věrná, moudrá, soucitná a upřímná, ani kdyby se rozkrájela. Umí tak leda intrikařit.“

„Určitě by nejradši poroučela celému světu,“ přisvědčila Erin.

„A nemysli si, že přehánějí,“ obrátila se na mě Stevie Rae.

„Já s ní přece nekamarádím nebo tak. Jen... já nevím...“ Zadrhla jsem se a pokusila se slovy vyjádřit ten instinktivní pocit, který mě neustále nutil něco dělat nebo naopak nedělat. „Občas je mi jí asi líto. A taky mi připadá, že ji tak trochu chápu. Ona jenom chce, aby ji ostatní brali, ale jde na to úplně špatně. Myslí, že když bude lidmi manipulovat, lhát jim a chovat se k nim pánovitě, donutí je, aby ji měli rádi. Odkoukala to od rodičů, proto je taková.“

„Sorry, Zoey, ale to jsou všechno hovadiny,“ namítla Shaunee. „Už je dost stará na to, aby se chovala jako husa kvůli mizerným rodičům.“

„Přesně. Koho zajímá, že za všechny její problémy může máma, prosím tebe?“ přidala se Erin.

„Nechci být hnusná, ale ty máš taky strašnou mámu, Zoey, a přitom jsi v pohodě. A to ani nepočítám toho tvého děsného tupčíma,“ vložila se do hovoru Stevie Rae.

„A Damiena jeho mamka taky přestala mít ráda, protože je na kluky.“

„Jo, a nestala se z něj kvůli tomu žádná zlá ježibaba,“ přisvědčila vřele Shaunee. „On je vlastně přesný opak. Připomíná mi... připomíná mi...“ Zarazila se a obrátila se na svoje dvojče o pomoc. „Ségra, jak se jmenuje ta starší Dashwoodová z *Rozumu a citu*?“

„Elinor. To jsi trefila přesně, ségra. Damien je úplně jako ona: slušný a rozumný, až to bolí. Měl by se umět trochu odvázat, nebo si nikdy nevrzne.“

„To snad není pravda. Vy tady rozebíráte můj milostný život, holky?“ ozval se Damienův hlas.

Všechny jsme sebou provinile trhly a zamumlaly: „Promiň.“

Zavrtěl hlavou. Já a Stevie Rae jsme se posunuly, aby si k nám mohl sednout na gauč. „Abyste věděly, nestojím o to, abych si s někým ‚vrznul‘, jak tomu značně nevkusně říkáte. Chci prožít vážný a dlouhodobý vztah s někým, na kom mi doopravdy záleží, a klidně si na to počkám.“

„Jistě, drahá Elinor,“ špitla Shaunee.

„Ovšem, slečno Dashwoodová,“ zahučela Erin.

Stevie Rae se pokusila potlačit zachichotání a rozkašlala se.

Damien na ně vrhl přísný pohled. Radši jsem včas zasáhla. „Zabralo to,“ řekla jsem tiše. „Ten most uzavřeli.“ Vytáhla jsem z kapsy jeho mobil a vrátila mu ho. Zkontroloval, jestli je vypnutý, a kývl.

„Já vím, viděl jsem to ve zprávách a hned jsem šel za vámi.“ Podíval se na digitální displej DVD přehrávače pod televizí a spokojeně se usmál. „Je patnáct dvacet. Zvládli jsme to.“

Všichni jsme se usmáli. Hodně se mi ulevilo, ale stejně mi v břiše hlodala neodbytná nervozita a nebylo to jen kvůli Heathovi. Řekla jsem si, že asi potřebuju čtvrtou colu.

„Fajn, tohle teda máme v suchu. Tak proč tady sedíme a řešíme můj milostný život?“ otázal se Damien.

„Který fakticky nestojí za řeč,“ pošeptala Shaunee svému dvojčeti. Erin a Stevie Rae se začaly dusit smíchy.

Damien si jich nevšímal. Vstal a podíval se na mě. „Tak abychom šli.“

„He?“

Zvedl oči k nebi a zavrtěl hlavou. „To musím vážně všechno nosit v hlavě jen já? Zítra povedeš jistý úplňkový rituál, což znamená, že si musíš dopředu připravit rekreační pavilon. Čekáš snad, že to za tebe dobrovolně udělá Afrodita?“

„Na to jsem vůbec nepomyslela.“ Jak bych na takové podružnosti vůbec měla čas!

„No, tak na to pomysli teď.“ Chytil mě za ruku a vytáhl mě z gauče. „Vstávat, máme práci.“

Popadla jsem svoji colu a všechny jsme poslušně následovaly hyperaktivního Damiena ven. Bylo zataženo a zima jak v psinci. Pršet už přestalo, ale mraky byly ještě tmavší než předtím.

„Asi bude sněžit,“ podotkla jsem a zamžourala na ocelově šedé nebe.

„Jé, to by se mi líbilo. Miluju sníh!“ Stevie Rae se zatočila s rozpřaženými rukama jako malá.

„Přestěhuj se do Connecticutu, tam si užiješ sněhu, až to hezké nebude. Po půl roce zimy a vlhka ti zatraceně poleze krkem. Brr. Proto jsme my lidi ze severovýchodu takoví bručouni,“ pronesla Shaunee.

„Říkej si, co chceš, mně sníh nezošklivíš. Je kouzelný, podle mě vypadá jako obrovská bílá peřina.“ Zase rozpřáhla ruce a zakřičela: „Chci sníh!“

„Já bych zase chtěla ty značkové džíny s výšivkou z nového katalogu Victoria's Secret, co stojí čtyři sta padesát dolarů,“ řekla Erin. „Z toho plyne poučení, že člověk nemůže mít všechno.“

„Nezoufej, ségra, třeba je zlevní. Na boží džíny se vyplatí počkat.“

„Proč prostě nevezmeš svoje oblíbené džíny a nezkusíš si na ně ten vzor vyšít sama? To přece nemůže být nějak zvlášť těžké,“ poradil jí Damien. Něco takového může napadnout jenom homosexuála, ale mělo to logiku.

Už jsem mu chtěla začít přizvukovat, když mi na čele přistála první vločka. „Hele, Stevie Rae, tvoje přání se vyplnilo. Už sněží.“

Spolubydlící radostně vyjekla. „Páni! Ještě víc!“

I tohle přání se jí splnilo. Než jsme došli k rekreačce, z nebe se začaly sypat velikánské vločky. Musela jsem připustit, že Stevie Rae měla pravdu. Sníh vážně přikryl zemi jako kouzelná peřina. Všechno najednou vypadalo čistě a nadýchaně, a dokonce i Shaunee (z nabručeného Connecticutu pokrytého věčným ledem) se smíchem chytala vločky na jazyk.

Vrazili jsme do rekreačního pavilonu celí rozjívění. Vevnitř bylo celkem dost kluků a holek, poflakovali se kolem kulečnicku a někteří hráli videohry na starých automatech. Když viděli, jak ze sebe setřásáme sníh, začali roztahovat těžké černé závěsy, které nepouštěly dovnitř ani paprsek denního světla.

„Jo!“ vykřikla Stevie Rae a konstatovala evidentní fakt: „Sněží!“

Jen jsem se usmála a zamířila k malé kuchyňce v zadní části budovy. Damien, dvojčata i naše sněhová královna šli za mnou. U kuchyně byla komora, kam Dcery temnoty ukládaly rekvizity k rituálům. Radši si všechno připravím předem a budu přitom předstírat, že přesně vím, co dělám.

Zaslechla jsem, jak se otevřely a zase zavřely hlavní dveře, a pak se k mému údivu ozval Neferetin hlas. „Ten sníh je moc krásný, vidíte?“

Kluci a holky, co stáli u oken, uctivě přisvědčili. Z neznámého důvodu to ve mně vyvolalo záchvěv rozhořčení, ale okamžitě jsem ho potlačila, otočila se a šla se se svojí mentorkou pozdravit. Celá moje parta taky poslušně udělala čelem vzad a pochodovala za mnou jako kuřata za kvočnou.

„Výborně, to jsem ráda, že jsem tě tady zastihla, Zoey.“ Neferet na mě promluvila s tak zjevnou náklonností, že moje chvilková nevraživost okamžitě vyprchala. Byla pro mě víc než mentorka, brala jsem ji spíš jako mámu. Zlobit se na ni, že mě ruší, by bylo sobecké.

„Dobrý den, Neferet,“ řekla jsem potěšeně. „Zrovna se to tady chystáme připravit na zítřejší rituál.“

„Skvělé! To je první věc, o které jsem s tebou chtěla mluvit. Kdybys něco potřebovala, obrať se na mě. Zítra večer určitě přijdu, ale neboj se,“ znovu se usmála, „nezůstanu tady až do konce, jenom se tu na chvilku zastavím, aby všichni viděli, že tvoji novou představu o Dcerách temnoty podporuji. Potom už ponechám Dcery i Syny v tvých mimořádně schopných rukách.“

„Děkuju, Neferet.“

„A teď k tomu druhému důvodu, proč tebe a tvé kamarády hledám.“ Věnovala mojí partě zářivý úsměv. „Chci vám představit našeho nejnovějšího studenta.“ Udělala drobné gesto a za ní se vynořil kluk, kterého jsem si předtím nevšimla. Byl celkem obyčejný, ale sympatický. Měl rozčuchané špinavě blond vlasy a moc hezké modré oči. Evidentně byl tak trochu šprt a pako (ale pako v dobrém slova smyslu, žádný hnusák, co se nemyje a nečistí si zuby, a navíc měl pěknou pleť i vlasy a byl slušně oblečený). „Takže tohle je Jack Twist. Jacku, tohle je moje mládě Zoey Redbirdová, předsedkyně Dcer temnoty, a její přátelé a členové rady prefektů Erin Batesová, Shaunee Coleová, Stevie Rae Johnsonová a Damien Maslin.“ Neferet na každého ukázala a my jsme se s novým klukem popořadě pozdravili. Vypadal trochu nervózně a pobledle, ale jinak se mile usmíval a nedával najevo, že by trpěl chorobnou plachostí nebo tak něco. Nebylo mi úplně jasné, proč ho velekněžka přivedla zrovna za námi, ale za chvíli se to vysvětlilo.

„Jack píše básně a povídky, takže mu mentora bude dělat Loren Blake, jenomže ten se vrátí z východního pobřeží až zítra, stejně jako Erik Night, se kterým bude Jack bydlet. Napadlo mě, že byste ho tady mohli provést a dělat mu zatím společnost.“

„Samozřejmě, moc rádi,“ řekla jsem bez váhání. Přijít na novou školu není žádná legrace.

„Damienne, zaveď potom Jacka do Erikova pokoje?“

„Jistě,“ odpověděl Damien.

„Věděla jsem, že na Zoeyiny přátele se můžu spolehnout.“ Její úsměv byl okouzlující. Sám o sobě by stoprocentně dokázal nahradit všechna světla v místnosti a já najednou byla hrozně pyšná, že k nám velekněžka chová tak jasné sympatie a všichni okolo to vidí. „Nezapomeň, kdybys na zítřek něco potřebovala, obrať se na mě. A protože to bude tvůj první rituál, požádala jsem kuchyňský personál, aby přichystali k jídlu něco speciálního. Musíš to přece pořádně oslavit, Zoey.“

Úplně mě odrovnala. Okamžitě mě napadlo, jaký je to rozdíl oproti chladnému, pohrdavému chování mojí vlastní mámy. Vlastně ne, ve skutečnosti se ke mně máma nechová už ani chladně, jsem jí prostě úplně ukradená. Za celý měsíc za mnou přijela jen jednou a po té trapné scéně s Neferet, kterou vyvolal její pitomý manžel, ji asi hned tak neuvidím. Ne že by mě to mrzelo, ani náhodou. Mám přece skvělé kamarády a mentorku mi dělá naše fantastická velekněžka.

„Moc děkuju, Neferet, vážím si toho,“ zakrákorala jsem přes knedlík, který se mi udělal v krku.

„Potěšení je na mé straně. Je to to nejmenší, co můžu pro svoje mládě udělat, když povede první rituál jako předsedkyně Dcer temnoty.“ Krátce mě objala a zamířila k východu. Cestou laskavě kývala na ostatní spolužáky, kteří ji zdvořile zdravili.

„Páni,“ řekl Jack. „Je úžasná.“

„To teda je,“ odvětila jsem. Pak jsem obdařila svoje kamarády (včetně nového kluka) zářivým úsměvem. „Dáme se do toho? Musíme odsud odstěhovat spoustu krámů.“ Všimla jsem si, že chudák Jack na mě kouká dost nechápavě. „Damienne, vysvětli prosím Jackovi pár základních věcí o upířích rituálech, aby si nepřipadal úplně mimo.“ Znovu jsem se obrátila ke kuchyni. Damien spustil přednášku o úplňkovém obřadu.

„Ehm, Zoey, nechceš pomoci?“

Ohlédla jsem se. Za mnou stál Drew Partain, menší kluk, o kterém jsem věděla, že je výborný sportovec. Chodíme spolu totiž na šerm (je v něm zatraceně dobrý, skoro stejně jako Damien, a to už je co říct). Za ním se u zdi zakryté černými závěsy shlukla skupinka kluků. Drew se sice usmíval na mě, ale všimla jsem si, že kradmo pokukuje po Stevie Rae. „Budete určitě přesunovat těžké věci a my jsme s tím Afroditě vždycky pomáhali.“

„Nepovídej,“ zamumlala si pod vousy Shaunee.

Než k tomu stačila něco podotknout i Erin, honem jsem řekla: „Jasně, dík za nabídku.“ Pak jsem je trošku otestovala. „Ale můj rituál bude úplně jiný. Damien vám to vysvětlí.“

Čekala jsem, že na mého kamaráda začnou vrhat obvyklé pohrdavé pohledy a neodpustí si ani sarkastické poznámky, které musí Damien a pár dalších homosexuálů na naší škole od ostatních kluků snášet, ale Drew jen pokrčil rameny.

„V pohodě. Stačí říct, co máme dělat.“ Zazubil se a mrkl na Stevie Rae. Ta se zachichotala a začervenala se.

„Damienne, máš je na povel,“ řekla jsem.

„Tak to je zázrak,“ pošeptal mi, aniž přitom pohnul rty. Pak už normálně nahlas spustil: „Zoey se především nelíbí, že když se automaty jen odstrčí ke zdi a zakryjí těmi černými hadry, vypadá to tady jako v márnici. Zkusíme je přestěhovat do kuchyně a na chodbu.“ Kluci se dali do práce a Damien pokračoval v přednášce k Jackovi.

„Doneseme svíčky a přestěhujeme sem stůl,“ zavolala jsem na ně a zamávala na dvojčata a Stevie Rae, aby šly se mnou.

„Damienovi se právě splnil sen. Určitě si připadá jako v nebi,“ prohlásila Shaunee, jakmile jsme se dostaly z doslechu.

„Taky už bylo načase, aby se ti kluci přestali chovat jako burani a dostali rozum,“ řekla jsem.

„Naprosto s tebou souhlasíme, ale ona myslela něco jiného,“ vložila se do hovoru Erin. „Jmenovitě rozkošného pana Jacka Twista, který je taky na kluky.“

„Jak jste na to proboha přišly?“ užasla Stevie Rae.

„Holka, ty si vážně potřebuješ rozšířit obzory,“ povzdychla si Shaunee.

„Já v tom případě asi taky. Proč myslíte, že Jack je na kluky?“ zeptala jsem se.

Shaunee si vyměnila s Erin zmučený pohled a blondáté dvojče nám to objasnilo. „Jack Twist se jmenuje ten teplý kovboj, kterého hraje ve *Zkrocené hoře* náš idol Jake Gyllenhaal.“

„A prosím vás, když si někdo vybere tohle jméno a ještě je takhle načesaný a hezký, tak to znamená, že na sto procent kope za Damienův tým.“

„Aha,“ řekla jsem.

„No jo, ale za to já nemůžu, že tohle nevím,“ bránila se Stevie Rae. „Nikdy jsem ten film neviděla, protože v Henriettě ho nehráli.“

„Vážně?“ divila se naoko Shaunee.

„To je ale divné, proč asi?“ žasla Erin.

„No, Stevie Rae, nadešel čas, abys tenhle kultovní snímek zkoukla na DVD,“ oznámila Shaunee.

„A tam se líbají chlapi?“

„Kdyby jen to,“ zapředla dvojčata unisono.

Opravdu jsem se hrozně snažila výrazu ve tváři mojí spolubydlící nesmát, ale moc se mi to nepovedlo.

15)

Už jsme byli v rekreačce skoro hotoví, když někdo zapnul večerní zprávy na velkoplošné televizi, kterou jsme z místnosti nemohli vystěhovat. Vyměnila jsem si s kamarády významný pohled – zprávou dne byl ještě pořád „falešný bombový poplach vyvolaný Džihádem za přírodu“. Věděla jsem, že můj telefonát nemůžou vystopovat, viděla jsem Damiena, jak „omylem“ upustil svůj jednorázový mobil a ještě na něj pořádně šlápl. Přesto se mi začalo dýchat o maličko líp, když Chera Kimiko zopakovala, že policie stále nemá k identitě teroristické skupiny žádné vodítko.

Následovala další zpráva, která se týkala řeky Arkansas. Samuel Johnson, kapitán říčního dopravního prámu, utrpěl odpoledne při řízení lodi srdeční záchvat. „Šťastnou shodou okolností“ byl provoz na řece zastaven a díky přítomnosti policie a záchranné služby se jeho život podařilo zachránit. Most ani ostatní lodě neutrpěly při incidentu žádnou škodu.

„Tak tohle se mohlo stát!“ řekl Damien. „Měl dostat infarkt a narazit s prámem do mostu.“

Sklesle jsem přikývla. „To dokazuje, že Afroditina vize byla pravdivá.“

„Ne že bychom z toho měli radost,“ podotkla Stevie Rae.

„Měli bychom mít,“ namítla jsem. „Jestli nám o nich bude Afrodita dál říkat, můžeme je brát vážně.“

Damien zavrtěl hlavou. „Neferet musí mít nějaký důvod, proč věří, že Nyx Afroditě její dar odňala. Škoda že jí

o tomhle nemůžeme říct, třeba by nám vysvětlila, jak to je, nebo by dokonce začala Afroditě zase naslouchat.“

„Ne, dala jsem jí čestné slovo, že nic nepovím.“

„Kdyby se Afrodita vážně změnila z ježibaby na hodnou čarodějnici, šla by za Neferet sama,“ usoudila Shaunee.

„Měla bys jí to navrhnout,“ prohlásila Erin.

Stevie Rae posměšně zafrkala. Vrhla jsem na ni káravý pohled, ale ona si ho nevšimla, protože zrovna v tu chvíli se naším směrem zase usmál Drew a ona rozkošně zrudla.

„Tak co na to říkáš, Zoey?“ zeptal se mě, ale nespouštěl zrak z mojí spolubydlíci.

Že se ti zjevně moc líbí moje nejlepší kámoška. Už jsem to měla na jazyku, ale pak jsem si řekla, že je vlastně celkem fajn a Stevie Rae si to asi myslí taky, takže ji nebudu uvádět do rozpaků.

„Vypadá to moc pěkně,“ odpověděla jsem.

„Jo, vypadá to fakticky *moc* pěkně,“ ozvala se Shaunee a dvojsmyslně přejela Drewa pohledem.

„Souhlas, ségra,“ řekla Erin a svůdně na něj zamrkala.

On si ale dvojčat vůbec nevšímal. Evidentně ho zajímala výhradně Stevie Rae.

„Mám děsný hlad,“ prohlásil.

„Já taky,“ řekla Stevie Rae.

„Tak se jdeme najíst, ne?“ vyzval ji.

„Fajn,“ vyhrkla a potom si asi vzpomněla, že tam ještě pořád stojíme a díváme se na ni, a zrudla ještě víc. „Ježkovy voči, vždyť už je taky čas na večeři. Půjdeme všichni.“ Nervózně si prohrábla krátké kudrnaté vlasy a křikla přes celou místnost na Damiena, který byl zabraný do hovoru s Jackem. (Párkrát jsem zaslechla, o čem se baví, a zjevně měli stejný vkus na knížky, protože diskutovali o tom, který díl *Harryho Pottera* je nejlepší. Oba jsou zřejmě stejně infantilní.) „Damienne, jdeme na večeři. Máte s Jackem taky hlad?“

Kluci se na sebe podívali a Damien zavolal: „Jo, máme!“

„Paráda!“ zajásala Stevie Rae a přitom se pořád usmívala na Drewa. „Vypadá to, že všichni už chtějí jíst.“

Shaunee si povzdychla a zamířila ke dveřím. „Ale prosím vás. Tahle místnost je tak nacucaná pubertálními hormony, že mě z toho bolí hlava.“

„Připadám si jak v nějakém dojáku. Počkej na mě, ségra,“ řekla Erin.

„Proč mají dvojčata takové cynické názory na lásku?“ zeptala jsem se Damiena, když se k nám s Jackem připojili.

„Ale nemají. Jenom jsou obě našťvané, že se na každém rande přílišně nudí,“ odpověděl.

Všichni jsme vyšli do krásného zasněženého listopadového večera. Vločky už nebyly tak velké, ale pořád se jich sypalo dost a dost, takže Škola noci působila tajemně a ještě víc středověce než obvykle.

„No jo, dvojčata jsou postrach všech kluků. Každý si s nimi připadá jako v první linii na západní frontě,“ pronesla Stevie Rae. Všimla jsem si, že se drží co nejbliž u Drewa a občas se náhodou dotknou rukama.

Kluci, kteří nám v rekreačce pomáhali stěhovat nábytek, souhlasně zabručeli. Dokázala jsem si představit, jaké utrpení musí být rande s kteroukoli polovinou dvojčat. A to, že jste budoucí upír, vám v tomhle případě vůbec nepomůže.

„Pamatujete, jak si jednou Thor vyšel s Erin?“ řekl jeden z Drewových kamarádů, jmenoval se myslím Keith.

„Jasně, řekla mu, že je lemur. Znáte je, takové ty vykulené jakoby opice,“ zasmála se Stevie Rae.

„A Walter vydržel se Shaunee přesně dvě a půl rande. V půlce toho třetího mu před celým Starbucks začala nadávat, že je jak procesor Pentium 3.“

Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Dneska už jsme u Pentia 5, Červenko.“

„Aha.“

„Erin na něj ještě teď volá Lenchode Lenchodoviči, když ho potká,“ dodala spolubydlící.

„Dvojčata si rozhodně budou muset najít fakticky hodně odolné kluky,“ podotkla jsem.

„Já myslím, že pro každého existuje ten pravý,“ vyhrkl zničehonic Jack. Všichni jsme se na něj zadívali a on se hrozně začervenal.

Než se někdo stačil zasmát a ztrapnit ho, nadšeně jsem přisvědčila. „Přesně to si myslím taky, Jacku.“ *Problém je jenom v tom, jak má člověk poznat, kdo ten pravý je*, řekla jsem si v duchu.

„Já taky!“ vypískla Stevie Rae optimisticky, jako vždycky.

„O tom nemůže být pochyb,“ řekl Damien a mrkl na mě. Zakřenila jsem se na něj.

„Hej!“ Zpoza jednoho stromu se vynořila Shaunee. „O čem se to bavíte?“

„O vašem milostném životě, takže to vlastně ani nestojí za řeč!“ křikl na ni Damien vesele.

„Fakticky?“

„Fakticky,“ potvrdil.

„Co kdybys radši mluvil o tom, jak se klepeš zimou, když jsi celý mokrý?“ navrhla sladce.

Svrástil obočí. „Vždyť nejsem.“

Na druhé straně vykoukla Erin a napřáhla ruku se sněhovou koulí. „Ale budeš!“ zahulákala a trefila ho přesně doprostřed hrudi.

Samozřejmě okamžitě vypukla masivní koulovačka. Kluci i holky se s jekotem rozeběhli do úkrytů, cestou se shýbali pro sníh a bombardovali Shaunee s Erin. Dala jsem se na ústup.

„Já říkala, že ten sníh je bezva!“ zvolala Stevie Rae.

„Ještě by to chtělo pořádnou vánici!“ zahulákal Damien a zacítil na Erin. „Vichr a spousta sněhu, to je na koulování nejlepší!“ Vypálil, ale Erin bleskově uskočila, takže jí koule prosvištěla těsně kolem ucha.

„Kam jdeš, Červenko?“ zavolala na mě spolubydlící zpoza ozdobného keře. Drew tam byl s ní a záludně ostřeloval Shaunee.

„Do mediálního centra, musím pracovat na textu k zítřejšímu rituálu. Až budu hotová, vezmu si něco k jídlu

na koleji.“ Couvala jsem stále rychleji. „Hrozně mě mrzí, že přijdu o všechnu srandu, ale...“ Vrhla jsem se k nejbližším dveřím a zabouchla je za sebou. Právě včas. Starobylé dřevo se otřásl pod nezaměnitelným plesknutím tří sněhových koulí.

Nesnažila jsem se jenom vymluvit z koulovačky. Vážně sem měla v plánu vynechat večeři a strávit pár hodin v mediálním centru. Zítra musím vyvolat kruh a vést rituál starý možná jako Měsíc sám.

A neměla jsem ponětí, jak se to správně dělá.

Jasně, před měsícem jsem s kamarády jeden kruh vyvolala. Chtěla jsem si ověřit, jestli doopravdy mám nadání pro všech pět živlů, nebo jenom halucinace. Dokud jsem v přítomnosti svých přátel, kteří to viděli na vlastní oči, nepocítila moc vzduchu, ohně, vody, země a ducha, sázela bych spíš na ty halucinace. Ne že bych byla nějaký cynik, ale jak říkají dvojčata, prosím vás! Umět se napojit na sílu pěti živlů je dost ujeté.

Můj život není žádný film o X-Menech (ačkoli takový hezký večer ve dvou s Wolverinem bych si dala líbit, to zas jo).

V mediálním centru nikdo nebyl, což se dalo v sobotu večer čekat. O víkendu a v tuhle hodinu by tam lezl jedinež absolutní šprt. Ano, nemusíte mi připomínat, co to o mně vypovídá. Už jsem si rozmyslela, kde svůj průzkum začnu. Spustila jsem si na počítači katalog a vyhledala staré knihy o kouzlech a rituálech. Novější jsem nebrala v úvahu. Nejvíc mě zaujaly *Mystické rituály křišťálového měsíce* od Fiony. Nejasně se mi vybavilo, že to byla oficiální upíří básnička někdy na počátku devatenáctého století (ve společenské místnosti na koleji visí její portrét, vypadá na něm suprově). Zapsala jsem si signaturu a podle ní jsem knížku našla na jednom zastrčeném regálu. Byla celá zaprášená a měla koženou vazbu. Přišlo mi to jako nejlepší důkaz, že je to nefalšovaná antikvární záležitost. Chtěla jsem něco opravdu původního a tradičního, aby moje Dcery temnoty vycházely

z něčeho lepšího, než byly Afroditiny zbytečně moderní (a mírně řečeno neslušné) tanečky.

Vytáhla jsem zápisník a svoji oblíbenou propisku. Okamžitě jsem si vzpomněla, jak Loren říkal, že radši píše básně rukou než na počítači... načež se mi vybavilo, jak se dotýkal mojí tváře... a mých zad... a jak to mezi námi najednou zajiskřilo. Usmála jsem se, začervenala a pak jsem si uvědomila, že se chovám jako úplný idiot. Ten chlap je na mě moc starý a navíc je dospělý upír. Obojí mě příšerně znervózňovalo (aby taky ne!). Uznějte, je sice absolutně k sežrání, ale je mu přes dvacet. A je doopravdy dospělý, takže ví všechno o touze po krvi a, no, vůbec o všech ostatních touhách. Bohužel mě tím víc fascinoval, zvlášť od té krátké, zato pěkně nestydaté a krvavé líbačky s Heathem.

Zaťukala jsem propiskou na prázdnou stránku. Jasně, v posledních týdnech jsem se trochu líbala i s Erikem. A líbilo se mi to. Moc daleko jsme ale nezašli. Zaprvé, přes veškeré přitěžující okolnosti, které svědčí proti mně, jsem normálně spíš slušná holka. Zadruhé jsem pořád ještě nezapomněla, že jsem přistihla Erikovu dávno již bývalou přítelkyni Afrodu, jak se mu ho snaží vykourit, a nechtěla jsem v něm vyvolat mylný dojem, že jsem stejná coura jako ona. (Pomiňme teď moment, kdy jsem Heathovi sáhla do rozkroku.) Erik, kterého všichni považují za mého oficiálního kluka, mě zkrátka přitahuje, i když jsme tu přitažlivost zatím moc neprozkoumali.

Moje myšlenky sklouzly zpátky k Lorenovi. Když se v měsíčním světle díval na moji nahou kůži, připadala jsem si jako žena, ne jako nezkušená rozklepaná holka (tak jsem se většinou cítila s Erikem). V Lorenových očích jsem jasně spatřila touhu a připadala jsem si krásná, mocná a strašně, strašně sexy. Přiznávám, že se mi ten pocit zatraceně líbil.

A jak do toho všeho zapadá Heath? K němu mě přitahuje něco úplně jiného než k těm druhým dvěma. Hodně jsme toho spolu prožili. Známe se od dětství a s přestávkami spolu chodíme už hezkých pár let. Vždycky se mi líbil a párkrát už

jsme při mazlení zašli fakticky daleko, ale ještě nikdy jsem nebyla tak nadržaná, jako když jsem pila jeho krev.

Zachvěla jsem se a bezděky si olízla rty. Stačilo na to pomyslet a polilo mě horko, ale zároveň se mě zmocnil děs. Každopádně ho chci znovu vidět. Ale chci to proto, že ho mám pořád ráda, nebo proto, že mě k němu táhne nezvladatelná touha po krvi?

Nevím.

Tak hezky popořadě. Byla jsem do něho zamilovaná celé roky. Někdy byl dost přitroublý, ale roztomilým způsobem. Choval se ke mně hezky a bylo mi s ním dobře – aspoň do té doby, než začal nasávat a hulit trávu. Pak přestal být přitroublý a začal být vyloženě pitomý, takže jsem mu nemohla doopravdy věřit a spolehnout se na něj. Ale teď toho prý nechal. Znamená to, že bude zase stejný jako dřív? A jestli jo, co si sakra počnu 1) s Erikem, 2) s Lorenem, 3) s tím, že pít Heathovu krev je proti pravidlům Školy noci a 4) že s tím pitím rozhodně nehodlám přestat?

Povzdychla jsem si, ale znělo to podezřele jako vzlyk. Nutně jsem si o tom potřebovala s někým popovídat.

S Neferet? Ani náhodou. O Lorenovi žádnému dospělému upírovi vykládat nebudu. Fajn, měla bych se jí aspoň přiznat, že jsem pila Heathovu krev a upevnila tak náš otisk. Ale to prostě nejde. Ještě to nesvedu. Vím, že je to sobecké, ale nechtěla jsem si u ní udělat průšvih, dokud se trochu nesžiju s Dcerami temnoty.

Se Stevie Rae? Je moje nejlepší kámoška a já bych jí strašně ráda všechno vyklopila, jenomže bych se přitom musela přiznat, že jsem pila krev svého bývalého. Dvakrát. A že se jí strašně moc chci napít znova. To by ji přece absolutně vyděsilo! Vždyť i já sama jsem z toho totálně na nervy. Nepřežila bych, kdyby mě další nejlepší kámoška začala považovat za zrůdu. Navíc myslím, že by to doopravdy nepochopila.

Babičce to taky říct nemůžu, vůbec by se jí nelíbilo, že Lorenovi je přes dvacet. A stejně bych se styděla s ní rozebírat některé, no, řekněme fyzické aspekty touhy po krvi.

Pak jsem si uvědomila, že znám jednu osobu, se kterou by pití krve a všelijaké touhy ani nehnuły. Až na to, že to je ta nejmín vhodná osoba v celém vesmíru. Afrodita. Zvláštní bylo, že v hloubi duše jsem hrozně moc chtěla mluvit právě s ní, zvlášť od chvíle, co se ukázalo, že její vize nejsou falešné. Měla jsem prostě *tušení*, že je v ní mnohem víc než to, že umí být fakticky hrozně hnusná a zlá. Naštvala Neferet – to je evidentní. Velekněžka jí hezky zostra řekla, že Nyx jí odňala dar, a mně i celé škole oznámila, že Afrodity vize už neplatí. Ale já teď mám důkaz, že to není pravda. Měla jsem z toho nepříjemný pocit. Začínala jsem se sama sebe ptát, jak moc můžu vlastně svojí mentorce věřit.

Silou vůle jsem se přinutila soustředit na výzkum, kvůli kterému jsem do mediálního centra přišla. Otevřela jsem starou knihu rituálů a zevnitř vyletěl papírek. Sebrala jsem ho. Myslela jsem, že si tam někdo zapomněl lístek s výpisky, ale jakmile jsem se na něj podívala, úplně jsem ztuhla. Nahoře bylo elegantním a dobře známým rukopisem vykroužené moje jméno.

Pro Zoey

*Úchvatná kněžko
Nocí žhne tvůj rudý sen
Podlehni touze*

Slova básně mě rozechvěla. Jak je to sakra možné? Jak by mohl kdokoli tušit, že budu něco hledat zrovna v téhle knížce? Zvlášť Loren, který má teď být na východním pobřeží?

Třásla se mi ruka, a tak jsem papírek položila na stůl a znovu si ty tři řádky pořádně přečetla. Když pominu fakt, že mi upíří oficiální básník napsal báseň, což je šíleně romantické, a že mi připadala absolutně sexy, bylo na tom všem něco trochu zlověstného. A nešlo jen o to, kde se tam ta básnička vzala. *Nocí žhne tvůj rudý sen*. Už z toho všeho blbnu, nebo z tohohle verše vážně vyplývá, že Loren ví

o mých experimentech s krví? Najednou už se mi ta básnička tak nelíbila... najednou zněla výhružně... jako varování, které někdo nemyslí právě dobře. Už jsem si nebyla tak jistá, kdo ji napsal. Co když to nebyl Loren? Co když to byla Afrodita? Slyšela jsem, co slíbila rodičům – že mě vystrnadí z předsednického postu. Co když je to součást jejího plánu? (Kristepane, plán! To je jak z nějakého špatného komiksu.)

Ano, viděla mě s Lorenem, ale jak by mohla vědět o tom haiku? A o tom, že se v mediálním centru podívám zrovna do téhle knížky? Takhle číst myšlenky by uměl spíš dospělý upír... i když ani to se mi moc nezdálo. Vždyť jsem ještě před pár minutami ani já sama netušila, že budu hledat právě tenhle konkrétní titul!

Vtom na stůl vyskočila Nala. Strašně jsem se jí lekla, málem jsem spadla ze židle. Vyčítavě zahudrovala a otřela se o mě.

„Fajn, dobře, hned se do toho dám.“ Pustila jsem se do práce, ale i když jsem listovala tradičními obřadními formulemi a kouzly, myšlenky mi pořád sklouzávaly k básničce a k tomu tísnivému pocitu, který se mi asi už napořád usadil u srdce.

16)

Nalu jsem musela z mediálního centra odnést. Spala tak tvrdě, že si ani nepostěžovala, když jsem ji vzala do náruče. Cestou ven jsem se koukla na hodiny a nevěřila jsem vlastním očím – strávila jsem tady několik hodin! Není divu, že jsem měla úplně přesezený zadek a zatuhlý krk. Ale takové drobné pomíjivé nepříjemnosti mi vůbec nevadily, protože jsem nakonec přece jen vymyslela, jak povedu úplňkový rituál. Ze srdce mi spadl obrovský kámen, i když trochu nervózní jsem pochopitelně byla dál. Pořád tu totiž zůstával ten problém, že se na mě přitom bude koukat spousta spolužáků a většina z nich nebude zrovna nadšená, že jsem předsednictví přebrala jejich kámošce Afroditě. No, budu se prostě soustředit na svůj obřad a na fantastické pocity, které ve mně vyvolávají živly. Zbytek už se nějak vyvrbí sám. Aspoň doufám.

Otevřela jsem těžké dveře školní budovy a vyšla do zbrusu nového světa. Pořád vytrvale sněžilo, zřejmě nepřestalo celou dobu, co jsem strávila v mediálním centru. Školní areál zakryla nadýchaná bílá peřina. Foukal ale ostřejší vítr a nebylo pořádně vidět na krok. Plynové lampy sice ukazovaly, kde se pod sněhem skrývá chodník, ale v bílé tmě připomínaly jen žluté špendlíkové hlavičky. Nejrozumnější by v tu chvíli asi bylo vrátit se zpátky do hlavní budovy, počkat tam ve společenské místnosti a k dívčí koleji se vydat, až se trochu rozjasní, jenomže mně se nechtělo. Pomyslela jsem si, že Stevie Rae měla pravdu. Sníh

je vážně kouzelný. Celý svět byl najednou jiný, tišší, poklidnější, tajemnější. I když jsem teprve mládě, podobně jako dospělí upíři skoro necítím chlad. Ještě nedávno mi to trochu nahánělo hrůzu a budilo ve mně myšlenky na studené, mrtvé tvory, kteří získávají sílu jen z krve živých. I když mě ta představa zvláště fascinovala, zároveň mi připadala děsně odporná. Teď už jsem ale upírům rozuměla líp a věděla jsem, že vyšší odolnost vůči chladu nevyplývá z toho, že bych byla nemrtvá, ale z vyšší rychlosti metabolismu. Upíři nejsou mrtví, jenom proměnění. Strašidelné historky o ožvlých mrtvolách pocházejí od lidí a přiznám se, že mi teď připadají hodně hloupé.

V tuhle chvíli jsem ale byla prostě ráda, že můžu jít sněhovou vánicí a přitom nezmrznout na kost. Nala se mi zavrtala do náruče a začala hlasitě příst. Moje kroky tlumil sních a najednou mi připadalo, že jsem se ocitla v jiném světě, kde se černá s bílou čistě pro moje potěšení smísily do úplně nové, jedinečné barvy.

Po pár krocích jsem zničehonic zasténala, a kdybych nenesla kočku, určitě bych se plácla do čela. Zapomněla jsem, že jsem se chtěla zastavit ve skladu pomůcek a vzít si nějaký eukalyptus. V té staré knize jsem se dočetla, že eukalyptus uzdravuje, chrání a očišťuje – tři věci, kterých jsem přesně chtěla dosáhnout ve svém prvním rituálu v roli předsedkyně Dcer temnoty. Jasně že jsem si ho mohla stejně dobře vyzvednout až další den, jenomže to kouzlo vyžadovalo, abych z něj upletla provaz, a asi si to dokážete představit sami... Radši bych si to měla natrénovat, nebo mi v té nejnevhodnější chvíli něco upadne, nebo zjistím, že eukalyptus není tak ohebný, jak jsem myslela, a rozdrobí se na kousíčky, načež mi nezbyde než děsně zrudnout, zalézt si někam do kouta, stočit se do klubíčka, rozbrečet se jako malá a...

Silou vůle jsem tu vskutku povzbudivou představu zaplašila, udělala čelem vzad a začala se brodit zpátky k hlavní budově. A v tu chvíli jsem zahlédla nějakou postavu. Všimla jsem si jí, protože tam tak nějak nepatřila.

Zaprvé mi připadalo fakt divné, že by ještě někdo jiný kromě mě byl takový cvok, aby se coural venku ve vánici. Hlavně mě ale zarazilo, že ta osoba (stoprocentně to nebyl keř ani kočka) nejde po chodníku. Mířila přes trávník k rekreačnímu pavilonu. Zastavila jsem se a přimhouřila oči, abych líp viděla skrz clonu vloček. Ten člověk měl na sobě dlouhý tmavý plášť s kapucí, která vypadala jako mnišská kutna.

Ucítila jsem neodolatelné puzení jít za ním. Bylo tak intenzivní a náhlé, že jsem zalapala po dechu. Jako kdyby mě ovládala nějaká cizí vůle, vydala jsem se ke stromům, které rostly u školní zdi. Tam totiž neznámý právě došel.

Vytřeštila jsem oči. Jakmile se totiž ocitl v přítomí mezi stromy, vyrazil nadpřirozenou rychlostí a plášť za ním ve vánici vlál tak divoce, že připomínal křídla. Rudá? Zdá se mi to, nebo kromě záblesků bílé kůže vidím i něco zářivě červeného? Jeden poryv větru mi vehnal do očí sních, takže jsem chvíli jen naslepo mrkala. Přitiskla jsem si Nalu pořádně k tělu a rozběhla se kupředu. Bylo mi jasné, že mířím k východní zdi do míst, kde se skrývají tajné dveře. Tam, kde jsem spatřila oba duchy, přízraky nebo co to bylo. Na místo, kam už jsem nikdy nechtěla jít, natož úplně sama.

Ano, měla jsem se obrátit a odklusat hezky na kolej.

Samozřejmě jsem to neudělala.

Srdce mi tlouklo jako splašené a Nala mi těsně u ucha našťavaně vrčela. Doběhla jsem ke stromům a vydala se podél zdi. Celou dobu jsem si v duchu nadávala, že jsem úplně pitomá, když tady honím v lepším případě spolužáka, který se snaží ulejt ze školy, a v horším děsivého ducha.

Neznámý se mi na okamžik ztratil z dohledu, ale já jsem věděla, že tajné dveře už jsou blízko, a tak jsem zpomalila, automaticky se skryla do nejtemnějšího stínu a začala se plížit od stromu ke stromu. Sních ještě zhoustl, už jsme byly s Nalou bílé od hlavy k patě a dokonce mi začínalo být trochu zima. Co to vyvádím? Instinkt mě sice hnal dál, ale rozum mi říkal, že se chovám jako blázen a měla bych radši i s promrzlou kočkou rychle padat na kolej. Tohle přece vážně není moje starost. Třeba je to učitel a... no, já nevím,

třeba obchází areál a kontroluje, jestli se nějaké obzvlášť tupé mládě (jako například já) netoulá v téhle vánici venku.

Anebo je to ten, co brutálně zavraždil Chrise Forda a unesl Brada Higeonse, a zrovna se zase plíží ven, takže jestli si mě všimne, asi mě odkrouhne taky.

No jo. Mám prostě bujnou fantazii.

Vtom jsem zaslechla hlasy.

Zpomalila jsem a dál se sunula doslova po špičkách, až jsem je uviděla. Byli dva a stáli u otevřeného průchodu ve zdi. Úporně jsem mrkala, abych přes padající sníh vůbec něco rozeznala. Těsně u tajných dveří byla ta osoba, která mě sem dovedla. Když teď jen stála (a neřítla se neuvěřitelnou rychlostí), ukázalo se, že se divně hrbí. Zadívala jsem se na jejího společníka a sněžný chlad mi prosákl kůži až do hloubi duše. Byla to Neferet.

Vypadala záhadně a mocně. Kaštanové vlasy jí vířily ve větru a dlouhé černé šaty měla pokryté sněhem. Stála tváří ke mně, takže jsem viděla její přísný, téměř hněvivý výraz. Důrazně něco říkala tomu v plášti a prudce gestikulovala.

Tichounce jsem postoupila blíž a děkovala bohu, že mám na sobě tmavé oblečení a splývám se stínem zdi. Tady se ke mně sem tam donesl útržek Neferetinych slov.

„...dávej si větší pozor! Nebudu...“ Špicovala jsem uši a snažila se přes kvílení větru zaslechnout víc, když vtom jsem si uvědomila, že se ke mně nenese jen zvuk, ale taky pach. Cítila jsem ho i přes čistou vůni padajících vloček, navzdory chladu a vlhku zaváněl suchou plísní, „...příliš nebezpečné,“ říkala právě Neferet. „Udělej, co ti nakazuju, nebo...“ Zbytek věty mi utekl. Kněžka se odmlčela a ten v plášti odpověděl divným zabručením, které bylo spíš zvířecí než lidské.

Nala se ke mně až do té doby tulila a vypadalo to, že spí. Najednou ale prudce zvedla hlavu. Ustoupila jsem víc za kmen stromu, v jehož stínu jsem se schovávala, a kočka začala vrčet.

„Psst,“ šeptla jsem a pokusila se ji uchlácholit drbáním. Zmlkla, ale cítila jsem, jak se jí na hřbetě ježí srst. Vztekla mhouřila oči a dívala se přímo na toho v plášti.

„Slíbila jste mi to!“

Z hrdelního hlasu neznámého mi naskočila husí kůže. Vykoukla jsem z úkrytu a spatřila, že Neferet zvedá ruku, jako by se ho chystala uhodit. Poplašeně uskočil ke zdi, kapuce se mu svezla z obličeje a mně se sevřel žaludek tak strašně, že jsem se málem pozvracela.

Byl to Elliott. Ten kluk, co umřel. Právě jeho „duch“ na mě a Nalu před měsícem zaútočil.

Velekněžka ho nakonec neudeřila. Místo toho důrazně ukázala na tajné dveře. Zvýšila hlas, takže jsem ji i přes vítr zřetelně slyšela.

„Další nedostaneš! Není na to správný čas. Takovým věcem nemůžeš rozumět a nemáš právo klást mi žádné otázky. Ted' běž odsud. Jestli mě ještě jednou neposlechněš, poznáš můj hněv, a nepřej si vědět, co takový hněv bohyně znamená.“

Elliott se před ní přikrčil. „Ano, bohyně,“ zakňučel.

Byl to on, tím jsem si byla naprosto jistá. Sice měl drsnější hlas, ale stejně jsem ho poznala. Netuším, jak se to stalo, ale Elliott neumřel ani se neproměnil v dospělého upíra. Změnil se v něco úplně jiného. Něco příšerného.

Udělalo se mi z jeho odpornosti zle, ale Neferet se na něj zadívala s laskavějším výrazem. „Nechci se na své děti zlobit. Víš, že jste moje největší radost.“

Znechuceně jsem sledovala, jak ho hladí po tváři. Jeho oči barvy zaschlé krve zasvítily a dokonce i zdálky jsem rozezнала, že se celý chvěje. Býval malý, obtloustlý a ošklivý, s příliš bílou pletí a věčně rozcuchanými zrzavými pačesy. To se ani v nejmenším nezměnilo, až na to, že teď měl propadlé tváře a hrbil se, jako by mu někdo zdeformoval páteř. Neferet se k němu musela sklonit, aby ho políbila. Zaslechla jsem, jak Elliott zasténal rozkoší, a zaplavil mě hnus. Kněžka se narovnala a zasmála se. Znělo to temně a svůdně.

„Prosím, bohyně!“ zafňukal Elliott.

„Víš dobře, že si to nezasloužíš.“

„Prosím, bohyně!“ zopakoval. Hrozně se klepal.

„Dobře, ale pamatuj si jedno. Bohyně může dávat, ale může také brát.“

Nechtěla jsem už nic vidět, ale nedokázala jsem se odvrátit. Neferet zvedla ruku a shrnula si rukáv. Pak si přejela po předloktí nehtem a na ráně se okamžitě zaperlila krev. Ucítla jsem její vábení. Přitiskla jsem se k drsné kůře stromu a přinutila se zůstat v úkrytu. Elliott před velekněžkou padl na kolena, a když k němu natáhla paži, začal její krev se zvířecím funěním a mručením chlemtat. Odtrhla jsem od něj oči a zvedla je k ní. Zakláněla hlavu a rty měla pootevřené, jako kdyby jí to nestvůrné stvoření působilo sexuální rozkoš.

Někde hluboko jsem pocítla stejnou touhu. Chtěla jsem někomu rozškrábnout kůži a...

Ne! Zase jsem se schovala za strom. Nebudu monstrem. Nebudu zrůda. Nedovolím, aby mě to ovládlo. Pomalu a tiše jsem začala couvat pryč a už jsem se na ty dva nepodívala.

17)

Když jsem konečně dorazila na kolej, pořád jsem se ještě třásla, v hlavě jsem měla zmatek a obracel se mi žaludek. Ve společenské místnosti posedávaly u televizí hloučky promáčených spolužáků, všichni popíjeli horkou čokoládu. Popadla jsem z hromádky u dveří ručník a šla za Stevie Rae, dvojčaty a Damienem, kteří se povalovali u naší oblíbené televize a sledovali módní reality show. Pořádně jsem vysušila Nalu, i když si při tom hodně stěžovala. Moje spolubydlící si ani nevšimla, že jsem podezřele zticha, protože hned začala nadšeně vykládat o koulovačce, která se po večeri zvrhla v obrovskou sněhovou bitvu a trvala až do chvíle, kdy jedna koule trefila okno Drakova kabinetu. Drak je náš profesor šermu a není to zrovna upír, kterého byste chtěli naštvat.

„Hned nám tu bitvu zatrhl.“ Stevie Rae se zahihňala. „Ale byla to ohromná sranda.“

„Jo, Červenko, přišla jsi o zatraceně hustou přestřelku,“ řekla Erin.

„Parádně jsme to Damienovi a jeho klukovi natřely,“ pochlubila se Shaunee.

„On není můj kluk!“ ohradil se Damien, ale letmo se pousmál, jako by v duchu dodával „ale bude“.

„Nás...“

„...neoblafneš,“ pronesly ségry.

„Mně se moc líbí,“ řekla Stevie Rae.

„Mně taky,“ připustil Damien a rozkošně se začervenal.

„Co mu říkáš ty, Zoey?“ obrátila se na mě spolubydlící.

Zamrkala jsem. Připadala jsem si, jako bych se ocitla v akváriu, ve kterém zuří tajfun, a všichni ostatní jsou za sklem a klidně si užívají krásný den.

„Děje se něco?“ zeptal se mě Damien.

„Mohl bys mi přinést eukalyptus?“ vyhrkla jsem.

„Eukalyptus?“

Přikývla jsem. „Pár větviček, a taky trochu šalvěje. Obojí potřebuju na zítřejší rituál.“

„Jasně, není problém,“ odpověděl a zkoumavě se na mě zadíval.

„Už sis ten rituál promyslela?“ zajímala se Stevie Rae.

„Ano, všechno mám připravené.“ Zarazila jsem se a zhluboka se nadechla. Pak jsem se zadívala Damienovi přímo do očí. „Damiene, už se někdy stalo, že nějaké mládě zdánlivě umřelo, ale pak se zjistilo, že je naživu?“

Musím mu přičíst k dobru, že se nevyděsil ani se nezeptal, jestli mi hrabe. Zato dvojčata a Stevie Rae na mě zůstaly zírat, jako bych jim oznámila, že hodlám natočit amatérské porno. Radši jsem se soustředila na Damiena. Je všeobecně známo, že ten kluk se učí dokonce i ve volném čase a pamatuje si všechno, co kdy přečetl. Jestli někdo dokáže na moji ujetou otázku odpovědět, tak on.

„Když začne tělo mládeže odmítat proměnu, nedá se to zastavit. To se aspoň píše ve všech knížkách. A povídala to i Neferet, Zoey.“ Ještě nikdy jsem ho neslyšela mluvit tak vážným tónem. „Co se stalo?“

„Prosím, prosím, prosím, neříkej, že je ti špatně!“ zanaříkala Stevie Rae. Zjevně měla na krajíčku.

„Ne! O to vůbec nejde,“ ujistila jsem ji honem. „Jsem naprosto v pohodě, přísahám.“

„Tak o co jde?“ zeptala se Shaunee.

„Děsíš nás,“ řekla Erin.

„To jsem nechtěla,“ omluvila jsem se jí. „Koukněte, bude to asi znít hodně divně, ale já jsem viděla Elliotta.“

„He?“

„Co?“

„To nechápu,“ řekl Damien. „Elliott přece před měsícem umřel.“

Stevie Rae najednou vykulila oči. „Jako Elizabeth!“ vyjekla. Než jsem ji stačila zarazit, na jeden nádech ze sebe vychrlila: „Zoey před měsícem viděla u východní zdi Elizabethina ducha, ale nic jsme vám o tom neřekly, protože jsme nechtěly, abyste se lekli.“

Už jsem se chystala vyklopit jim všechno o Elliottovi a Neferet, ale jen jsem otevřela pusu, zase jsem ji sklapla. Měla jsem si hned na začátku uvědomit, že o Neferet jim nesmím za žádnou cenu nic říct. Všichni upíři umí do jisté míry vycítit, na co ostatní myslí, a naše velekněžka líp než kdo jiný. Občas to dokonce působí, jako by doopravdy četla myšlenky. Moji čtyři kamarádi jednoduše nesmějí vědět, že jsem viděla, jak dala nechutnému nemrtvému Elliottovi napít svojí krve. Stačilo by, aby kolem nich prošla, a hned by to vyhmátla.

Budu si všechno muset nechat pro sebe.

„Zoey?“ Stevie Rae mi stiskla paži. „Nám můžeš říct všechno.“

Usmála jsem se na ni a hrozně moc si přála, aby to doopravdy šlo.

„Vážně jsem tenkrát myslela, že vidím Elizabethina ducha. A dneska jsem pro změnu viděla Elliottova,“ pronesla jsem konečně.

Damien se zamračil. „Jestli jsi viděla duchy, proč ses mě ptala na mlád'ata, která odmítla proměnu a dostala se z toho?“

Zahleděla jsem se mu přímo do očí a začala lhát, jako když tiskne. „Připadalo mi to jako logičtější vysvětlení – teda než jsem to vyslovila nahlas. V tu chvíli jsem si uvědomila, jaká je to pitomost.“

„Já kdybych uviděla ducha, tak asi vypustím duši,“ prohlásila Shaunee.

Erin procítěně přikývla.

„Vypadal stejně jako Elizabeth?“ zeptala se Stevie Rae.

V tomhle ohledu nebylo potřeba lhát. „Ne. Připadal mi reálnější, ale oba jsem je zahlédla na stejném místě u východní zdi a oběma rudě svítily oči.“

Shaunee se zachvěla.

„Ode dneška se od té zdi držím dál, to si teda pište,“ řekla Erin.

Knihomol Damien si položil prst na bradu jako profesor. „Zoey, třeba máš ještě jedno nadání. Možná máš schopnost vidět mrtvá mláďata.“

Sice to bylo dost odporné, ale kdybych toho rádoby ducha z masa a kostí neviděla pít krev mojí mentorky, asi bych o tomhle vysvětlení uvažovala. Teorie to ovšem byla dobrá, a tak jsem ji použila, abych Damiena svedla na falešnou stopu. „Možná jo.“

„Fuj,“ zašklebila se Stevie Rae. „Pevně doufám, že tím to není.“

„Já taky. Ale stejně, mohl bys mi o tom něco zjistit, Damiene?“

„Samozřejmě. Podívám se taky, jestli nenajdu něco o mláďatech, která po smrti strašila.“

„Děkuju, jsi moc hodný.“

„Vlastně mám pocit, že jsem v jedné staré učebnici řeckých dějin četl o upířích duchách, kteří straší ve starověkých hrobkách ve...“

V tomhle bodě jsem ho přestala poslouchat. Byla jsem ale ráda, že Stevie Rae a dvojčata jeho strašidelné historky evidentně zaujaly a na nic se mě nevyptávají. Bylo mi hrozně nepříjemné, že jim musím lhát, zvlášť když bych jim stokrát radši všechno řekla. To, co jsem viděla, mě fakticky hodně vyděsilo. Jak se teď sakra Neferet podívám do očí?

Nala se mi otřela hlavou o tvář a pak se mi usadila na klíně. Slepě jsem zírala na televizní obrazovku a Damien dál mlel o přízracích pradávných upírů. Vtom jsem si najednou uvědomila, na co vlastně koukám, a natáhla se přes spolubydlící pro ovladač, který ležel vedle ní na stolku. Nala rozčileně mňaufla, odfrkla si a seskočila na zem. Nezdržovala jsem se s ní a honem jsem zesílila zvuk.

Chera Kimiko právě opakovala hlavní zprávu večera.

„Tělo druhého studenta Sdružené střední školy Brada Higeonse našli dnes večer členové ochranky na břehu potoka, který se nachází v areálu muzea Philbrook. Příčina smrti nebyla dosud oficiálně oznámena, ale nejmenovaný zdroj stanici Fox sdělil, že chlapec vykrvácel z mnohočetných řezných ran.“

„Ne...“ Bezděky jsem začala prudce vrtět hlavou. Příšerně mi hučelo v uších.

„To je přece ten potok, přes který jsme šli tenkrát, když se u muzea konal samhainový rituál,“ řekla Stevie Rae.

„Je to vlastně skoro přes ulici,“ podotkla Shaunee.

„Dcery temnoty tam pořádaly svoje tajné rituály celkem často,“ řekla Erin.

Damien potom vyslovil, co jsme si mysleli všichni. „Někdo se snaží, aby to vypadalo, že ty lidské kluky vraždí upíři.“

„Třeba to doopravdy udělal upír.“ Vlastně jsem to nechtěla říct nahlas. Hned jsem sklapla pusu a zalitovala, že mi to ulítlo.

„Co tě to proboha napadlo, Zoey?“ Stevie Rae zjevně nevěřila vlastním uším.

„Já... já nevím. Já si to doopravdy nemyslím, jen jsem to tak plácla,“ zakoktala jsem. Sama jsem netušila, proč jsem to řekla.

„To nic, jsi prostě rozhozená,“ chlácholila mě Erin.

„Jasně, oba ty kluky jsi přece znala,“ dodala Shaunee. „A k tomu jsi ještě dneska viděla ducha.“

Damien si mě zase zkoumavě prohlížel. „Měla jsi ohledně Brada nějakou předtuchu, ještě než ses dozvěděla, že je mrtvý?“ zeptal se tiše.

„Ano. Ne.“ Povzdychla jsem si. „Tušila jsem, že je mrtvý, jakmile jsem uslyšela, že se pohřešuje,“ přiznala jsem nakonec.

„A nic jiného už nevíš? Žádné podrobnosti?“

Damienovy otázky ve mně vyvolaly vzpomínku na to, co říkala Neferet. ...*příliš nebezpečné... Další nedostaneš...*

Takovým věcem nemůžeš rozumět a nemáš právo klást mi žádné otázky... Dala se do mě zima, ale s vánicí venku to nemělo nic společného. „Ne, byla to jen předtucha, nic konkrétního. Půjdu k sobě do pokoje,“ vyhrkla jsem. Najednou jsem se jim už nedokázala dál dívat do očí. Lhaní nenávidím a bylo mi jasné, že jestli s nimi zůstanu ještě chvíli, neovládnu se. „Musím na zítra ještě dodělat text rituálu,“ vymluvila jsem se chabě. „A v noci jsem se moc nevyspala, fakticky jsem unavená.“

„V pohodě, to je jasné,“ řekl Damien.

Bylo naprosto evidentní, že si o mě všichni dělají starosti. Cítila jsem se příšerně provinile. „Díky,“ zamumlala jsem a zamířila do pokoje. V polovině schodiště mě dohonila Stevie Rae.

„Nevadí, když půjdu s tebou? Hrozně mě rozbolela hlava, tak to zkusím zaspát. Nebudu tě rušit při učení nebo tak něco.“

„To víš, že nevadí,“ odpověděla jsem rychle a kradmo na ni mrkla. Fakticky byla nějaká pobledlá. Stevie Rae je hrozně citlivá, a i když Chrise ani Brada neznala, jejich smrt ji rozrušila. A těmi svými povídkami o duchách jsem tu chudinku asi příšerně vyděsila. Když jsme došly ke dveřím, objala jsem ji kolem ramen a povzbudivě ji poplácala. „No tak, všechno bude v pohodě.“

„Jo, já vím. Jsem jen utahaná.“ Usmála se na mě, ale stejně vypadala maličko sklesle.

MLčky jsme se převlékly do pyžama. Kočičími dvířky proklouzla do pokoje Nala, vyskočila na moji postel a hned usnula, stejně jako Stevie Rae. Aspoň jsem nemusela předstírat, že píšu text rituálu, který už jsem měla hotový. Potřebovala jsem totiž dělat něco úplně jiného a nechtělo se mi to nikomu vysvětlovat. Ani nejlepší kámošce.

18)

Učebnici upíří sociologie pro sextány jsem našla přesně tam, kde jsem ji nechala – na policice nad počítačovým stolem. Sexta je zdejší nejvyšší ročník a Neferet mi tu knížku dala pár dní poté, co jsem tady začala studovat, když se ukázalo, že proměna mého těla probíhá rychleji než u normálních mláďat. Chtěla mě na tenhle předmět dokonce mezi sextány přesunout, ale přemluvila jsem ji, ať to nedělá. Už tak jsem příliš vyčnívala z davu a nepotřebovala jsem se lišit ještě víc. Dohodly jsme se na kompromisu: slíbila jsem, že si učebnici kapitolu po kapitole pročtu, a když něčemu nebudu rozumět, přijdu za ní.

No, vážně jsem chtěla, ale přišly mi do toho jiné věci (předsednictví Dcer temnoty, randění s Erikem, domácí úkoly a tak) a výsledkem je, že jsem knížku dala do policičky a neviděla ji ani zdálky.

S vysíleným povzdechem, který naprosto odpovídal mému stavu, jsem si s učebnicí vlezla do postele a opřela se o kupu polštářů. Přes všechny hrůzy, které jsem ten den zažila, se mi zavíraly oči. Nalistovala jsem rejstřík a našla heslo „touha po krvi“.

Odkazovalo na spoustu stránek, a tak jsem si tam dala záložku, nalistovala první uvedenou stránku a začala číst.

Ze začátku tam byly jenom věci, které už jsem zjistila sama: když proměna v těle mláděte postoupí do určité fáze, vyvine se u něj touha po krvi. Představa pití krve přestává být odporná a je naopak přitažlivá. V nejpokročilejším stadiu

proměny zachytí mládě vůni krve i na velikou vzdálenost. Díky změnám metabolismu na mlád'ata stále méně účinkují drogy a alkohol, zato stavy spojené s pitím krve se zintenzivňují.

„Nekecej,“ zamumlala jsem. Mně stačil lok mláděcí krve smíchané s vínem a byla jsem v rauši. A když jsem se napila Heathovy krve, v celém těle mi řádil fantastický požár. Radši jsem zalistovala dál. Sama vím až moc dobře, že krev je zatraceně dobrá. Po chvíli jsem si všimla zajímavého nadpisu a zarazila se u něj.

TOUHA PO KRVÍ A SEXUALITA

Dospělí upíři musí v zájmu svého fyzického i mentálního zdraví pravidelně pít lidskou krev. Frekvence této potřeby se liší v závislosti na věku, pohlaví a celkové síle jedince. Evoluce a naše milovaná bohyně Nyx proto logicky zařídily, že pití krve je pro upíra i pro lidského dárce příjemné. Jak už víte z předchozího výkladu, upíří sliny působí na lidskou krev protisrážlivě. Vyvolávají však také zvýšené vylučování endorfinů, které stimulují v mozku upíra i člověka centra slasti. Výsledkem může být pocit srovnatelný s orgasmem.

Zamrkala jsem a protřela si oči. Ty bláho! Už se nedivím, že jsem se po Heathovi tak plazila. To, že mě pití krve vzrušuje, mám zakódované v genech. Uchváceně jsem četla dál.

Čím je upír starší, tím víc endorfinů se během pití krve uvolňuje a tím intenzivnější rozkoš oba účastníci pociťují. Mezi upíry už stovky let převládá názor, že právě extatické stavy při pití krve zavinily negativní představy lidí o naší rase. Lidé vnímají naši schopnost způsobit jim mimořádně intenzivní slast při aktu, jež považují za nebezpečný a odpuzující, jako zásadní hrozbu, a proto nás označují za predátory. Ve skutečnosti upíři dokážou svou touhu po krvi ovládat, a tudíž lidskému dárce nehrozí téměř žádné fyzické nebezpečí. Skutečné riziko představuje otisk, k němuž při pití krve často dochází.

Nedočkavě jsem přeskočila k další kapitole.

OTISK

Otisk nevznikne pokaždé, když se upír napije z člověka. Byly provedeny četné výzkumy, které se snažily určit přesnou příčinu toho, proč se někteří otisknou a jiní ne, ale přestože se podařilo odhalit několik zásadních faktorů, jako jsou citová vazba, intimní vztah z doby před proměnou, věk, sexuální orientace a frekvence pití, neexistuje způsob, jak s jistotou předpovědět, že k tomu dojde.

Dál se psalo, že upír by měl být při pití z živého dárce opatrný a že výhodnější je žít se krví z krevních bank, což jsou tajná zařízení, o kterých valná většina lidí vůbec neví (a těch několik vyvolených za svoje mlčení asi dostává pořádně zapláceno). Učebnice se vůbec stavěla k pití z živých dárců hodně negativně a hemžila se varováními, jak je otisk nebezpečný, protože při něm vznikne nejen citové pouto člověka k upírovi, ale i upíra k člověku. Napřímila jsem se. Honem jsem četla dál a udělalo se mi trochu mdlo. Jakmile prý otisk vznikne, upír dokáže vnímat emoce svého lidského partnera a v některých případech ho i přivolat nebo vystopovat. Následovala dlouhá odbočka o tom, jak se Bram Stoker otiskl s upíří velekněžkou, ale nedokázal pochopit, že její služba Nyktě je důležitější než jejich pouto, a v záchvatu žárlivého vzteku napsal neblaze proslulou knihu *Dracula*, ve které přehnaně zveličil negativní aspekty otisku.

„Ty jo, to jsem nevěděla!“ zahučela jsem. Ironií osudu je *Dracula* moje oblíbená knížka už od té doby, kdy jsem ji ve třinácti četla poprvé. Zbytek kapitoly jsem jen přelétla očima, až jsem narazila na další zajímavou část. Pomalu jsem ji přečetla a celou dobu si kousala ret.

OTISK MEZI MLÁDĚTEM A DOSPĚLÝM

Jak již víte z předchozí kapitoly, mláďata mají kvůli riziku otisku zakázáno pít krev lidských dárců, ale smějí experimentovat mezi sebou. Je dokázáno, že u dvojice mláďat k otisku dojít nemůže. Jiné to však je v případě

mláděte a dospělého. Když takové mládě dokončí proměnu, otisk vede k citovým i fyzickým komplikacím, jež často oběma zúčastněným upírům škodí. Proto je pití krve mezi mlád'aty a dospělými přísně zakázáno.

Zavrtěla jsem hlavou a znovu se mi vybavilo, jak odporné mi připadalo, když Neferet dovolila Elliottovi, aby se z ní napil. I když ponechám stranou poněkud matoucí fakt, že Elliott je mrtvý, Neferet je mocná velekněžka a nemá co dávat mlád'atům svoji krev (mrtvým, nebo živým, to je fuk).

Začala jsem číst i kapitolu o tom, jak otisk zrušit, ale bylo to hrozně depresivní. Prý to jde jen s pomocí mocné velekněžky a je to hodně bolestivé, zvlášt' pro člověka. A dokonce i pak se dvojice musí od sebe držet dál, jinak se otisk může obnovit.

Najednou na mě dolehla strašná únava. Kdy jsem vlastně naposled doopravdy spala? Už to bude víc než den. Podívala jsem se na budík. Bylo šest deset ráno. Brzo začne svítat. Byla jsem celá ztuhlá. Jako stará bába jsem se pomalu narovnala, vstala a vrátila učebnici zpátky na poličku. Pak jsem odhrnula polovinu těžkého závěsu, který zakrýval velké okno našeho pokoje a nepouštěl dovnitř ani paprsek světla. Pořád sněžilo a ve váhavém světle, které věštilo rozbřesk, vypadal svět nevinně a zasněně. Bylo těžké si připustit, že tam venku někdo vraždí kluky a mlád'ata vstávají z mrtvých. Zavřela jsem oči a opřela se čelem o studenou okenní tabulku. Nechtěla jsem ani na jedno z toho myslet. Byla jsem moc unavená... moc zmatená... naprosto neschopná najít v tom všem nějaký smysl.

Myšlenky se mi v ospalosti rozutekly. Chtěla jsem si jít lehnout, ale chlad skla byl příjemný. Večer se vrátí Erik. Když jsem na to pomyslela, cítila jsem radost a zároveň mě tížilo špatné svědomí. Samozřejmě jsem si okamžitě vzpomněla na Heatha.

Asi jsem se s ním otiskla. Děsilo mě to, ale taky fascinovalo. Vadilo by mi vůbec být k němu emocionálně a fyzicky připoutaná, když teď seká dobrotu? Než jsem

poznala Erika (a Lorena), bez váhání bych odpověděla, že vůbec ne. Jenomže problém nespočíval v tom, že je to špatné, ale v tom, že bych náš vztah musela přede všemi tajit. *Mohla bych se z toho vylhat...* Ta myšlenka zahltila můj přetažený mozek jako jedovatý kouř. *Neferet i Erik vědí, že jsem se před měsícem omylem a ne vlastní vinou napila Heathovy krve – to jsem ještě o touze po krvi ani otisku neměla tušení. Můžu předstírat, že jsme se otiskli tenkrát. Dokonce jsem o tom s Neferet mluvila. Třeba vymyslím nějaký způsob, jak si udržet Heathu i Erika...*

Věděla jsem, že tyhle myšlenky jsou špatné. Scházet se s oběma současně by bylo vůči nim nečestné. Ale když rozhodnout se je tak strašně těžké! S Erikem to začíná být doopravdy vážné, a navíc žije v mém světě a chápe všechno, co souvisí s proměnou a novým způsobem života. Stačilo pomyslet, že se s ním mám rozejít, a rozbolela mě hlava.

Ale jakmile jsem si představila, že už nikdy neuvidím Heathu, nikdy víckrát neochutnám jeho krev, vyvolalo to ve mně nefalšovaný záchvat úzkosti. Zase jsem si povzdychla. Jestli to takhle špatně snáším já, pro Heathu to musí být ještě milionkrát horší. Vždyť jsme se měsíc vůbec neviděli a on stejně celou tu dobu nosil v kapse žiletku pro případ, že by mě náhodou potkal. Přestal kvůli mně pít a kouřit. A úplně klidně se řízl a nabídl mi svoji krev. Při té vzpomínce jsem se zachvěla, a nebylo to kvůli studenému sklu, na které jsem tiskla čelo. Zachvěla jsem se touhou. Učebnice sociologie popisovala příčiny touhy po krvi racionálně a objektivně, jenomže skutečnost to ani zdaleka nevystihovalo.

Pítí Heathovy krve mě šíleně vzrušilo. Chtěla jsem to zažít znovu, a pak ještě jednou a ještě... Co nejdřív. Pokud možno hned. Živě jsem si pamatovala Heathovy pevné svaly, báječnou chuť jeho krve. Musela jsem se kousnout do rtu, abych nahlas nezasténala.

Najednou jsem měla pocit, jako by se ode mě odpojila část mého vědomí, jako vlákno z velikého klubka. Připadalo mi, že něco hledá... pronásleduje... loví... až se zničehonic

ocitla v zšeřelé místnosti a zastavila se nad něčí postelí. Zapomněla jsem dýchat. Heath!

Ležel na zádech, blondáté vlasy měl rozčuchané a vypadal jako chlapeček. Věřte mi, do toho kluka se musí zbláznit fakticky každá. Upíři jsou všichni ohromně krásní a sexy, ale i oni by museli uznat, že jim může klidně konkurovat.

Jako by vycítil moji přítomnost, zavrtěl se, pohnul hlavou a odkopnul ze sebe deku. Měl na sobě jenom modré trenýrky s obrázky tlustých zelených žabiček. Musela jsem se nad nimi usmát. Rychle mě to ale přešlo, protože jsem si najednou všimla tenkého růžového strupu na jeho krku.

Tam se řízl žiletkou. Odtamtud jsem pila. Úplně jsem tu chuť cítila na jazyku, horkou, temnou a hustou jako tekutá čokoláda, jenom ještě stokrát lepší.

Už jsem se nedokázala ovládnout a zasténala jsem. Heath vzápětí ze spaní zasténal taky. „Zoey...“ zamumlal zastřeně a zase se neklidně převálil.

„Ach Heathe,“ zašeptala jsem. „Já nevím, co mám s námi dvěma dělat.“ Až moc dobře jsem věděla, co chci. Chtěla jsem hodit za hlavu únavu, nasednout do auta, jet k němu domů, vlézt oknem do jeho ložnice (už s tím mám bohaté zkušenosti), otevřít sotva zahojenou ranku, sát jeho sladkou krev a přitom se k němu přitisknout a poprvé v životě se pomilovat.

„Zoey!“ V polospánku zamžikal, znovu zasténal, sjel dlaní k bouli v trenýrkách a začal...

Rázem jsem otevřela oči a byla zase zpátky ve svém pokoji, čelo pořád přitisknuté k oknu. Dýchala jsem tak ztěžka, jako bych právě uběhla maraton.

Zapípal mi mobil. Roztřesenýma rukama jsem textovku otevřela. Cítil jsem te u sebe. Slib ze se v patek sejdem.

Zhluboka jsem se nadechla a odpověděla mu jedním slovem. Slibuju. Zašimralo mě přitom v podbřišku.

Zaklapla jsem telefon a vypnula ho. Potom jsem vypudila z mysli obraz Heatha s červeným strupem na krku, krásného, rozpáleného a zjevně omámeného touhou stejně jako já,

odstoupila jsem od okna a vlezla si do postele. Nevěřila jsem vlastním očím, když jsem zjistila, že budík ukazuje 8:27. Stála jsem tam přes dvě hodiny! Nedivím se, že jsem byla úplně ztuhlá a rozlámaná. V duchu jsem si zapsala, že si musím v mediálním centru najít víc informací o otisku a spojení, které díky němu vzniká mezi člověkem a upírem. A pokud možno co nejdřív. Než jsem zhasla stolní lampičku, podívala jsem se na Stevie Rae. Ležela na boku zády ke mně, stočená do klubíčka, ale podle hlubokých nádechů jsem poznala, že pořád tvrdě spí. No, aspoň že moji kamarádi netuší, jaká se ze mě stává nadržaná krvelačná mrcha.

Chci Heathu.

Potřebuju Erika.

Fascinuje mě Loren.

Nemám ani páru, co s tímhle totálně zmotaným životem udělám.

Zmuchlala jsem polštář do koule. Byla jsem vyřízená, jako by mě někdo zfetoval, ale pořád jsem nedokázala zapudit všechny ty dotěrné myšlenky. Až se probudím, zase uvidím Erika a možná i Lorena. Budu se muset Neferet podívat do očí a předstírat, že se nic nestalo. Vykonám svůj první oficiální rituál před houfem spolužáků, kterým by určitě udělalo ohromnou radost, kdyby se mi nepovedl nebo kdybych se aspoň pořádně ztrapnila, a obojí je docela dobře možné. K tomu všemu ve mně bude hlodat divná jistota, že jsem viděla Elliottova ducha, který mi připadal až moc živý. A vůbec nemluvím o tom, že umřel další lidský kluk a pořád víc to vypadá, že v tom má prsty upír.

Zavřela jsem oči a začala přesvědčovat svoje tělo, že se má uvolnit, a mysl, že se má soustředit na něco příjemného, jako třeba... třeba... že sníh je strašně hezký...

Zvolna nade mnou získalo vrch vyčerpání a konečně jsem upadla do hlubokého spánku.

19)

Zrovna se mi zdálo, že sněží vločky ve tvaru koček, když někdo začal bušit na dveře a vzbudil mě.

„Zoey! Stevie Rae! Přijďte pozdě!“ Hlas Shaunee sice zněl tlumeně, ale byl neodbytný. Něco jako budík zakrytý ručníkem.

„Fajn, dobře, už jdu!“ zavolala jsem a vyhrabala se z postele. Nala hlasitě zaprotestovala. Koukla jsem na budík. Ani jsem ho večer nenastavila, vždyť není škola a málokdy vydržím spát v kuse víc než osm nebo devět hodin, takže...

„Zatraceně!“ Zamrkala jsem, ale údaj na displeji se nezměnil. 21:59. Spala jsem přes dvanáct hodin? Odklopýtala jsem ke dveřím a cestou zatahala Stevie Rae za nohu.

„Mmpff,“ zamumlala ze spaní.

Otevřela jsem. Shaunee mě provrtala přísným pohledem.

„Prosím vás, to chcete prospat celý den? Nemáte ponocovat, když se pak neumíte vykopat z pelechu. Erik má vystoupit už za půl hodiny.“

„Sakra!“ Protřela jsem si oči a snažila se vši silou probrat. „Úplně mi to vypadlo.“

Shaunee obrátila oči v sloup. „Měla bys pohnout a něco na sebe hodit. A pořádně se namaluj, jsi nějaká zelená, a s vlasy by sis taky měla něco udělat. Tvůj kluk tě všude hledá.“

„Jasně, jasně. Sakra! Už jdu. Mohly byste s Erin...“

Zvedla ruku a přerušila mě. „Klídek. Kryjeme ti záda. Erin je v aule a drží nám místa v první řadě.“

„To jseš ty, mamko? Mně se dneska nechce do školy...“ zamumlala Stevie Rae. Evidentně se ještě neprobudila.

Shaunee si odfrkla.

„Hned tam budeme. Držte nám zatím ta místa.“ Zabouchla jsem dveře a vrhla se ke spolubydlící. „Vstávej!“ Zacloumala jsem s ní. Pootevřela jedno oko a zamračila se na mě.

„Hmm?“

„Stevie Rae, je deset. Jako že večer. Zaspaly jsme a absolutně nestíháme.“

„Hmm?“

„Prostě padej z postele, do háje!“ vyjela jsem na ni, protože jsem na sebe byla naštvaná a potřebovala si to na někom vybit.

„Co...“ Zamžourala na hodiny a konečně jí všechno secvaklo. „Ježkovy voči! Zaspaly jsme.“

„To ti tady právě říkám. Hodím na sebe věci, učeš se a namaluju. Ty běž zatím do sprchy, vypadáš děsně.“

„Fajn.“ Odpotácela se do koupelny.

Bleskově jsem si natáhla džíny, černý svetr a pustila se do zkrášlování. Jak jsem mohla zapomenout, že Erik má hned po příjezdu vystoupit se svým soutěžním monologem? Ani jsem mu nedržela palce a nestrachovala se, jak dopadne. Takhle se teda správná přítelkyně nechová, měla bych se stydět. Ano, měla jsem jiné starosti, ale stejně. Všichni mi tiše závidí, že mě potkalo takové neskutečné štěstí a ulovila jsem Erika hned potom, co unikl z Afrodity vražedné pavučiny (jmenovitě té, co má mezi nohama). Sakra, vlastně závidím sama sobě, že se mnou chce být! Nějak jsem na to mezi chlemtáním Heathovy krve a flirtováním s Lorenem pozapomněla.

„Promiň, že jsem zaspala, Červenko.“ Spolubydlící vyrazila z koupelny v oblaku páry a zuřivě si sušila krátké blondáté kudrny ručníkem. Byla oblečená skoro stejně jako já, ale asi se ještě úplně nevzpamatovala, protože byla bledá

a vypadala unaveně. Zívla na celé kolo a protáhla se jako kočka.

„Ne, za to můžu já.“ Mrzelo mě, jak jsem na ni před chvílí vyjela. „Měla jsem si nastavit budík, když jsem toho v poslední době naspala tak málo.“ Došlo mi, že Stevie Rae na tom asi byla podobně. Jsme nejlepší kámošky, takže rozhodně pozná, kdy jsem přetažená. Obě jsme ten dlouhý, hluboký komatózní spánek potřebovaly jako sůl.

„Za vteřinku jsem hotová, namaluju si jen řasy a dám si na pusku lesk. Vlasy mi uschnou jedna dvě, znáš to,“ zašvitořila.

Za pět minut už jsme vyrážely z pokoje. Na snídani nebyl čas, vystřelily jsme z koleje a vzaly to do auly sprintem. Na místa, která nám hlídala Erin, jsme dosedly přesně v okamžiku, kdy blikla světla na znamení, že představení začne za dvě minuty.

„Erik tady na tebe ještě před chvilkou čekal,“ řekl Damien. Potěšilo mě, že sedí vedle Jacka. Hrozně jim to spolu slušelo.

„Je naštvaný?“ zeptala jsem se.

„Spíš bych řekla, že zmatený,“ ozvala se Shaunee.

„Dělal si o tebe starosti,“ dodala Erin.

Povzdychla jsem si. „Vy jste mu neřekly, že jsem zaspala?“

„Právě proto si dělal starosti, jak výstižně pravila tady ségra,“ řekla Shaunee.

„Kdybyste nekecaly. Pověděl jsem mu, že ti umřeli dva kamarádi, a on samozřejmě chápe, jak je to pro tebe těžké,“ vysvětlil Damien a přísně se na dvojčata zamračil.

„Nic ve zlém, Zoey, jen chci naznačit, že Erik je kus a byla by hanba na něj kašlat,“ podotkla Erin.

„Moje slova, ségra,“ zapěla Shaunee.

„Já na něj ne...“ vykoktala jsem, ale vtom zhasla světla.

Na jeviště přišla učitelka dramatické výchovy Nolanová a na úvod vysvětlila, jak je pro každého herce důležité zvládnout klasické drama a že soutěž v Shakespearových monologích je pro upíry celého světa velice prestižní

záležitost. Připomněla nám, že každá z pětadvaceti Škol noci na světě poslala pět svých nejlepších kandidátů, a v soutěži se tudíž utkalo celkem sto dvacet pět talentovaných mláďat.

„Páni, vůbec jsem netušila, že Erik měl tolik soupeřů,“ pošeptala jsem Stevie Rae.

„Určitě je převálcoval. Je fantastický,“ odpověděla taky šeptem. Potom zase zívla a rozkašlala se.

Ustaraně jsem na ni pohlédla. Vypadala mizerně. Jak může být pořád ještě nedospalá?

„Sorry.“ Omluvně se usmála. „Škrábe mě v krku.“

„Psst!“ sykla dvojhlasně dvojčata.

Otočila jsem se zpátky k profesorce Nolanové.

„Výsledky soutěže zůstaly zapečetěné v obálkách, dokud se všichni studenti nevrátí do svých škol. Nyní vám postupně představím naši pěti finalistů a oznámím, na kterém místě skončili. Každý z nich předvede svůj soutěžní monolog. Ani nedokážu vyjádřit, jak jsem na náš tým pyšná. Všichni odvedli vynikající výkon.“ Profesorka se radostně usmála a zavolala na pódium první soutěžící, kvartánku jménem Kaci Crumpová. Moc dobře jsem ji neznala, protože byla spíš plachá a tichá, takže o ní na koleji nebylo moc slyšet. Působila ale mile. Nevybavovala jsem si, že bych ji viděla mezi Dcerami temnoty, a v duchu si řekla, že jí musím nabídnout členství. Profesorka oznámila, že Kaci se umístila na padesáté druhé pozici s Beatriciným monologem z *Mnoho povyku pro nic*.

Připadala mi dobrá, ale pak ji naprosto zastínila další holka, Cassie Krammeová z kvinty, která skončila pětadvacátá. Předvedla Portiinu slavnou řeč z *Kupce benátského*, která začíná: „Milosrdenství nelze vynutit...“ Znála ji, protože jsem se ji učila nazpaměť v prváku na Jižní střední. No, Cassie bych nesahala ani po kotníky. Ani ona, pokud vím, mezi Dcery temnoty nepatřila. Hmm. Zdá se, že Afrodita nechtěla na scéně žádnou profesionální konkurenci. Proč mě to nepřekvapuje?

Další vystoupil kluk, kterého znám, protože kamarádí s Erikem. Jmenuje se Cole Clifton, je vysoký, blondatý

a šíleně hezký. Skončil dvacátý druhý s Romeovým monologem „Pst! Tam v tom okně svítá...“ Jasně že byl super. Fakticky super. Zaslechla jsem, jak Shaunee s Erin (zvláště první jmenovaná) obdivně vzdychají, a když skončil, tleskaly mu jako blázni. Hmm... Měla bych Erikovi naznačit, aby Coleovi domluvil se Shaunee rande. Podle mě by bílí kluci měli častěji chodit s barevnými holkami. Prospívá to šíři jejich duševního obzoru (a o bílých klucích z Oklahomy to platí dvojnásob).

A když jsme u těch barevných holek, další soutěžící byla Deino, nádherná míšenka s úžasnými vlasy a pletí barvy vanilkového latté. Dřív patřila do Afroditina nejužšího kroužku vyvolených, seznámila jsem se s ní na svém prvním úplňkovém rituálu. Deino bývala jedna ze tří Afroditinych nejlepších kámošek, které si vzaly jména mytických sester Gorgony a Skylly: Deino, Enyo a Pemphredo. To v překladu znamená Strašná, Válečnice a Vosa.

Jejich jména na ně rozhodně sedí. Jsou to hnusné sobecké mrchy. Při samhainovém rituálu nechaly Afroditu ve štychu, utekly a pokud vím, od té doby s ní nemluví. Uznávám sice, že Afrodita provedla parádní pitomost a je děsná ježibaba, ale kdybych to samé udělala já, Stevie Rae, dvojčata ani Damien by mě v tom určitě nenechali. Asi by se našťvali. Pořádně by mi vynadali, to rozhodně ano. Ale že by se na mě vykašlali? Nikdy.

Profesorka Nolanová nám Deino představila a oznámila, že se umístila na fantastické jedenácté pozici. Spolužačka pak zahrála umírající Kleopatru a já musela uznat, že je dobrá. Hodně dobrá. Její nadání mě tak uchvátilo, že jsem začala přemýšlet, jestli se z ní hnusná ježibaba nestala až pod Afroditiným vlivem. Od doby, co jsem převzala Dcery temnoty, nebyly s Afroditinými blízkými přítelkyněmi žádné problémy. Vlastně jsem si v tu chvíli uvědomila, že Strašná, Válečnice i Vosa se drží hodně zpátky. Hmm. No, řekla jsem přece, že chci do rady prefektů přijmout někoho z Afroditina kroužku. Možná právě Deino bude ta správná volba. Zeptám se na ni Erika. Když teď není pod vlivem bývalé kámošky,

můžu jí dát šanci (i když si asi nikdy nepřestanu přát, aby neměla tak příšerné jméno).

Pořád ještě jsem dumala, jak mám svým kamarádům (taky prefektům) sdělit, že bych možná do naší rady chtěla přijmout Strašnou, když se na jeviště vrátila profesorka Nolanová a počkala, až se diváci utiší. Pak začala mluvit a oči jí přitom zářily radostným vzrušením. Vypadala, že každou chvíli pukne pýchou. Vtom ve mně hrklo. Erik evidentně skončil v první desítce!

„Jako poslední vystoupí Erik Night. Od okamžiku, kdy ho před třemi lety označili, prokazoval neuvěřitelný talent. Jsem opravdu hrdá, že ho mohu učit a být jeho mentorkou,“ pronesla nadšeně. „Přivítejte ho opravdu vřele a bouřlivě, protože v soutěži obsadil první místo!“

Publikum rozpoutalo obrovské ovace a Erik s úsměvem vkročil na scénu. Zůstala jsem úplně bez dechu. Jak jsem jen mohla zapomenout, že je absolutně nádherný? Vysoký, dokonce vyšší než Cole, černé vlasy se mu vlní stejně neodolatelně jako Supermanovi a oči má tak zářivě modré, že dívat se do nich je jako dívat se na letní nebe. Stejně jako ostatní soutěžící byl celý v černém, jedinou odchylkou z jednotné barvy byl kvintánský znak na levé straně jeho hrudi, Nyktin zlatý vůz, za kterým se táhne hvězdná stopa. A něco vám povím – černá na Erikovi vypadá zatraceně dobře.

Došel doprostřed jeviště, usmál se přímo (a jednoznačně) na mě a ještě mrkl. Byl tak totálně k sežrání, že jsem málem omdlela. Potom sklonil hlavu, a když ji zase zvedl, nebyla po osmnáctiletém kvintánovi z upíří školy ani stopa. Doslova ve vteřině se proměnil v maurského válečníka, který vysvětluje komnatě plné pochybovačů, jak se do sebe zamilovali s benátskou princeznou.

*„Mne její otec míval velmi rád,
často mě zval a já mu vyprávěl
rok po roce a bitvu po bitvě
své osudy.“*

Nemohla jsem z něj spustit oči a všichni v sále na tom byli úplně stejně. Stal se z něj Othello. V tu chvíli jsem ho proti své vůli musela porovnat s Heathem. On je svým způsobem stejně nadějný a nadaný jako Erik. Je nejlepší útočník brokenarrowského fotbalového mužstva a má před sebou slibnou kariéru na vysoké škole a možná i v nějakém profesionálním týmu. Heath je rozený vůdce. Erik taky. Od dětství jsem chodila na Heathovy zápasy, byla jsem na něj hrdá a fandila mu. Ale jeho talent mě nikdy neuchvátil jako Erikův. Heath mě připravil o dech jen jednou v životě – když se řízl a nabídl mi svoji krev.

Erik udělal dramatickou pauzu a postoupil dopředu až ke kraji jeviště, tak blízko ke mně, že bych se ho mohla dotknout, kdybych vstala. Zadíval se mi do očí a zbytek monologu říkal jenom mně, jako bych byla Desdemona, o které mluvil.

*„...prý by to radši ani neslyšela,
vzápětí ale přála si být mužem
a prožít to co já, a kdybych prý
snad věděl o někom, kdo má ji rád,
a naučil ho to své vyprávění,
byla by jeho. Já se toho chyt
a začal mluvit: milovala mne
pro všechny strážně, co jsem musel přestát,
já ji zas, že pohnuly ji k slzám.“*

Přiložil si ke rtům prst a pak ke mně vztáhl ruku, jako by mi svůj polibek oficiálně nabízel. Potom si přitiskl dlaň k srdci a uklonil se. Diváci vybuchli nadšením a všichni mu vestoje tleskali jako šílení. Stevie Rae vedle mě ječela, otírala si oči a smála se.

„To bylo tak romantické, že jsem se málem počurala!“ zakřičela.

Rozesmála jsem se. „Já taky.“

Na scénu se vrátila profesorka Nolanová, ukončila vystoupení a poslala nás všechny do předsálí, kde bylo připravené pohoštění.

„Pohni sebou, Červenko,“ vyhrkla Erin a popadla mě za ruku.

„Jo, jdeme s tebou, protože ten Erikův kámoš, co hrál Romea, je absolutně boží,“ doplnila Shaunee a chytila mě za druhou ruku. Vyrazily a táhly mě za sebou davem pomalejších spolužáků jako malé remorkéry. Bezmocně jsem se ohlédla na Damiena a Stevie Rae. Zjevně si budou muset poradit sami. Dvojčata mě měla v drápech a nebylo úniku.

Vystřelily jsme z davu, který se tlačil u východu, jako tři korkové špunty. Vtom jsem spatřila Erika, zrovna vstoupil do předsálí bočním vchodem pro herce. Naše pohledy se setkaly a on okamžitě přerušil rozhovor s Colem a vyrazil ke mně.

„Mmm, mmm, mmm. On je tak totálně boží,“ zapředla Shaunee.

„Jako obvykle s tebou bezvýhradně souhlasím, ségra,“ vzdychla zasněně Erin.

Já tam jen stála a tupě se usmívala. Erik mi s rošťáckým zábleskem v očích políbil ruku, teatrálně se uklonil a hlasem, který se nesl po celé místnosti, mě pozdravil: „Ahoj, má sladká Desdemono.“

Hrozně jsem zrudla a dokonce se zachichotala. Vřele, ale přitom chvályhodně slušně a cudně mě objal, když vtom jsem zaslechla dobře známý hnusný smích. Právě k nám mířila Afrodita v kraťoučkové černé sukni, kozačkách na jehlových podpatcích a přiléhavém svetříku. Vlnila se jako anakonda (musím uznat, že ta holka teda umí rozhýbat boky). Viděla jsem jí přes Erikovo rameno přímo do očí. Hedvábným hlasem, který by zněl skoro přátelsky, kdyby nepatřil právě jí, poznamenala: „Oslovil tě Desdemono? To bych si na tvém místě dávala pozor. Stačí, aby si usmyslel, že ho podvádíš, a uškrtní tě v posteli. Ale ty bys mu nikdy nezahnula, vid’?“ Pohodila dokonalou blondátou hřívou a odvinila se pryč.

Chvíli jsme mlčeli, ale pak dvojčata unisono pronesla: „Kape jí na maják.“ To všechny rozesmálo.

Všechny kromě mě. Já moc dobře věděla, že mě v mediálním centru přistihla s Lorenem a že to vypadalo hodně jako zahýbání. Měla to být výhrůžka, že to Erikovi poví?

Chápejte, ne že bych si myslela, že mě uškrtí v posteli, ale co kdyby jí uvěřil? Navíc mi při pohledu na její báječný outfit došlo, že mám na sobě zvalené džíny a první svetr, který mi přišel pod ruku. Vlasy a make-up už jsem taky měla lepší. Vlastně bych se vsadila, že mám na tváři ještě pořád otlak od polštáře.

„Nenech se vytočit,“ zamumlal Erik.

Zvedla jsem k němu oči. Držel mě za ruku a usmíval se. Trochu jsem se vzchopila. „Neboj, nenechám,“ odvětila jsem zvesela. „A stejně je mi teď ukradená. Vyhrál jsi přece tu soutěž! To je paráda, Eriku, jsem na tebe hrozně pyšná!“ Znovu jsem ho objala. Líbilo se mi, jak voní a že si vedle něj připadám malá a křehká. Pak ale naše soukromá bublina praskla, protože ze sálu se vyhnula spousta lidí a obklopila nás.

„To je fantazie, že jsi vyhrál, Eriku!“ vyhrkla Erin. „Ne že by nás to překvapilo. Na jevišti nemáš konkurenci, jsi hvězda.“

„Stejně jako tamhle tvůj kámoš.“ Shaunee trhla hlavou směrem, kde stál Cole. „Takového Romea si nechám líbit.“

Erik se zazubil. „Já mu to vyřídím.“

„Tak když už budeš v tom, vyříd' mu ještě, že kdyby se mu Julie líbila trochu tmavší, nemusí hledat daleko.“ Ukázala na sebe a zakroutila zadkem.

„Ségra, kdyby Julie byla černá, určitě by to s ní a Romeem nedopadlo tak blbě. My bychom přece kvůli pošahaným rodičům žádný uspávací lektvar nevypily, dokážeme se o sebe postarat samy.“

„Souhlas,“ řekla Shaunee.

Nikdo se neobtěžoval je upozornit na podstatnou maličkost – že blondátá modrooká Erin není ani trochu

černá. Byli jsme všichni na dvojčata už natolik zvyklí, že nám to ani nepřišlo divné.

„Byl jsi skvělý, Eriku!“ zajásal Damien, který právě dorazil. Jack se držel v závěsu.

„Blahopřeju,“ řekl Jack stydlivě, ale upřímně.

Erik jim věnoval milý úsměv. „Díky, kluci. Ahoj, Jacku. Měl jsem před vystoupením hroznou trému, ani jsem ti nestačil říct, jak jsem rád, že jsi tady. Bude fajn zase s někým bydlet.“

Jackova hezká tvářička se rozzářila a já stiskla Erikovi ruku. Přesně kvůli tomuhle ho mám tolik ráda. Není totiž jenom krásný a talentovaný, ale taky opravdický kladas. Spousta kluků v jeho pozici (široko daleko nejoblíbenějšího spolužáka) by mladšího spolubydlícího buď nafoukaně přehlížela, nebo by dokonce otevřeně dávala najevo, že s „buzíkem“ v jednom pokoji nebudou. Ale Erika by něco podobného ve snu nenapadlo. Znovu jsem ho musela srovnat s Heathem. Ten by s homosexuálním klukem nechtěl bydlet ani za nic a asi by udělal děsnou scénu. Netvrdím, že je zlý nebo hnusný na lidi, ale představuje prototyp pubertáka z Oklahomy – včetně omezenosti a homofobie. Najednou jsem si uvědomila, že jsem se Erika nikdy nezeptala, odkud pochází. Kristepane, já jsem ale přítelkyně za všechny prachy.

„Posloucháš mě, Zoey?“

„He?“ Damienova otázka mě sice vytrhla z proudu dementních úvah, ale předchozí větu jsem nezachytila.

„Haló! Voláme Zoey! Ptal jsem se, jestli víš, kolik je hodin. Nezapomněla jsi doufám, že úplňkový rituál začíná o půlnoci?“

Koukla jsem na nástěnné hodiny. „Do háje!“ Bylo pět minut po jedenácté a já se musela převléknout, vyrazit do rekreačky, zapálit svíčky v kruhu, podívat se, jestli jsou svíce jednotlivých žvlů na správných místech, a zkontrolovat bohynin stůl. „Eriku, promiň, ale už musím jít. Potřebuju ještě před rituálem zařídit milion věcí.“ Rozhlédla jsem se po svých čtyřech kamarádech. „Vy musíte se mnou.“ Dychtivě

přikývli. Obrátila jsem se zpátky k Erikovi. „Přijdeš dneska, vid’?“

„Jasně. To mi připomíná, že jsem ti z New Yorku něco přivezl. Vydrž vteřinku, doběhnu pro to.“

Rychle se prodral ke vchodu pro herce a zmizel v aule.

„Je tak skvělý, že se mi snad jenom zdá,“ prohlásila Erin.

„Doufám aspoň, že jeho kamarád se mu hodně podobá,“ řekla Shaune a vyslala ke Coleovi koketní úsměv. Všimla jsem si, že jí ho oplatil.

„Damienne, vyzvedl jsi pro mě eukalyptus a šalvěj?“ Zakousla se do mě nervozita. Sakra! Měla jsem se najíst. Můj žaludek zel prázdnotou a brzo začne hlasitě protestovat.

„Bud’ klidná, Zoey. Obojí mám a zapletl jsem to do copu, jak jsi říkala,“ odpověděl.

„Všechno bude perfektní, uvidíš,“ řekla Stevie Rae.

„Jasně, nedělej si vrásky,“ ozvala se Shaune.

„Budeme pořád s tebou,“ uzavřela Erin.

Usmála jsem se na ně a poděkovala nebesům, že mám takové přátele. Pak se vrátil Erik. Podal mi velkou bílou krabici. Zaváhala jsem a chvíli ji jen držela, dokud Shaune rozčileně nevyhrkla: „Jestli to hned neotevřeš, Červenko, udělám to za tebe.“

„Ráda pomůžu,“ dodala Erin.

Rozechvěle jsem sundala ozdobnou stuhu, odklopila víko a zalapala po dechu (spolu se všemi, kdo stáli v dohledu). Vevnitř ležely nejkrásnější šaty, jaké jsem kdy viděla. Byly černé, ale měly v sobě vetkané stříbrné plíšky, které se třpytily jako létavice na nočním nebi.

„Eriku, ty jsi překrásné.“ Znělo to poněkud přiškrceně, protože jsem se vši silou snažila ovládnout, abych se nerozbrečela štěstím jako nána.

„Chtěl jsem ti dát něco speciálního, když je to tvůj první rituál v roli předsedkyně.“

Znovu jsme se objali, ale potom jsem musela s kamarády rychle pádit do rekreačky. Šaty jsem si tiskla k hrudi a snažila se vytěsnit fakt, že zatímco mi Erik vybíral nádherný dárek, já pila Heathovu krev a flirtovala

s Lorenem. A když už jsem byla u toho popírání, schválně jsem neposlouchala provinilý hlásek, který mi v hlavě pořád opakoval: *Nezasloužíš si ho... nezasloužíš si ho... nezasloužíš si ho...*

20)

„Shaunee, Erin, Stevie Rae, zapalte všechny bílé svíčky. Damiene, postav prosím ty barevné na správná místa. Já zkontroluju, jestli je na Nyktině stole všechno, co tam má být.“

„Levou...“ řekla Shaunee.

„...zadní,“ vpadla jí do toho Erin.

„Tlapou,“ zakončila Stevie Rae a dvojčata protočila oči.

„Ty svíčky v barvách žvlů zůstaly ve skladu?“ zeptal se Damien.

„Jo!“ zavolala jsem přes rameno. Už jsem byla na půl cesty do kuchyňky. Blahopřála jsem si, že jsem velký tác s čerstvým ovocem, sýry a několika druhy masa připravila předem. Teď stačilo vytáhnout ho spolu s láhví vína z lednice a hezky všechno naaranžovat na stolek uprostřed velkého kola z bílých svíček, kde už stál ozdobný pohár, krásná soška bohyně, elegantní zapalovač a fialová svíce, která bude zastupovat ducha, poslední živel, jež přivolám do kruhu. Stůl symbolizoval hojnost darů, jimiž Nyx požehnala upíry a mláďata, své děti. Tahle část příprav se mi zvlášť líbila, báječně jsem se u toho uvolnila a to jsem v tu chvíli potřebovala ze všeho nejvíc. Naaranžovala jsem jídlo a víno a v duchu si přitom opakovala slova rituálu, který začne za – podívala jsem se na hodiny a stáhl se mi žaludek – patnáct minut. V rekreačním pavilonu už se začala scházet mláďata, ale všechna byla celkem potichu, v hloučcích postávala v koutech velké místnosti a pozorovala, jak dvojčata

a Stevie Rae zapalují bílé svíčky vyznačující obvod kruhu. Možná nejsem jediná, kdo je dneska nervózní. To, že jsem se stala předsedkyní Dcer temnoty, znamená velkou změnu. V uplynulých dvou letech stála v jejich čele Afrodita a školní organizace se proměnila v uzavřený snobský klub protekčních mláďat, která ostatní jen tyranizovala a vysmívala se jim.

No, ode dneška to bude jinak.

Pohlédla jsem na kamarády. Než jsme vyrazili sem do rekreačky, převlékli jsme se. Aby se nikdo netloukl s těmi nádhernými šaty od Erika, všichni si vzali černé věci. Asi tak pomiliontě jsem se na sebe podívala. Šaty byly jednoduché, ale naprosto dokonalé. Měly hluboký kulatý výstřih (ale zase ne tak hluboký jako Afroditiny vyzývavé obřadní róby), dlouhé rukávy, přiléhavý vršek a dlouhou nabranou sukni až skoro na zem. Látka splývala v elegantních záhybech a stříbrné plíšky se ve světle svíček při každém pohybu blyštěly. Třpytil se i můj přívěsek, který se houpal na stříbrném řetízku. Podobný náhrdelník nosí všechny Dcery a Synové temnoty, ale na mém je pár zvláštností – symbol trojitého měsíce mám posázený granáty a kromě toho se takový náhrdelník našel u mrtvoly lidského kluka. No dobře, nebyl to konkrétně ten můj, ale jiný. Jenom vypadal stejně. Úplně stejně.

Ne. Dnes nebudu myslet na žádné špatné věci. Budu se soustřeďovat jen na pozitivní myšlenky a na svoje první veřejné vyvolávání kruhu. Damien se vrátil s velkým podnosem, na němž stály čtyři svíce, které představovaly čtveřici živlů: žlutá vzduch, červená oheň, modrá voda a zelená zemi. Moje fialová svíce už byla připravená na Nyktině stole. S úsměvem jsem si pomyslela, že to mým přátelům v černém a se stříbrnými náhrdelníky fakticky sluší. Stevie Rae už stála v kruhu na nejsevernější pozici, která náleží zemi. Damien jí podal zelenou svíci. Dívala jsem se přímo na ně, a tak jsem na vlastní oči viděla, co se stalo. Jakmile se spolubydlící svíce dotkla, vytřeštila oči a vydala zvláštní zvuk, něco mezi výkřikem a prudkým nádechem.

Damien se lekl a ucouvl tak nešikovně, že musel ostatní svíce přidršet, aby se mu neskutálely na zem.

„Cítil jsi to?“ řekla Stevie Rae, a přestože její hlas zněl tlumeně, zároveň se rozlehl po celé místnosti.

Damien vypadal kapku otřeseně, ale přikývl. „Ano, a tu vůni taky.“

Potom se oba otočili ke mně.

„Ehm, Zoey, mohla bys sem na chvilku jít?“ požádal mě Damien. Už zase mluvil normálně, a kdybych neviděla, co se mezi nimi odehrálo, asi bych prostě myslela, že potřebují poradit se svíčkami nebo něco.

Jenže já to viděla, takže místo abych na ně zahulákala ze středu kruhu, rychle jsem k nim zamířila a tiše se zeptala:

„Co se děje?“

„Pověz jí to,“ pobídl kamarád Stevie Rae.

Spolubydlící pořád třeštila oči, vypadala zaskočeně a dost šokovaně. „Ty tu vůni necítíš?“

Zamračila jsem se. „Vůni? O čem...“ A vtom jsem to ucítila. Čerstvě posečená tráva, zimolez a ještě něco, přísahám, že to vonělo přesně jako zoraná hlína na babiččiných levandulových polích. „Cítím to,“ připustila jsem rozpačitě. „Ale vždyť jsem zemi ještě nepřivolala.“ Moje nadání, čili moc propůjčená Nyktou, spočívá v tom, že umím zhmotnit všech pět živlů. Ani po měsíci ještě přesně nevím, co všechno vlastně dokážu, ale když vykouzlím kruh a přivolám do něj živly, každý z nich se hmatatelně projeví. Když přivolám vzduch, zavane kolem mě vítr. Oheň mě celou rozehřeje (a upřímně řečeno se děsně zpotím). S vodou zase přichází závan chladivého moře, a když přivolám zemi, provází ji přírodní vůně a dokonce cítím pod nohama travu (i když mám na sobě boty, což je docela divné).

Damien se zničehonic prudce nadechl a rozzářil se v širokém úsměvu. „Stevie Rae má nadání pro zemi!“

„Ehe?“ řekla jsem inteligentně.

„Leda ve snu,“ vzdychla spolubydlící.

„Něco zkusíme,“ pokračoval. Jeho vzrušení ještě vzrostlo. „Zavři oči, Stevie Rae, a mysli na zemi.“ Střelil po mně pohledem. „A ty na ni pro změnu nemysli.“

„Fajn,“ vyhrkla jsem. Jeho nálada byla nakažlivá. Bylo by super, kdyby Stevie Rae měla nadání pro zemi. Takové spojení se živlem je strašně mocný dar, a jestli bohyně takhle požehnala mojí nejlepší kamarádce, zblázním se radostí.

„Dobře.“ Stevie Rae to sice řekla dost nejistě, ale poslušně zavřela oči.

„Co se děje?“ ozvala se Erin.

„Proč má zavřené oči?“ zajímala se Shaunee. Pak zavětrila. „A proč je tady cítit seno? Stevie Rae, jestli sis koupila nějaký parfém pro kovbojky, omlátím ti ho o hlavu.“

„Psst!“ Damien si položil prst na rty a umlčel ji. „Vypadá to, že u Stevie Rae se projevilo nadání pro zemi.“

Shaunee zamrkala. „Cože to?“

„Ty jo,“ hlesla Erin.

„Jak se mám soustředit, lidi, když mi do toho pořád kecáte?“ postěžovala si spolubydlící, otevřela oči a probodla dvojčata káravým pohledem.

„Sorry,“ zamumlaly obě.

„Zkus to ještě jednou,“ pobídla jsem ji povzbudivě.

Kývla, zase oči zavřela a soustředila se na zemi tak usilovně, že se jí na čele udělala vráska. Já se na ni naopak snažila vůbec nemyslet, což nebylo vůbec snadné, protože po chvílce kolem nás zavoněly posečená tráva a květiny, a dokonce jsem zaslechla štěbetání ptáků a...

„Ty bláho! Stevie Rae má nadání pro zemi!“ vyjekla jsem.

Spolubydlící hned zamžikala a zakryla si oběma rukama pusou. Vypadala šokovaně a zároveň vzrušeně.

„To je úžasné!“ zvolal Damien a pak už se na ni sypaly gratulace a všichni jsme ji objímali jako blázni. Hihňala se a po tvářích se jí koulely slzy štěstí.

Potom to přišlo. Jedna z mých předtuch. A tentokrát byla (díkybohu) pozitivní.

„Damienne, Shaunee, Erin, postavte se na svoje místa v kruhu.“ Tázavě se na mě podívali, ale zjevně tenhle tón hlasu už dobře znali, protože okamžitě uposlechli. Ne že bych byla nějaká jejich šéfová, ale uznávají mě jako budoucí velekněžku, a tak se rozešli na místa, která jsem jim určila už před několika týdny, když jsme zkoušeli, jestli mám opravdu nadání od bohyně, nebo jenom příliš bujnou fantazii.

Rozhlédla jsem se po klucích a holkách, kteří postávali po rekreačce. Potřebovala jsem pomoc. Pak do místnosti vstoupili Erik s Jackem. Široce jsem se na ně usmála a gestem je přivolala k sobě.

„Co je, Červenko? Šijou s tebou všichni čerti,“ řekl Erik a tlumenějším hlasem dodal: „A v těch šatech jsi přesně tak sexy, jak jsem čekal.“

„Děkuju, hrozně se mi líbí!“ Udělala jsem piruetu, částečně pro Erikovo potěšení a částečně z čiré radosti nad tím, co se mělo stát. „Jacku, mohl bys prosím vzít Damienovi ten podnos se svíčkami a přinést mi ho sem?“

„Jasně,“ přisvědčil a odhopsal za svým posláním. No dobře, ve skutečnosti neodhopsal, ale dychtivost z něj přímo sálala.

„Co se děje?“ zeptal se Erik.

„Uvidíš.“ Ušklíbla jsem se a dalo mi hodně práce, abych nezačala samou nedočkavostí skákat.

Když Jack přinesl svíce, položila jsem podnos na Nyktin stůl. Chvíli jsem se zamyslela a usoudila, že instinkt mi říká, ať zvolím oheň. Vzala jsem červenou svíci a podala ji Erikovi. „Fajn, potřebuju, abys tuhle svíčku donesl Shaunee.“

Erik svraštil obočí. „Jenom donesl? Nic víc?“

„Jo. A koukej, co se stane, až si ji od tebe vezme.“

„Co se jako má stát?“

„To je překvapení.“

Pokrčil rameny a jeho výraz jasně říkal, že mu sice připadá sexy, ale taky pěkně praštěná. Udělal ale, co jsem po něm chtěla, a zamířil k Shaunee na jižní stranu kruhu, kde

vždycky přivolávám oheň. Zastavil se před ní a ona ke mně přes jeho rameno vyslala tázavý pohled.

„Vezmi si od něj tu svíčku!“ zavolala jsem a soustředila se na to, jak je Erik krásný, abych ani trošku nemyslela na oheň.

Shaunee pokrčila rameny. „Dobře,“ řekla.

Uchopila červenou svíci. Pozorně jsem ji sledovala, ale ani jsem se nemusela tolik snažit. Reakce byla tak zjevná, že spolu se Shaunee překvapeně vyjeklo i pár spolužáků, kteří stáli poblíž. Jakmile se totiž svíčky dotkla, hlasitě to zašumělo, kamarádčiny dlouhé černé vlasy zavířily, začalo v nich praskat, jako by byly nabitě statickou elektřinou, a krásná čokoládová plet' se jí rozzářila, jako by v jejím nitru někdo rozsvítil.

„Já to věděla!“ vykřikla jsem a vzrušením začala doslova skákat.

Shaunee přestala zírat na své zářící tělo a vzhledla ke mně. „To dělám já, vid'?“

„Jo!“

„Mám nadání pro oheň!“

„Máš!“ zaječela jsem nadšeně.

Z houstnoucího davu přihlížejících se ozvala spousta uchvácených vzdechů, ale neměla jsem kdy se tím zabývat. Jak mi velel instinkt, zavolala jsem Erika zpátky k sobě do středu kruhu a on se širokým úsměvem okamžitě přišel.

„Tak to byla jedna z nejúžasnějších věcí, co jsem kdy viděl,“ prohlásil.

„Jen počkej. Jestli se nepletu, a řekla bych, že ne, ještě nejsme u konce.“ Podala jsem mu modrou svíčku. „Tuhle doneš Erin.“

„Tvé přání je mi rozkazem,“ zadeklamoval a vysekl mi staromódní poklonu. Kdyby to udělal kdokoli jiný, působil by jako naprostý blbeček, jenomže Erik samozřejmě vypadal jako absolutní frajer – napůl džentlmen, napůl zhýralý pirát. Úplně jsem se ztratila v úvahách o jeho nesčetných přednostech, když Erin se Shaunee dvojhlasně zajásaly.

„Koukni se na zem!“ Erin ukázala na dlaždice. Část podlahy se kolem ní vlnila a vypadalo to, jako by lidem šplouchala o nohy, ale přitom nikde nebyla ani kapka vody. Působilo to, jako když Erin stojí na břehu přízračného moře. Zadívala se na mě podezřele lesklýma očima. „Červenko, já mám nadání pro vodu!“

Věnovala jsem jí zářivý úsměv. „To teda máš.“

Erik vyrazil zpátky ke mně. Ani jsem nemusela říkat, že má vzít žlutou svíci. „Damienovi, vid’?“ ujistil se.

„Přesně tak.“

Vykročil k němu. Damien stál na východní straně, která patří vzduchu, a nervózně svíral ruce v pěst. Erik mu podal žlutou svíčku, ale on po ní nesáhl. Místo toho po mně vrhl nejistý pohled. Zdál se k smrti vyděšený.

„Jen klid, vezmi si ji,“ pobídla jsem ho.

„Vážně myslíš, že mám?“ Nepokojně se rozhlédl po davu mlád'at. Všichni na něj s napětím zírali.

Věděla jsem, proč takhle reaguje. Báł se, že to nedokáže a že taková kouzla jsou vyhrazená jenom pro holky. V upíří sociologii jsme se učili, že je velice neobvyklé, aby se u muže projevil tak mocný dar jako nadání pro jeden z živlů. Nyx obvykle mužům dává výjimečnou sílu a jejich nadání bývají spíš fyzického rázu. Třeba našeho učitele šermu Draka obdařila neobyčejnou rychlostí a ostrým zrakem. Nadání pro vzduch je jednoznačně ženská záležitost, a jestli se u Damiena projeví, bude to vážně velká výjimka. Ale já z toho měla doopravdy dobrý, pohodový pocit. Povzbudivě jsem na něj kývla a pokusila se mu dodat jistotu. „Do toho. Neboj se, já budu celou dobu myslet jen a jen na Erika. Ty přivolej vzduch.“

Erik se na mě přes rameno zazubil, Damien se zhluboka nadechl a s výrazem, jako když sahá po nevybuchlé bombě, mu vzal svíci z rukou.

„Zázrak,“ vydechl, když mu hnědé vlasy i všechno, co měl na sobě, zavlálo v poryvu větru. Zvedl ke mně oči a já viděla, že se mu po tváři kutálejí slzy štěstí. „Dostal jsem od Nykty dar. Já,“ zdůraznil. Došlo mi, co všechno tím jedním

slůvkem vyjádřil – že Nyx si ho cení, i když rodiče jím pohrdají a lidé se mu vysmívají kvůli tomu, že se mu líbí kluci. Musela jsem rychle zamrkat, abych se nerozbrečela jako malá.

„Ano, ty,“ pronesla jsem zřetelně.

„Máš neobyčejné kamarády, Zoey,“ zazněl najednou Neferetin hlas a přehlušil vzrušené mumlání přítomných spolužáků, kteří se ještě nevzpamatovali z objevu čtyř nových talentů.

Velekněžka stála u vchodu. Zajímalo by mě, jak dlouho. Všimla jsem si, že ji doprovází pár dalších učitelů, ale zůstali ve stínu mezi dveřmi, a tak jsem je nepoznala. *Fajn. To zvládneš. Prostě zvedni hlavu a podívej se na ni.* Namáhavě jsem polkla a silou vůle se přinutila myslet jen na svoje přátele a báječné dary, které v sobě právě objevili.

„Ano, jsou neobyčejní!“ přisvědčila jsem nadšeně.

Neferet kývla. „Je bezpochyby správné, že tě Nyx ve své moudrosti obdařila přáteli, kteří mají obdivuhodnou moc. Vždyť ty sama vládneš silou, jaká nemá obdoby.“ Dramaticky rozpráhla paže. „Předpovídám těmto mláďatům, že se zapíší do dějin. Ještě nikdy se ve stejném čase a na jednom místě nesešlo tolik výjimečně nadaných.“ Na všechny se vřele usmála a vypadala v tom okamžiku doopravdy jako milující matka. Její laskavost a krása by mě určitě uchvátily jako ostatní, kdybych si na jejím předloktí nevšimla zahojené rudé ranky. Otřásla jsem se, ale honem jsem od ní odtrhla zrak i myšlenky. Byl to ovšem důkaz, že to, co jsem viděla, nebyl jen výplod mé fantazie.

Ještě že jsem se tak rychle vzpamatovala, protože Neferet se obrátila přímo na mě. „Zoey, myslím, že nastal správný čas, abychom všem představily tvou novou koncepci Dcer a Synů temnoty.“

Už jsem otvírala pusku a chtěla začít vysvětlovat, jaké změny provedu (i když původně jsem měla v plánu to udělat, teprve až vyvolám obřadní kruh a podám tak „starým“ členům skupiny hmatatelný důkaz, že mě Nyx opravdu obdařila nadáním), jenomže nikdo se na mě nedíval. Všichni

viseli očima na Neferet. Přešla ode dveří k našemu kruhu a zastavila se u Shaunee, takže ji přízračný oheň ozařoval jako reflektor. Potom promluvila silným, okouzlejícím hlasem, jakým hovořila při obřadech. Ale slova, která jí splývala ze rtů, byla *moje*. Byly to *moje* nápady.

„Je načase, aby Dcerám temnoty vládla jasná, pevně stanovená pravidla. Rozhodli jsme, že s předsedkyní Zoey Redbirdovou přichází nová éra a nová tradice. Pod jejím vedením bude ustanovena rada prefektů, kterou bude tvořit sedm mlád'at. Zoey se stane hlavní prefektkou a dalšími členy rady budou Shaunee Coleová, Erin Batesová, Stevie Rae Johnsonová, Damien Maslin a Erik Night. Posledního prefekta vybereme z Afroditina někdejšího nejbližšího okruhu, protože si přeji, aby mezi mlád'aty zavládla jednota.“

Ona si to přeje? Zatnula jsem zuby a úporně hledala nějakou šťastnou myšlenku. Neferet se odmlčela, než utichl všeobecný jásot (do něhož se nadšeně zapojili i dvojčata, Stevie Rae, Damien, Erik a Jack). To mě podržte! Dělá, jako by to byly její nápady, a já nad tím přitom celé týdny potila krev!

„Rada prefektů bude zodpovídat za chod nových Dcer a Synů temnoty a hlavně dozírat na to, aby ode dneška všichni členové ztělesňovali následující ideály: na počest vzduchu musí být sami sebou, na počest ohně věrní, na počest vody moudří, na počest země soucitní a na počest ducha upřímní. Pokud se některý Syn nebo některá Dcera temnoty těmito hodnotám zpronevěří, rada prefektů rozhodne o přiměřeném trestu, jímž může být i vyloučení z organizace.“ Znovu udělala pauzu a já sledovala, jak jí všichni visí na rtech. Přesně takovou reakci jsem si tajně přála vidět, až bych totéž oznamovala při samotném rituálu. „Také jsem se rozhodla, že mlád'ata by se měla více zapojovat do života místní komunity. Nevědomost totiž plodí pouze strach a nenávist. Proto chci, aby Dcery i Synové temnoty dobrovolně pracovali pro nějakou charitativní organizaci. Po pečlivé úvaze jsem usoudila, že ideální budou

Tulačky, dobročinný spolek, který pomáhá opuštěným kočkám.“

Ozval se veselý smích. Přesně tak zareagovala sama velekněžka, když jsem se jí svěřila, že chci Dcery temnoty zapojit právě do téhle organizace. Nemohla jsem uvěřit, že si Neferet opravdu přisvojila úplně všechno, co jsem jí pověřila u večere.

„Tak, a teď už půjdu. Tenhle rituál patří Zoey, já jsem jen přišla projevít svému nadanému mláděti bezvýhradnou podporu.“ Mile se na mě usmála a já se přinutila jí to oplatit. „Ještě mám ale pro novou radu prefektů jeden dárek.“ Zatleskala a ze stínů u vchodu se vynořilo pět dospělých upírů, které jsem ještě nikdy neviděla. Každý nesl něco jako tlustou dlaždici, tak třicet krát třicet centimetrů. Položili je Neferet k nohám a zase zmizeli. Zůstala jsem na ty věci zírat. Měly špinavě bílou barvu a vypadalo to, že jsou mokré. Vůbec jsem netušila, k čemu jsou. Neferet se zvonivě rozesmála a já zaskřípala zuby. Copak nikdo jiný neslyší, jak pohrdavě to zní?

„Zoey, nemůžu uvěřit, že nepoznáváš vlastní nápad!“

„Já... ne, netuším, co to je,“ odpověděla jsem.

„To jsou formy s mokrým betonem. Vzpomněla jsem si, že jsi chtěla, aby každý člen rady prefektů zanechal otisk své ruky, který navždycky uchová jeho památku. Šest členů ze sedmi už jsme zvolili a jsou tu s námi, tak to můžou udělat hned.“

Zůstala jsem na ni nevěřícně koukat. Paráda. Konečně prohlásila aspoň jeden nápad za můj, a zrovna ten, se kterým přišel Damien. „Děkuju,“ řekla jsem a rychle dodala: „Ale vymyslel to Damien, ne já.“

Napumpovala do úsměvu ještě pár wattů navíc a obrátila se k němu. Nemusela jsem se ani dívat, bylo mi jasné, že Damien je z toho blahem bez sebe. „Báječný nápad, Damiene.“ Potom znovu oslovila všechny přítomné. „Mám velikou radost, že Nyx byla k této skupině tak mimořádně štedrá. Všichni buďte požehnáni, dobrou noc!“ Udělala

hluboké pukrle. Pak se za jáсотu spolužáků narovнала, efektně zavířila sukní a odkráčela.

Já stála uprostřed kruhu a připadala si jako člověk, který se naparádil na ples a pak se dozvěděl, že se žádný nekoná.

21)

Trvalo věčnost, než se všichni uklidnili a rituál mohl začít. Nejhorší bylo, že jsem nesměla dát najevo, jak strašně jsem vytočená. Nikdo by to nepochopil a nikdo by mi ani nevěřil, kdybych otevřeně řekla, co si myslím – že Neferet v sobě skrývá něco temného a zlého. Proč by mi to taky měli věřit? Vždyť jsem jenom dítě. I kdyby mě Nyx obdařila ještě stokrát větší mocí, velekněžce pořád nesahám ani po kotníky. A nikdo jiný neviděl to co já, všechny ty drobnosti, které do sebe postupně zapadly jako dílky skládanky, až vytvořily pěkně ohavný obrázek.

Afrodita by mě určitě pochopila a uvěřila mi. Vůbec se mi to nelíbilo, ale byla to bohužel pravda.

„Zoey, jakmile budeš připravená, pustím hudbu,“ zavolal na mě Jack z kouta rekreačky, kde stál audio systém. Ukázalo se, že náš nový spolužák je machr na elektroniku, tak jsem ho okamžitě zlanařila, aby se při rituálu postaral o hudební doprovod.

„Dobře, za minutku. Kývnu na tebe, ano?“

„Jasně!“ přisvědčil s úsměvem.

Udělal jsem pár kroků dozadu a ironií osudu skončila na stejném místě, kde ještě před chvílí stála Neferet. Pokusila jsem se vypudit z mysli všechen zmatek a negativní pocity. Pomalu jsem se rozhlédla po kruhu. Přišlo se podívat opravdu hodně spolužáků, víc než jsem čekala. Už se ztišili, ale v místnosti stejně vládla vzrušená atmosféra. Bílé svíčky ve vysokých skleněných kalíšcích vydávaly čisté jasné

světlo. Moji kamarádi stáli na svých místech a netrpělivě čekali, až začnu. Upřela jsem veškeré svoje myšlenky na ně a jejich neuvěřitelné nadání a už jsem chtěla kývnout na Jacka...

„Napadlo mě, že ti nabídnu své služby,“ ozval se za mnou Lorenův hluboký hlas.

Leknutím jsem vyskočila až ke stropu a trapně vykvikla. „Do háje, Lorene! Málem mě z vás klepla pepka, krucinál!“ vyhrkla jsem, než jsem si uvědomila, co z té mojí nevymáchané pusy leze. Na druhou stranu, nemá mě takhle děsit.

Můj neuctivý tón se ho zjevně ani v nejmenším nedotkl. Věnoval mi dlouhý, lenivý, sexy úsměv. „Já myslel, že o mně víš.“

„Ne. Zrovna jsem byla v myšlenkách úplně jinde.“

„Musíš být v hrozném stresu.“ Položil mi ruku na předloktí. To gesto určitě vypadalo úplně nevinně, přátelsky a povzbudivě. Profesor uklidňuje rozrušenou žačku, znáte to. Jenže já to vnímala jako pohlazení a nevinného v něm nebylo nic. Jeho úsměv se ještě rozšířil. Napadlo mě, jestli něco nevyčítal upřímu intuici... Jestli vidí jen střípek toho, co mi teď letí hlavou, půjdu si hodit mašli. „Nevadí, už nemusíš mít trému, když jsem tady já.“

Dělá si srandu? Jestli jsem z něčeho fakticky totálně rozhozená, tak z něj! Nemám mít trému, když se na mě dívá Loren Blake? Prosím vás.

„Vážně? Vy to chcete vzít za mě?“ zeptala jsem se s náznakem koketního úsměvu. Přitom jsem moc dobře věděla, že se na nás dívají všichni v místnosti, včetně mého kluka.

„Ne, ale udělám pro tebe to, co dělám pro Neferet.“

Nastala významná odmlka, během níž mě napadla spousta hrozně zvrhlých věcí, které by s Neferet mohl dělat. Naštěstí mě z těch úděsných úvah rychle vytrhl.

„Každá velekněžka má básníka, který při jejích rituálech recituje klasické verše, aby přivolal múzy. Dnes s radostí posloužím mimořádně výjimečné učednici velekněžky.“

Navíc mám pocit, že tu vzniklo jisté nedorozumění, které je třeba napravit.“

Přitiskl si na srdce sevřenou pěst v uctivém gestu, kterým upíří často zdraví Neferet. Jenomže já tam na rozdíl od vyrovnané sebevědomé velekněžky jen stála a civěla jako husa. Netušila jsem, o čem to sakra mluví. Nedorozumění? Jako že si třeba někdo myslí, že vím, co dělám?

„K tomu ale potřebuji tvé svolení,“ pokračoval. „Nechci ti narušit rituál.“

„Jé, to ne!“ Hned jsem si uvědomila, že si moje dlouhé mlčení a tenhle výkřik nutně musí vykládat úplně špatně, a trochu jsem se sebrala. „Tím jsem chtěla říct, že mi rituál rozhodně nenarušíte a že vaši nabídku přijímám. S radostí.“ Marně jsem si snažila vzpomenout, jak jsem si kdy v přítomnosti tohoto chlapa mohla připadat dospělá a sexy.

Pod jeho dalším úsměvem jsem roztála jako máslo. „Výborně. Až budeš připravená, stačí říct a já tě představím.“ Zvedl oči k Jackovi, který po nás zvědavě pokukoval. „Smím si o té drobné změně programu popovídat s tvým asistentem?“

„Jasně,“ řekla jsem. Měla jsem naprosto nepopsatelný surreálný pocit. Loren vykročil a přitom se o mě důvěrně otřel paží. Vážně spolu flirtujeme, nebo se mi to jenom zdá? Podívala jsem se na lidi v kruhu a zjistila, že na mě všichni zírají. Trochu vyděšeně jsem očima vyhledala Erika. Stál vedle Stevie Rae. Usmál se na mě a mrkl. Fajn, vypadá to, že mu na Lorenově chování nepřišlo nic divného. Střelila jsem pohledem po Shaunee a Erin. Hltaly učitele očima. Asi ucítily, že se na ně dívám, protože se obě neochotně odtrhly od jeho zadku, rošťácky zvedly obočí a ušklíbly se. Chovaly se zkrátka úplně normálně.

Takže se to asi zdá jenom mně.

„Seber se!“ zasyčela jsem na sebe. *Soustřed' se... soustřed' se... soustřed' se...*

„Jestli jsi připravená, Zoey, můžeme začít.“ Už zase stál vedle mě.

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla hlavu. „Připravená.“

Jeho tmavé oči se zavrtaly do mých. „Nezapomeň, musíš věřit svým instinktům. Nyx promlouvá přímo k srdcím svých kněžek.“ Pak postoupil o pár kroků vpřed.

„Dnes v noci se budeme radovat!“ Jeho hlas nebyl jen hluboký a kultivovaný, ale taky magnetický. Stejně jako Erik dokázal pouhou silou slov všechny v místnosti zcela upoutat. Diváci hned zmlkli a dychtivě naslouchali. „Ale ne jen nad tím, že jsme byli svědky Nyktiny blahovůle a na vlastní oči spatřili její dary. Základy této radosti položila už předešlým vaše nová předsedkyně, když plánovala budoucnost Dcer a Synů temnoty.“

Překvapeně jsem sebou trhla. Zajímalo by mě, jestli si ještě někdo jiný než já uvědomil, co řekl – že nové principy naší organizace jsem vymyslela já, a ne Neferet. Každopádně jsem mu byla vděčná, že se tu křivdu pokusil napravit.

„Na počest Zoey Redbirdové a její nové koncepce zahajují první rituál, který povede jako vaše hlavní prefektká a učednice velekněžky, proslulou básní o zrození radosti, kterou napsal můj jmenovec, upířský básník William Blake.“

Loren se na mě ohlédl a rty naznačil: *Jedeme!* Pak kývl na Jacka a ten pustil hudbu.

Místnost naplnily kouzelné tóny Enyiny instrumentální skladby „Aldebaran“. Setřásla jsem poslední zbytky nervozity a vykročila podél vnější strany kruhu, jak jsem to viděla u Neferet a Afrodity. Podobně jako ony jsem sladila svoji chůzi s rytmem hudby a občas udělala otočku nebo taneční krok. Téhle části obřadu jsem se šíleně bála – nejsem úplně dřevo, ale taky žádná roztleskávačka, co bez mrknutí udělá rozštěp. Naštěstí se to ukázalo snazší, než se zdálo. Schválně jsem si zvolila tuhle hudbu, protože má krásný houpavý rytmus, a navíc jsem si slovo Aldebaran vygooglovala a zjistila, že je to obří hvězda – co může být pro takový rituál lepší než skladba, která opěvuje noční oblohu? Jak se ukázalo, vybrala jsem dobře. Hudba mě vedla a moje tělo se zdánlivě samo od sebe ladně pohybovalo. Tréma a nejistota úplně zmizely. Potom Loren začal recitovat

a taky se přizpůsobil rytmu, až jsem měla pocit, že společně
spřádáme kouzlo.

*„Na světě jsem už druhý den
a pořád bez jména.“
Tak jaké bych ti dal?
„Já šťastná jsem,
říkej mi Radost.“
Radosti, raduj se dál!*

Ty verše se mi hrozně líbily. Zamířila jsem ke středu
kruhu a připadala si, jako když je uvádím v život.

*Dvoudenní
sladká radosti,
již jméno jsem ti dal!
Ty s úsměvem...*

Usmála jsem se, jako bych byla ozvěnou básně.
Kouzelná, tajemná atmosféra, kterou vyvolávala hudba spolu
s Lorenovým hlasem, mě naprosto uchvátila.

*...já se zpěvem;
radosti, raduj se dál!*

Načasoval si to naprosto přesně a dorecitoval přesně
v okamžiku, kdy jsem došla k Nyktinu stolu. Ani jsem se při
tom svém tanečku moc nezadýchala. Usmála jsem se na
všechny diváky. „Vítejte na prvním úplňkovém rituálu
nových Dcer a Synů temnoty!“

„Vítej i ty!“ odpověděli všichni automaticky.

Nedovolila jsem si ani chvilku otálet. Vzala jsem
ozdobný zapalovač a rázně vykročila k Damienovi (prvním
živlem, který se volá do kruhu, je totiž vzduch, a taky jako
poslední kruh opouští). Cítila jsem jeho vzrušení
a nedočkavost, které ho téměř hmatatelně obklopovaly.

Usmála jsem se na něj a polkla, protože jsem měla úplně sucho v krku. Potom jsem promluvila a snažila se přitom, aby se můj hlas nesl stejně zvukně jako Neferetin. Nejsem si jistá, nakolik se mi to povedlo. Upřímně řečeno jsem byla ráda, že kruh je celkem malý a v místnosti je ticho.

„Jako první volám do našeho kruhu vzduch a žádám ho, aby nás obklopil vánkem sebepoznání. Vzduchu, přijď!“

Přiložila jsem zapalovač k Damienově svíci a ta okamžitě vzplála, i když se kolem nás obou najednou utvořil vzdušný vír, který nám rozcuchal vlasy a hravě mi rozevlál bohaté záhyby krásných šatů. Damien se rozesmál a pak zašeptal: „Promiň, je to trochu nezvyk a poněkud mě to rozrušuje.“

„Naprosto tě chápu,“ odvětila jsem taky šeptem. Pak jsem udělala vpravo vbok a zamířila k Shaunee. Tvářila se nezvykle strnule, jako by ji čekala písemka z matematiky. „Klid,“ sykla jsem na ni, aniž jsem pohnula rty.

Ztuhle přikývla, ale pořád vypadala hrozně vyděšeně.

„Volám do našeho kruhu oheň a žádám, aby nás ozářil světlem síly a vášně, střežil nás a podpořil naše úsilí. Ohni, přijď!“

Chtěla jsem přiložit k červené svíci zapalovač, ale nebylo třeba. Knot sám vzplál třepotavým bílým plamenem a ten vyšlehl vysoko přes okraj skleněného kalíšku.

„Jejda,“ pípala Shaunee.

Musela jsem se kousnout do tváře, abych se nerozchechtala, a radši jsem honem pokračovala k Erin. Držela modrou svíčku před sebou, jako by to byl pták, který se jí snaží uletět.

„Volám do tohoto kruhu vodu a žádám, aby nás chránila silou tajemného, nekonečného oceánu a osvěžila nás jako déšť. Vodo, přijď!“

Zapálila jsem její svíčku a ucítila něco fakticky zvláštního. Přisahám, že jsem se najednou ocitla na břehu jezera. Do nosu mě uhodila vůně vody, na kůži jsem ucítila její chladivý dotek. Přitom jsem ale pořád věděla, že stojím v rekreačním pavilonu a po vodě není široko daleko ani vidu.

„Asi bych se měla trochu krotit,“ hlesla Erin.

„Opovaž se,“ okřikla jsem ji šeptem. Potom jsem vykročila ke Stevie Rae. Připadala mi hodně pobledlá, ale tvář měla rozzářenou širokým úsměvem.

„Můžeš!“ vyhrkla tak hlasitě, že se kluci a holky, kteří stáli poblíž, zakuckali smíchy.

„Dobře,“ řekla jsem. „Volám do kruhu zemi a žádám ji, aby nás chránila silou kamene a zaplavila bohatstvím pšeničných polí. Země, přijď!“ Zapálila jsem zelenou svíci a kolem nás se rozestřela vůně rozkvetlé louky a rozezněl zpěv ptáků.

„To je prostě boží!“ zajásala.

„Tohle taky.“ Překvapeně jsem vzhledla k Erikovi, který to řekl. Ukázal na kruh, a když jsem nechápavě pohlédla naznačeným směrem, spatřila jsem, že mé čtyři kamarády – ztělesnění čtyř živlů – spojil krásný stříbrný paprsek světla, kouzelná hranice lemující kolo plápolajících svíček.

„Je to úplně stejné, jako když jsme to zkoušeli sami, jenom silnější,“ zašeptala spolubydlící. Erik se zatvářil překvapeně, zřejmě ji zaslechl. Budu mu to někdy muset vysvětlit, ale teď na to rozhodně není čas.

Rychle jsem se vrátila k Nyktině stolu a dokončila vyvolávání. Postavila jsem se čelem k fialové svíci.

„A nakonec volám do našeho kruhu ducha a žádám, aby s sebou přinesl moudrost, pravdu a poctivost. Duchu, přijď!“ Zapálila jsem knot. Vyšlehl ještě vyšší plamen než u Shaunee a okolní prostor zaplavily vůně a zvuky všech čtyř ostatních živlů. Ty vstoupily i do mě a já se rázem cítila silná, klidná, soustředěná a zároveň plná energie. S novou sebejistotou jsem sáhla po pletenci eukalyptů a šalvěje. Zapálila jsem ho o svíci ducha, chvíli ho nechala hořet a pak sfoukla. Z doutnajících bylin začala stoupat stužka voňavého kouře. Obrátila jsem se ke kruhu a nadechla se ke svému proslovu. Neferet mi doslova ukradla většinu toho, o čem jsem chtěla mluvit, a až do téhle chvíle jsem si nevěděla rady, jak dál. Teď jsem však stála uprostřed vyvolaného kruhu, naplňovala mě moc pěti živlů a znovu jsem si věřila. Rychle jsem v duchu pozměnila pár připravených vět.

Vykročila jsem po obvodu kruhu, nechala kolem sebe vířit kouř a každému se podívala zpříma do očí, aby si nikdo nepřipadal vyloučený.

„Dnes jsem se rozhodla všechno změnit, kadidlem počínaje a tyranizováním spolužáků konče.“ Mluvila jsem co nejpomaleji a slova se mísila s kouřem a plula s ním ke všem přítomným. Dobře věděli, že za Afroditina předsednictví byla hlavní součástí páleného kadidla marihuana a že tehdy Dcery temnoty nutily neoblíbené kluky a holky, kterým říkaly „ledničky“ nebo „svačinky“, aby jim dávali krev. Tu potom přimíchávaly do obřadního vína. Něco takového jsem rozhodně dělat nehodlala. „Já dnes jako vykuřovadlo zvolila eukalyptus a šalvěj. Američtí indiáni po staletí používají eukalyptus, protože uzdravuje, chrání a očišťuje, a šalvěj bílou, protože odpuzuje negativní duchy, síly a vlivy. Žádám všech pět živlů, aby tyhle vlastnosti ještě umocnily.“

Zničehonic kolem mě zavál vítr, opřel se do vykuřovadla a rozvířil kotouče dýmu po celém kruhu, jako by nad námi máchl rukou nějaký obr. Spolužáci užasle vydechli a já vyslala k Nyktě němou děkovnou modlitbu za to, jak jasně dokázala mou moc nad živly.

Když mláďata zase ztichla, pokračovala jsem. „Doba úplňku je plná kouzel. Závoj oddělující známé od neznámého je tenký, a dokonce ho smíme odhrnout. Je to tajemné a nádherné, ale já chci dnes poukázat na něco jiného – doba úplňku je taky příhodný čas, když chceme něco dokončit nebo uzavřít. Já hodlám skončit se špatnou pověstí Dcer a Synů temnoty. Dnešním úplňkem uděláme za tím vším čáru a začneme znovu.“

Pomalu jsem obcházela kruh po směru hodinových ručiček a pečlivě vážila každé slovo. „Dcery a Synové temnoty budou odted' skupinou, v níž vládne poctivost a úsilí. Jsem přesvědčená, že mláďata, která Nyx obdařila nadáním pro živly, výborně reprezentují nové ideály naší organizace.“ Usmála jsem se na Damiena. „Můj kamarád Damien je za každých okolností sám sebou, i když to není vždycky lehké. Dělá vzduchu čest.“

Ostýchavě se na mě zadíval a vítr kolem něj zesílil.

Obrátila jsem se k Shaunee. „Moje kamarádka Shaunee je nejvěrnější člověk, jakého znám. Když se jednou postaví na vaši stranu, zůstane při vás, ať máte pravdu nebo se pletete – a když děláte chybu, řekne vám to do očí, ale nenechá vás na holičkách. Dělá ohni čest.“ Její kakaová plet' se rozzářila ohněm, který nepálil.

Přešla jsem k Erin. „Moje kamarádka Erin je moc krásná, někteří se podívají na její blondáté vlasy a řeknou si, že musí být hloupá. To není vůbec pravda. Patří k nejmoudřejším lidem, které znám. Když ji Nyx vyvolila, prokázala, že nehledí na zevnějšek, ale na charakter. Erin dělá vodě čest.“ Než jsem pokročila dál, uslyšela jsem šum vln rozbíjejících se o pobřeží.

Zastavila jsem se před Stevie Rae. Vypadala unaveně a jindy bílou kůži pod očima jí hyzdily tmavé kruhy. Zjevně si o mě pořád dělá starosti, jako obvykle. „Moje kamarádka Stevie Rae vždycky pozná, jestli jsem veselá nebo smutná, napjatá nebo klidná. Trápí se kvůli mně a vůbec kvůli všem svým přátelům. Někdy si bere cizí problémy až moc k srdci a já jsem ráda, že teď může čerpat sílu ze svého živlu. Dělá zemi čest.“

Rošťácky jsem se na ni ušklíbala a ona se na oplátku usmála, i když zároveň usilovně mrkala, aby se nerozbrečela.

Nakonec jsem zamířila zase do středu kruhu, uhasila vykuřovadlo a zvedla fialovou svíčku. „Nejsem dokonalá a nebudu to ani předstírat. Můžu vám ale slíbit, že vždycky budu chtít pro Dcery i Syny temnoty a vůbec pro všechna mláďata na Škole noci to nejlepší.“ Chystala jsem se dodat, že snad budu duchu dělat čest, když se ozval Erikův zvučný hlas.

„Dělá duchu čest!“

Všichni čtyři kamarádi dali jasně najevo souhlas a k mé veliké radosti (a nemalému údivu) se k nim připojilo několik dalších spolužáků.

22)

Když jsem znovu promluvila, všichni okamžitě zmlkli. „Každý z vás, kdo věří, že se dokáže řídit ideály Dcer a Synů temnoty, a bude se ze všech sil snažit být sám sebou, věrný, moudrý, soucitný a upřímný, může dál zůstat členem. Ale počítejte s tím, že se k nám připojí další mláďata a my je nebudeme hodnotit podle vzhledu nebo podle toho, s kým se kamarádí. Rozhodnutí je na vás. Jestli budete o členství pořád stát, přijďte za mnou nebo za kterýmkoli jiným prefektem.“ Zachytila jsem pohled několika Afroditiných bývalých kámošek a dodala: „Nezáleží na tom, jak jste se chovali dřív. Počítá se, jak se budete chovat od téhle chvíle.“ Pár z nich provinile sklopilo oči a některé dokonce zjevně potlačovaly slzy. Nejvíc mě ale potěšilo, když se mi do očí zpříma podívala Deino a vážně přikývla. Třeba nakonec není tak „strašná“.

Odložila jsem fialovou svíčku a vzala do rukou velký obřadní pohár plný sladkého červeného vína. „Teď si připijeme na počest úplňku a konce, který předznamenává nový začátek.“ Vykročila jsem po obvodu kruhu a každému mláděti nabídla doušek. Přitom jsem recitovala obřadní modlitbu, kterou jsem našla v *Mystických rituálech křišťálového městce* od Fiony, oficiální upíří básničky z počátku devatenáctého století.

*„Jiskrné měsíční světlo,
tajemství zemských hlubin,*

*sílo vodního proudu,
žáre žhnoucího plamene,
Nyktiným jménem vás voláme!“*

Nechala jsem se unášet krásnými slovy staré básně a upřímně doufala, že dnes doopravdy stvoříme něco výjimečného.

*„V konec zla,
nápravu křivd,
návrat k čistotě,
touhu po pravdě
v Nyktině jméně věříme!“*

Rychle jsem postupovala od jednoho mláděte k druhému a hrálo mě u srdce, že většina z nich se napila z poháru a s úsměvem zamumlala: „Buď požehnána.“ Zdálo se, že příchuť krve nějakého chudáka spolužáka ve víně nikomu neschází. (Leda tak mně, ale tuhle myšlenku jsem okamžitě nemilosrdně zapudila.)

*„O kočičí zrak,
delfíní sluch,
mrštnost hada
a tajemnost fénixe
Nyktiným jménem žádáme,
abychom byli požehnáni!“*

Dopila jsem zbytek vína, postavila pohár zpátky na stůl, v opačném pořadí poděkovala jednotlivým žvlům a propustila je. Stevie Rae, Erin, Shaunee a nakonec Damien sfoukli svoje svíce. Uzavřela jsem vše slovy: „Úplňkový rituál končí. Rozcházíme se, ale brzy se opět šťastně sejdeme!“

Spolužáci jako ozvěna zopakovali: „Rozcházíme se, ale brzy se opět šťastně sejdeme!“

A bylo to. Zvládla jsem první obřad v roli předsedkyně Dcer temnoty.

Připadala jsem si tak nějak prázdná a skoro smutná. Byl to takový ten pocit, jako když jste se nemohli dočkat jarních prázdnin, pak přišly a vy jste zjistili, že vlastně nemáte do čeho píchnout a nejradši byste byli zpátky ve škole. Ale hned mě to přešlo, protože se ke mně vrhli všichni kamarádi s tím, že musíme honem udělat ty otisky rukou, než beton úplně zatvrdne.

„Ale prosím vás. Tady pro moji ségru není vůbec problém vykouzlit trošku vody, tak ať si klidně tvrdne,“ prohlásila Shaunee.

Erin přikývla. „Přesně proto tady jsem, ségra. A taky proto, aby všichni viděli, co se zrovna doopravdy nosí.“

„Správně. Obojí znamená zásadní přínos pro lidstvo i upírstvo.“

Damien melodramaticky zvedl oči k nebi.

„Hele, děcka, zmlkňte a udělejte ty otisky, ať můžeme jít. Děsně mě bolí břicho a hlava,“ ozvala se Stevie Rae.

Procítěně jsem přikývla. Kvůli tomu, že jsme zaspaly, jsme se nestihly najíst, a tak už jsem taky umírala hladu. A jestli zůstanu bez jídla a pití ještě chvíli, určitě si z nedostatku kofeinu uženu i parádní migrénu.

„Stevie Rae má pravdu. Rychle uděláme ty otisky a půjdeme za ostatními vedle, je tam připravená spousta jídla.“

„Neferet zařídila v kuchyni, aby nám připravili speciální mexické pohoštění. Před obřadem jsem tam nakoukl a vypadalo to fakticky báječně,“ poznamenal Damien.

„Tak tady přestaňte očumovat a hněte sebou,“ zavrčela spolubydlící a rozladěně vyrazila k betonovým blokům.

„Co má za problém?“ zeptal se šeptem Damien.

„Jasný premenstruační syndrom,“ usoudila Shaunee.

„No jasně. Všimla jsem si, že je od rána taková zelená a nafouklá, ale nic jsem neřekla, abych se jí nedotkla,“ řekla Erin.

„Pojďte, vyřídíme to a půjdeme se najíst,“ uzavřela jsem diskuzi a zamířila k blokům. K mé radosti si formu vedle mě vybral Erik.

„Ehm, vzal jsem v kuchyni pár utěrek a namočil je, abyste si pak mohli otřít ruce,“ pípl Jack. Doopravdy držel náruč mokrých bílých utěrek a tvářil se strašně rozkošně a nervózně.

Usmála jsem se na něj. „To jsi vážně hodný, Jacku. Tak do toho!“

Beton byl nalitý v lepenkových formách, které se zřejmě po ztvrdnutí měly odtrhnout. Pořád se mi nejvíc líbil Damienův nápad, abychom bloky umístili na nádvoří před jídelnou jako dlažební kostky.

Hmota našťěstí pořád byla mokrá. Užili jsme si s těmi otisky docela dost legrace, hlavně když jsme se pod ně snažili podepsat větvičkami, pro které doběhl Jack (užitečný kluk, to vám povím!).

Už jsme si utírali ruce a prohlíželi si svoje dílo, když se ke mně naklonil Erik a zamumlal: „Jsem hrozně rád, že mě Neferet vybrala za prefekta.“

Nic jsem na to neřekla, jen jsem přikývla. Kdybych mu prozradila, že jsem ho ve skutečnosti vybrala já spolu s Damienem, Stevie Rae a dvojčaty, asi by ho to hodně zklamalo. K Neferet všichni vzhlížejí. Komu (kromě mého ega) ublíží, když si bude myslet, že ho zvolila ona? Už jsem chtěla změnit téma a jít se najíst, když jsem zprava zaslechla divné zvuky. Jakmile mi došlo, co to je, srdce se mi sevřelo hrůzou.

Stevie Rae kašlala.

Vedle mě stál Damien, pak dvojčata a spolubydlící si vybrala formu úplně na opačném konci řady, poblíž vchodu do sousední místnosti, ve které se už většina spolužáků vesele ládovala. Někteří ale zůstali, dívali se, jak otiskujeme ruce do betonu a povídali si s námi. Mezi mnou a Stevie Rae tudíž stálo celkem dost lidí. Zahlédla jsem ji, jak klečí u své betonové kostky. Asi můj pohled ucítila, protože se narovнала a naše oči se setkaly. Zase si odkašlala, vyčerpaně

se usmála a rty naznačila: *Škrábe mě v krku*. Přesně to samé říkala během výstupu s monology. A už tehdy kašlala.

„Přiveď Neferet. Rychle!“ přikázala jsem Erikovi.

Aniž jsem ze Stevie Rae spustila oči, vstala jsem a prodrala se k ní. Už měla hotový otisk i podpis a utírala si ruce. Než jsem se k ní stačila dostat, zkroutila se v záchvatu tuberáckého kašle. Úplně s ní zalomcoval. Zakryla si pusou utěrkou.

Vtom jsem ucítila tu vůni a najednou jako bych narazila do neviditelné zdi. Zaplavil mě odér krve. Svůdný, lákavý, děsivý. Zůstala jsem stát a zavřela oči. Třeba to pomůže, a když se nebudu hýbat a dívat, ukáže se, že je to celé jen zlý sen, za pár hodin se probudím, vedle mě bude na polštáři sladce spát Nala a v sousední posteli tiše pochrupovat Stevie Rae.

Někdo mě objal kolem ramen, ale já se nehnula ani o píd'.

„Potřebuje tě, Zoey.“ Byl to Damienův hlas a chvěl se jen docela maličko.

Otevřela jsem oči a obrátila je k němu. Po tvářích mu tekly slzy. „To nezvládnu.“

Stiskl mi paži. „Zvládneš. Musíš.“

„Zoey!“ vzlykla Stevie Rae.

Už jsem neváhala. Vytrhla jsem se Damienovi a rozběhla se ke svojí nejlepší kamarádce. Klečela pořád na stejném místě a k hrudi si tiskla zkrvavenou utěrku. Znovu se rozkašlala, příšerně jí zabublalo v krku a z pusy a nosu se vyřinula další krev.

„Hod' sem ty utěrky!“ štěkla jsem na Erin, která beze slova seděla vedle Stevie Rae, bílá jako stěna. Dřepla jsem si k nim. „Bude to dobré, uvidíš. Budeš v pořádku.“

Stevie Rae se rozbrečela. Její slzy měly červený podtón. Zavrtěla hlavou. „Nebudu. Mně už nic nepomůže. Umřu.“ Selhával jí hlas a v hrdle kлокotala krev, která jí plnila plíce.

„Zůstanu s tebou. Nenechám tě samotnou.“

Chytila mě pevně za ruku. Vyděsilo mě, jak je studená. „Já se bojím, Červenko.“

„Já vím, já taky. Ale budu pořád u tebe, slibuju.“

Erin mi podala kupu utěrek. Vzala jsem Stevie Rae tu nasáklou a čistou jsem jí otřela obličej, jenomže pak se znovu rozkašlala a krve bylo čím dál víc. Kamarádka už se třásla tak silně, že sama utěrku neudržela. S úzkostným výkřikem jsem si ji přitáhla na klín, pevně ji objala a začala ji houpat jako dítě. Pořád dokola jsem opakovala, že všechno bude dobré, že s ní zůstanu...

„Zoey, tohle by jí mohlo pomoci.“ Úplně jsem zapomněla, že nejsme samy, a Damienův hlas mě polekal. Prudce jsem zvedla hlavu a spatřila, že drží zapálenou zelenou svíčku představující zemi. Těžkým mrakem strachu a zoufalství zničehonic probleskl můj instinkt a já najednou věděla, co mám dělat.

„Pojď k nám, Damiene. Drž tu svíčku co nejblíže u ní.“

Bez váhání poslechl. Tratoliště krve kolem nás si vůbec nevšímal a klekl si ke Stevie Rae tak, aby měla svíčku před očima. Spíš jsem cítila, než viděla, že si k nám z obou stran klekají Erin se Shaunee. Jejich přítomnost mi dodala sílu.

„Stevie Rae, zlato, otevři oči,“ oslovila jsem ji něžně.

S příšerným zabubláním se nadechla a zamžikala. Běhma měla úplně rudá a po bezbarvých tvářích jí sklouzlo pár dalších růžových slz, ale uviděla svíčku a zůstala na ni upřeně hledět.

„Volám k vám zemi.“ Zase jsem našla hlas, a jak jsem mluvila dál, byl stále silnější. „A žádám ji, aby přišla k téhle výjimečné dívce, Stevie Rae Johnsonové, která teprve před chvílí objevila, že má pro tenhle živel nadání. Země je náš domov, naše živitelka a jednou se do ní všichni vrátíme. Prosím ji, aby teď byla Stevie Rae oporou a útěchou a ulehčila jí cestu domů.“

Ovanul nás větřík a přinesl s sebou vůně a zvuky ovocného sadu. Ucítla jsem jablka a seno a zaslechla štěbetání ptáků a bzukot včel.

Kamarádka maličko zvedla koutky. Upřeně hleděla na zelenou svíci a zašeptala: „Teď už se nebojím, Zoey.“

Vtom práskly dveře a za okamžik vedle mě poklekla Neferet. Odstrčila Damiena, pak dvojčata a chtěla mi vzít Stevie Rae z náručí.

„Ne!“ Můj hlas zazněl netušenou silou a dokonce i sama velekněžka překvapeně ucukla. „Zůstaneme s ní. Potřebuje svůj živel i nás.“

„Dobře,“ řekla Neferet. „Stejně už jí nezbývá moc času. Musíme ji přimět, aby vypila tohle. Pomůže jí to odejít bezbolestně.“

Sáhla jsem po skleněné lahvičce s mléčně zbarvenou tekutinou, ale Stevie Rae kupodivu úplně jasně pronesla: „Není třeba. Když je se mnou země, nic mě nebolí.“

„Jak chceš, děvenko.“ Neferet se dotkla jejího krví zbroceného obličeje, ona se uvolnila a přestala se chvět. Velekněžka vzhlédla. „Pomozte s ní Zoey na nosítka. Ať zůstanou spolu. Přeneseme ji na ošetřovnu,“ obrátila se na mě.

Přikývla jsem. Uchopily nás silné ruce a za chvíli jsem seděla na nosítkách. Pořád jsem svírala spolubydlící v náruči. Rychle s námi zamířili ven do tmy. Damien, Shaunee, Erin a Erik se drželi vedle nás. Později se mi z té krátké cesty z rekreačního pavilonu na ošetřovnu vybavilo pár zvláštních podrobností – třeba že hustě sněžilo, ale nás se nedotkla jediná vločka, a že vládlo nepřírozené ticho, jako by země už předem truchlila. Neustále jsem Stevie Rae šeptala nesmysly, jako že všechno bude dobré a že se nemá čeho bát. Taký si pamatuju, jak najednou začala chrlit krev, naklonila se přes okraj nosítek a rudé kapky poskvřnily neporušenou bílou plochu čerstvého sněhu.

Jakmile jsme dorazili na ošetřovnu, přesunuli nás z nosítek na lůžko. Neferet pokynula našim kamarádům, aby přistoupili blíž. Damien si sedl vedle Stevie Rae. Zelená svíčka v jeho rukou pořád hořela a on ji držel tak, aby ji spolubydlící viděla, kdyby ještě otevřela oči. Zhluboka jsem se nadechla. Vůně rozkvetlých jabloní ani zvuk ptačího zpěvu ještě nezmizely.

Pak Stevie Rae oči opravdu otevřela. Zamžikala, zmateně se zamračila, ale potom vzhledla a usmála se na mě.

„Vyřídíš mamce a tatkově, že je mám moc ráda?“ Rozuměla jsem, co říká, ale hlas měla hrozně slabý a zlověstně bublavý.

„Spolehni se,“ vyhrkla jsem.

„A uděláš pro mě ještě něco?“

„Cokoli chceš.“

„Ty vlastně žádné opravdické rodiče nemáš, tak vyříd' mojí mamce, že teď jsi jejich dcera ty. Nebude se vám tolik stýskat, když budete mít jeden druhého.“

Po tvářích se mi řinuly vodopády slz a musela jsem spolknout vzlyk, než jsem jí mohla odpovédět. „Buď klidná, vyřídím jim to.“

Klesla jí víčka, ale zase se usmála. „Bezva. Mamka ti bude péct čokoládové sušenky.“ Se zjevnou námahou znovu otevřela oči a zadívala se na Damiena, Shaune a Erin. „Zůstaňte se Zoey. Nic vás nesmí rozdělit, rozumíte?“

„Neboj se,“ zašeptal Damien přes slzy.

„Budeme se o ni starat za tebe,“ vypravila ze sebe Shaune. Erin ji křečovitě držela za ruku a srdceryvně plakala, ale aspoň přikývla a pokusila se o úsměv.

„Bezva,“ řekla Stevie Rae a zavřela oči. „Červenko, já teď budu chvíli spát, ano?“

„Dobře, zlato.“

Ještě naposled se na mě podívala. „Zůstaneš u mě?“

Přivinula jsem ji k sobě blíž. „Ani se odtud nehnu. Odpočiň si. Všichni tady zůstaneme s tebou.“

„Fajn,“ hlesla tichounce.

Zavřela oči. Párkrát se ještě bublavě nadechla. Pak její tělo najednou ztěžklo a další nádech už nepřišel. Její rty se maličko pootevřely, jako by se usmívala. Z pusy, očí, nosu a uší se jí vyvalila krev, ale já ji necítila. Všechno přehlušila vůně země. Nakonec v ostrém poryvu zavál vítr, sfoukl zelenou svíci a moje nejlepší kamarádka umřela.

23)

„Zoey, miláčku, už ji musíš pustit.“

Sice jsem Damiena slyšela, ale nerozuměla jsem mu. Připadalo mi, že mluví nějakou divnou cizí řečí, jeho slova mi nedávala žádný smysl.

„Zoey, nepůjdeš s námi?“

To byla pro změnu Shaunee. *Neměla by k tomu Erin správně něco dodat?* Ještě jsem tu myšlenku v duchu pořádně nezformulovala, když se ozvalo: „Jo, Zoey, potřebujeme, abys šla s námi.“ *Á, Erin. Už jsem se divila.*

„Je v šoku. Tiše na ni mluvte a pokuste se ji přesvědčit, ať to tělo pustí,“ řekla Neferet.

Tělo. To slovo mi znělo hlavou jako ozvěna. Něco držím. To jsem si uvědomovala. Ale měla jsem zavřené oči a byla mi strašná, příšerná zima. Neměla jsem chuť oči otevřít a zdálo se mi, že už se nikdy doopravdy nezahřeju.

„Mám nápad.“ Damienův hlas se začal odrážet od stěn mé mysli jako pinballová kulička. „Sice nemáme svíčky ani posvátný kruh, ale to neznamená, že tu s námi Nyx není. Zavoláme živly, to jí pomůže. Já začnu.“

Ucítila jsem, že mě někdo bere za paži, a potom Damien zamumlal něco ve smyslu, že volá vzduch a žádá ho, aby rozehnal pach smrti a zoufalství. Opřel se do mě vítr a já se zachvěla.

„Teď já, potřebuje se zahřát.“ Shaunee. Mojí paže se dotkl někdo další, zaznělo pár slov, která mi unikla, a rázem kolem mě začalo sálat teplo, jako bych stála u krbu.

„Ted' já,“ řekla Erin. „Volám vodu a žádám ji, ať smyje z mé kamarádky a budoucí velekněžky smutek a bolest. Vodo, vím, že nemůžeš odnést úplně všechno, ale prosím, zažej aspoň trochu, aby našla sílu jít dál!“ Jejím slovům už jsem rozuměla celkem dobře, ale oči se mi pořád otevřít nechtělo.

„Do kruhu patří ještě jeden živel.“

Překvapilo mě, že slyším Erika. Jedna moje část se na něj chtěla podívat, ale druhá, větší, to rázně zamítla.

„Jenže ducha vždycky přivolává Zoey,“ namítl Damien.

„Zoey ted' nic přivolávat nemůže, musíme jí trochu pomoci.“ Moje ramena uchopily dvě silné dlaně, takže už se mě dotýkali všichni. „Já žádné magické schopnosti nemám, ale na Zoey mi hodně záleží a ona má nadání pro všech pět živlů,“ pronesl Erik. „Proto společně se všemi jejími přáteli žádám ducha, aby nám ji pomohl probudit a dodal jí sílu překonat smrt nejlepší kamarádky.“

Mým tělem projelo něco jako elektrická rána a náhle jsem byla zcela při smyslech a bdělá. Za zavřenými víčky jsem uviděla rozesmátý obličej Stevie Rae. Nebyl zakrvácený ani bledý, jako když se na mě usmála naposledy. Tahle Stevie Rae byla zdravá, veselá, šťastně se smála a kráčela k velice povědomé krásné ženě, která na ni čekala s rozpřaženými pažemi.

Nyx, pomyslela jsem si. Bohyně čeká na Stevie Rae s otevřenou náručí.

Otevřela jsem oči.

„Zoey! Konečně ses nám vrátila!“ vykřikl Damien.

„Červenko, musíš už Stevie Rae pustit,“ řekl smutně Erik.

Zadívala, jsem se na oba kluky a pak se otočila k Shaunee s Erin. Všichni mě pořád drželi za ruce a brečeli. Tehdy mi došlo, co to vlastně svírám v objetí. Zvolna jsem sklopila zrak.

Stevie Rae vypadala úžasně klidně. Byla hrozně bledá a rty už jí začínaly modrat, ale měla zavřené oči a ve zbrocené tváři naprosto uvolněný výraz. Už nekrvácela a já

si mimoděk všimla, že její krev nevoní vůbec pěkně. Páchla zatuchlinou, jako něco starého a mrtvého. Skoro jako plíseň.

„Červenko,“ ozval se zase Erik. „Musíš ji pustit.“

Zadívala jsem se na něj. „Ale já jí slíbila, že u ní zůstanu.“ Znělo to divně a ochraptěle.

„A to jsi taky splnila. Zůstala jsi až do konce. Jenže teď už tu s námi není. Nic víc udělat nemůžeš.“

„Prosím, Zoey,“ přidal se Damien.

„Neferet ji chce umýt, aby vypadala dobře, až si pro ni přijede mamka,“ řekla Shaunee.

„Určitě by se jí nelíbilo, kdyby ji rodiče měli vidět celou od krve,“ rozvedla to Erin.

„Dobře, ale... ale já nevím, co s ní mám dělat.“ Zlomil se mi hlas a po tvářích se mi začaly kutálet nové slzy.

„Já si ji od tebe vezmu, ptáčátko.“ Neferet natáhla ruce, jak kdyby si ode mě brala mimino. Vypadala hrozně smutně a zároveň krásně a mocně – prostě přesně tak, jak jsem ji znala. V tu chvíli jsem zapomněla na všechny pochybnosti, které jsem o ní měla, přikývla jsem a pomalu se zvedla. Neferet uchopila tělo Stevie Rae a zvedla ho z mého klína. Pak ho pevně sevřela a opatrně položila na prázdnou postel.

Zadívala jsem se na svoje nové černé šaty. Byly nasáklé zasychající krví. Stříbrné plíšky se ve světle plynových lamp pořád třpytily, ale už to nebyl ten čistý, jasný třpyt jako předtím. Vrhaly teď rezavé odlesky. Nemohla jsem se na to dívat. Najednou jsem věděla, že se musím pohnout. Musím odsud vypadnout a sundat ze sebe tenhle hadr. Spustila jsem nohy přes okraj lůžka a pokusila se vstát, jenže svět se se mnou zatočil a zhoupnul. Naštěstí mě okamžitě zachytily paže mých kamarádů a teplo jejich doteku mi vrátilo rovnováhu.

„Odved'te ji do jejího pokoje a přemluvte ji, ať si sundá ty šaty a umyje se. Potom ji uložte do postele. Hlavně ať je v teple a klidu.“ Neferet mluvila, jako bych vůbec nebyla v místnosti, ale mně to bylo fuk. Nechtěla jsem tam být. Tohle jsem vůbec nechtěla. „Než usne, dejte jí vypít tohle, nebudou ji trápit zlé sny.“ Ucítla jsem na tváři dotek

velekněžčiny teplé ruky. Horko jejího těla se rázem přeneslo do mě tak prudce, že jsem instinktivně ucukla. „Netrap se, ptáčátko,“ řekla laskavě. „Věř mi, že se z toho dostaneš.“ Sice jsem se na ni nedívala, ale stejně jsem poznala, že se zase obrací k mým kamarádům. „Doprovodte ji na kolej.“

Vykročila jsem kupředu. Za pravý loket mě pevně držel Erik a zleva mě stejně pevně podpíral Damien. Dvojčata šla hned za námi. Nikdo neřekl ani slovo. Ohlédla jsem se a podívala se na bezduché tělo své spolubydlící. Vypadala, jako když spí, ale to byl jen klam. Věděla jsem, že je mrtvá.

Vyšli jsme z ošetrovny do noční chumelenice. Zachvěla jsem se, Erik se zastavil, sundal si bundu a hodil mi ji přes ramena. Moc hezky voněla, a tak jsem se soustředila právě na to, a ne na podivně ztichlá mláďata, která jsme míjeli. Ať už to byli jednotlivci nebo skupinky, ustupovali nám z cesty, skláněli hlavy a mlčky si tiskli k srdci zaťatou pěst pravé ruky.

Ani jsem se nenadála a už jsme byli na koleji. Jakmile jsme vstoupili do společenské místnosti, holky, které seděly v hloučkách u televizí, se zarazily a nastalo úplné ticho. Já se na ně ani nepodívala. Prostě jsem nechala Erika s Damienem, ať mi pomůžou do schodů. Těsně pod nimi nám ale zastoupila cestu Afrodita. Prudce jsem zamrkala a vši silou se snažila zaostřit na její obličej. Vypadala unaveně.

„Mrzí mě, že Stevie Rae umřela. To jsem nechtěla,“ řekla.

„Vůbec na nás nemluv, ty čarodějnice pitomá!“ zavřískla Shaunee. Spolu s Erin výhrůžně udělaly krok vpřed, jako by se ji chystaly zmlátit.

„Ne, počkejte,“ vypravila jsem ze sebe, i když mě to stálo hodně sil. „Potřebuju si s ní promluvit.“

Všichni kamarádi se na mě zadívali, jako by mi totálně přeskočilo, ale já setřásla ruce, které mě podpíraly, a odklopýtala kousek dál od nich. Afrodita zaváhala a potom šla za mnou.

„Věděla jsi, co se Stevie Rae stane?“ zeptala jsem se tlumeně. „Viděla jsi to v některé vizi?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Měla jsem jenom takovou předtuchu. Věděla jsem, že se dneska stane něco strašného.“

„Taky mívám předtuchy,“ hlesla jsem.

„O různých událostech nebo lidech?“

Přikývla jsem.

„Je to s nimi složitější než s vizemi, nejsou moc konkrétní. Měla jsi předtuchu o Stevie Rae?“

„Ne. Netušila jsem vůbec nic, i když teď si vzpomínám na spoustu věcí, ze kterých jsem mohla poznat, že není v pořádku.“

Afrodita se na mě upřeně zadívala. „Nemohlas tomu zabránit. Zachránit ji. Nyx ti neseslala žádnou věšteckou vizi, protože věděla, že s tím nejde nic dělat.“

„Jak to můžeš vědět? Neferet povídala, že na tebe bohyně zanevřela,“ řekla jsem bez obalu. Uvědomovala jsem si, že je to drsné, ale bylo mi jedno, jestli ji to raní. Toužila jsem, aby všichni kolem mě cítili stejnou bolest jako já.

Afrodita neuhnula pohledem ani o milimetr. „Neferet lže,“ řekla. Pak se obrátila k odchodu, ale rozmyslela si to a otočila se zpátky. „Nepij nic, co ti dala.“ Teprve potom odešla.

Erik, Damien a dvojčata byli vmžiku u mě.

„Vůbec tu ježibabu neposlouchej,“ čertila se Shaunee.

„Jestli říkala něco hnusného o Stevie Rae, rozbijeme jí hubu,“ vyhrožovala Erin.

„Ne, vážně nic takového. Jenom mi vyjádřila soustrast, nic víc.“

„Proč jsi s ní chtěla mluvit?“ zeptal se Erik. Zase mě s Damienem vzali mezi sebe a vedli mě do schodů.

„Potřebovala jsem se jí zeptat, jestli neviděla smrt Stevie Rae ve vizi,“ odpověděla jsem.

„Ale vždyť Neferet jasně řekla, že Nyx se k Afroditě obrátila zády,“ podotkl Damien.

„Jenom jsem se chtěla ujistit.“ Už jsem měla na jazyku, že o té nehodě, která mohla stát život moji babičku, přece měla pravdu, ale před Erikem jsem o tom mluvit nemohla. Došli jsme ke dveřím mého pokoje – ne, našeho pokoje,

bydlím tam přece se Stevie Rae! – a já se zastavila. Erik mi otevřel a všichni jsme vešli dovnitř.

„Ne!“ vyjekla jsem přiškrčeně. „Odnegli její věci! To přece nemůžou!“ Všechno, co patřilo Stevie Rae, zmizelo. Lampička s podstavcem ve tvaru kovbojské holínky, plakát Kennyho Chesneyho i elvisovské hodiny. Police nad jejím psacím stolem zely prázdnotou. Její počítač byl pryč. Věděla jsem, že až se podívám do její skříně, nenajdu tam jediný kousek oblečení.

Erik mě objal kolem ramen. „Takhle se to dělá vždycky. Neboj se, nic nevyhodili, jenom všechno odnesli někam jinam, aby ti ji to zbytečně nepřipomínalo. Když budeš chtít něco, co jí patřilo, a rodina s tím bude souhlasit, můžeš si pro to dojít.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Nechtěla jsem zpátky její věci. Chtěla jsem zpátky Stevie Rae.

„Zoey, teď si musíš hlavně sundat šaty a dát si horkou sprchu,“ poznamenal jemně Damien.

„Jasně,“ odvětila jsem.

„A než budeš hotová, přineseme ti něco k jídlu,“ řekla Shaunee.

„Já nemám hlad.“

„Musíš něco sníst. Seženeme něco lehkého, třeba polévku, dobře?“ navrhla Erin. Vypadala úplně zničeně a evidentně pro mě strašně chtěla něco udělat, a tak jsem kývla. Navíc jsem neměla sílu se s někým dohadovat.

„Zůstal bych s tebou, ale je po večerce a na holčičí koleji nemám co pohledávat,“ řekl Erik.

„To je v pohodě, s tím se nedá nic dělat.“

„Taky bych zůstal, ale ani já se mezi holky tak docela nepočítám,“ ozval se Damien. Pochopila jsem, že se mě snaží aspoň maličko rozveselit, a nadzvedla jsem koutky. Určitě jsem vypadala jako takový ten strašidelný smutný klaun, který má na obličeji namalovaný široký úsměv a zároveň slzu.

Oba kluci mě objali a odešli.

„Chceš, aby tady jedna z nás zůstala, než se osprchuješ?“ zeptala se Shaunee.

„Ne, zvládnou to.“

„Dobře. No...“ Bylo vidět, že je jí zase do breku.

„Za chvíli jsme zpátky.“ Erin vzala Shaunee za ruku, společně vyšly na chodbu a dveře za nimi tiše zaklaply.

Pohybovala jsem se strnule, jako kdyby mě někdo zapnul, ale nastavil na nejnižší rychlost. Svlékla jsem si šaty, podprsenku i kalhotky a všechno hodila do odpadkového koše vyloženého igelitovým pytlím v koutě našeho – vlastně mého pokoje. Pak jsem pytel zavázala a položila ho ke dveřím. Věděla jsem, že jedna z holek ho vyhodí. V koupelně jsem chtěla vlézt rovnou do sprchy, ale zarazil mě můj odraz v zrcadle. Zůstala jsem na něj zírat. Zase jsem viděla povědomou cizinku. Vypadala jsem děsně. Byla jsem bílá jako stěna, jen pod očima jsem měla kruhy, které připomínaly modřiny. Tetování na obličeji, zádech a ramenou ostře kontrastovalo s nezdravě popelavou pletí a s rezavě červenými fleky od krve, které jsem měla po celém těle. Moje oči byly nepřirozeně velké a hrozně tmavé. Nechala jsem si na sobě náhrdelník Dcer temnoty. Stříbrný řetízek a rudé granáty se oslnivě třpytily.

„Proč?“ zašeptala jsem. „Proč jsi nechala Stevie Rae umřít?“

Žádnou odpověď jsem nečekala a taky jsem žádnou nedostala. Vlezla jsem do sprchy a zůstala tam strašně dlouho. Moje slzy se mísily s vodou a krví a mizely v odpadu.

24)

Když jsem vylezla z koupelny, Shaunee s Erin seděly na posteli, která patřovala Stevie Rae. Mezi nimi ležel podnos s miskou polévky, několika sušenkami a plechovkou coly. Holky si tiše povídaly, ale jakmile jsem se objevila, zmlkly.

S povzdechem jsem si sedla na svoji postel. „Jestli se v mojí přítomnosti budete chovat, jako bych byla duševně labilní, tak se doopravdy sesypu.“

„Promiň,“ zamumlaly jednohlasně a provinile se po sobě koukly. Shaunee mi podala táč. Zadívala jsem se na jídlo, jako kdybych netušila, k čemu slouží.

„Musíš něco sníst, aby sis mohla vzít ten lék od Neferet,“ pobídla mě Erin.

„A taky ti to udělá dobře,“ řekla její ségra.

„Mně už dobře nikdy nebude.“

Erin vhrkly do očí slzy. „To neříkej, Zoey. Jestli už nikdy nebude dobře tobě, tak nám taky ne.“

„Musíš se snažit, Zoey. Stevie Rae by se na tebe určitě zlobila, žes to vzdala,“ zahuhňala Shaunee a popotáhla.

„To je fakt.“ Vzala jsem lžíci a polkla doušek polévky. Byla to slepičí nudlová, a jakmile mi sklouzla do krku, její teplo a známá chuť se mi rozlily po celém těle a zahnaly aspoň trochu té příšerné zimy, která mě držela ve spárech.

„Když se Stevie Rae fakticky naštvála, přes ten šílený venkovský přízvuk jí skoro nebylo rozumět,“ řekla Shaunee.

Já i Erin jsme se usmály.

„Lidiiii, nechte tohooodo,“ zaintonovala Erin. Tahle slova dvojčata slyšela nejmíň miliónkrát.

Naše úsměvy se ještě rozšířily a já zjistila, že je najednou o hodně snazší spolknout další lžíci polévky. Už jsem v sobě měla polovinu misky, když mě něco napadlo. „Upíři jí nevystrojí pohřeb ani nic podobného, že ne?“

Ségry zavrtěly hlavou. „Ne,“ potvrdila Shaunee.

„To se tady nedělá,“ podotkla Erin.

„Někteří rodiče určitě pohřeb uspořádají, ale doma.“

„To je fakt, ségra,“ řekla Erin. „Ale nikdo odsud kvůli tomu asi nepojede až do...“ Zarazila se. „Jak se jmenuje ta préríjní díra, odkud Stevie Rae přišla?“

„Henrietta,“ ozvala jsem se. „Jejich školní maskot byla načepýřená slepice.“

„Slepice?“ vyhrkla dvojčata unisono.

Přikývla jsem. „Stevie Rae z toho taky nebyla moc nadšená. Venkov sice zbožňovala, ale tohle bylo i na ni trochu silné kafe.“

„Ještě aby ne,“ zamumlala Shaunee.

Otřásla jsem se. „Načepýřená slepice. Já proti ptákům nic nemám, ale...“ Uvědomila jsem si, co ze mě právě vypadlo, a dvojčata evidentně taky. „Já proti ptákům nic nemám!“ zopakovaly jsme všechny a bláznivě jsme se rozchechtaly, i když nám zároveň vyhrkly slzy. „Tak tohle by Stevie Rae totálně odrovnalo,“ vypravila jsem ze sebe, když jsem se konečně trochu uklidnila.

„Myslíš, že se z toho dostaneš, Zoey?“ zeptala se Shaunee, už zase vážná.

„Dostaneš, vid’?“ zaprosila Erin.

„Asi jo,“ odpověděla jsem.

„Jak?“ řekla Shaunee.

„No, to ještě nevím. Podle mě to prostě budeme muset brát pomalu, den po dni.“

Překvapeně jsem zjistila, že už jsem snědla všechnu polévku. Vážně mi udělala dobře, bylo mi celkem teplo a připadala jsem si trochu víc normálně. A taky na mě padla neskutečná únava. Dvojčata si asi všimla, že mi klesají víčka,

protože Erin vzala podnos a Shaunee mi podala lahvičku s mléčnou tekutinou.

„Neferet povídala, že máš tohle vypít. Nebudou tě pak trápit zlé sny.“

„Dík.“ Vzala jsem si ji, ale nevypila. Holky se zarazily a zadívaly se na mě. „Vezmu si to za chvíli, až si dojdou na záchod. Nechte mi tady tu colu, ať to mám čím zapít, kdyby to bylo hnusné.“

To jim zjevně stačilo. Než odešly, Shaunee se ještě naposled ujistila: „Zoey, nepotřebuješ ještě něco?“

„Ne, ale díky.“

„Brnkneš nám, kdybys přece jen něco potřebovala, vid’?“ ozvala se Erin. „Slíbily jsme Stevie Rae...“ Zlomil se jí hlas a Shaunee dokončila větu za ni. „Slíbily jsme jí, že se o tebe postaráme, a my slovo držíme.“

„Brnknu vám,“ řekla jsem.

„Fajn,“ pronesly obě najednou. „Dobrou...“

„Dobrou!“ zavolala jsem, ale dveře už za nimi zaklaply.

Jakmile odešly, vylila jsem hustou bílou tekutinu do umyvadla a lahvičku vyhodila.

Zůstala jsem sama. Podívala jsem se na budík. Šest ráno. Neuvěřitelné. Stačí pár hodin a stane se tolik věcí... Snažila jsem se tomu bránit, ale v duchu jsem si stejně pořád přehrávala, jak Stevie Rae umírá. Jako bych měla za víčky nějaké prokleté promítací plátno. Vtom mi zazvonil mobil. Trhla jsem sebou a podívala se, kdo to je. Babička! Zaplavila mě neuvěřitelná úleva. Honem jsem telefon zvedla a silou vůle spolkla slzy.

„To jsem ráda, že voláš, babi!“

„Ptáčátko, zdálo se mi o tobě a vzbudilo mě to. Nestalo se ti nic?“ Její ustaraný tón svědčil o tom, že už něco tuší, což mě vůbec nepřekvapilo. Jsme s babičkou odjakživa propojené.

„Stalo. To nejhorší,“ šeptla jsem a znovu se rozbrečela. „Stevie Rae dneska umřela.“

„Zoey, to je mi opravdu hrozně moc líto!“

„Umřela mi v náručí, babi, jenom pár minut potom, co ji Nyx obdařila nadáním pro zemi.“

„Určitě to pro ni bylo mnohem snazší, když jsi s ní zůstala až do konce.“ Z babiččina hlasu bylo poznat, že taky pláče.

„Zůstali jsme s ní všichni, co spolu kamarádíme.“

„A jistě s ní byla i Nyx.“

„Byla,“ vzlykla jsem. „Bohyně s ní určitě byla, ale já to nechápu, babi. To přece nedává smysl, že jí Nyx dala tak vzácný dar a potom ji nechala umřít.“

„Smrt nikdy nedává smysl, když umře někdo mladý. Věřím ale, že vaše bohyně při Stevie Rae stála. Tvoje kamarádka sice odešla moc brzy, ale teď jistě klidně odpočívá s Nyktou.“

„To doufám.“

„Hned bych za tebou přijela, ale silnice jsou kvůli sněhu úplně neprůjezdné. Budu se dnes aspoň postit a za Stevie Rae se pomodlím, co říkáš?“

„Děkuju, babi. Určitě by si toho vážila.“

„Holčičko, musíš se přes to přenést.“

„Ale jak, babi?“

„Její památku nejlíp uctíš tím, že budeš žít tak, aby na tebe mohla být pyšná. Že budeš žít tak trochu i za ni.“

„Jenže to je hrozně těžké, babi, a dospělí po nás navíc chtějí, abychom na mláďata, která umřou, zapomněli. Zacházejí s námi, jako bychom byli zpomalovací prahy. Překážejí ti, tak šlápneš na brzdu, trochu to s tebou hodí a zas jedeš dál.“

„Nerada bych nějak kritizovala vaši velekněžku nebo ostatní dospělé upíry, ale to mi nepřipadá moc moudré. Když smrt zameteš pod koberec, jenom tě tíží o to víc.“

„Přesně to si myslím taky. Ani Stevie Rae se to nelíbilo, říkala to.“ Vtom mě něco napadlo a instinkt mi pověděl, že je to správná myšlenka. „Můžu to změnit. I kdyby se mi to pokusili zakázat, postarám se, aby se na Stevie Rae nezapomnělo. Ona žádný zpomalovací práh nebyla a nebude.“

„Ať z toho nemáš průšvih, zlatíčko.“

„Babi, jsem nejnadanější mládě v celých upířích dějinách. Když mi na něčem záleží, nějaký drobný průšvih mě nesmí odradit.“

Babička chvíli mlčela. „No, to máš asi pravdu, ptáčátko,“ ozvala se nakonec.

„Mám tě moc ráda, babi.“

„Já tebe taky, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa*.“ Čerokézské slovo pro dceru ve mně vyvolalo pocit, že jsem v bezpečí a někdo mě má pořád rád. „Teď se pokus usnout. Víš přece, že se za tebe budu modlit a požádám duchy našich pramátí, aby tě střežili a přinesli ti útěchu.“

„Děkuju, babičko. Ahoj.“

„Na shledanou, ptáčátko.“

Zaklapla jsem telefon. Cítila jsem se teď daleko líp. Než jsem si popovídala s babičkou, zdálo se mi, že mi na prsou leží nějaká obrovská neviditelná tíha, ale najednou mi připadala o něco menší a mohla jsem snáz dýchat. Vlezla jsem si pod deku. Dvířky pro kočku vklouzla do pokoje Nala, vyskočila ke mně na postel a mňaufla. Pohladila jsem ji a sdělila jí, že se mi po ní stýskalo. Pak jsem se zahleděla na prázdnou postel naproti. Moje mrzutá kočka Stevie Rae vždycky rozesmála, protože jí prý hrozně připomínala našťvanou babku. Měla ji ale ráda stejně jako já. V očích mě zase začaly pálit slzy a napadlo mě, jestli existuje nějaká hranice, za kterou už nebudu fyzicky schopná plakat. V tu chvíli pípnutí ohlásilo, že mi na mobil přišla zpráva. Protřela jsem si oči a zase telefon otevřela.

Ses v poho? Neco se deje.

Napsal to Heath. No, aspoň už jsem stoprocentně věděla, že jsme propojení otiskem. Neměla jsem ponětí, co si s tím počnu.

Hrozný den. Moje nej kamoska umrela.

Odpověď dlouho nepřicházela, až jsem si začala myslet, že neodepíše. Pak mobil zase zapípal.

Taky mi umreli kamosi.

Zavřela jsem oči. Jak jsem mohla zapomenout, že Heathovi v posledních dnech zavraždili dva kamarády? Vim jak se cítis. Odepsala jsem.

Ja taky. Mam přijet? Odpověděl hned.

Celým tělem mi okamžitě projela šílená touha napsat „ano!“. Vyděsilo mě to, ale vlastně na tom zase nic moc divného nebylo. Tak ráda bych se mu vrhla do náruče a na všechno zapomněla... nechala se unést svůdnou rudou krví...

Ne, vytřukala jsem rychle, ale ruce se mi třáslly. Mas skolu.

Nemam! Snehová kalamita!

Usmála jsem se a pár blažených vteřin vzpomínala na časy, kdy sních znamenal miniprázdny, které jsme s kamarády strávili blbnutím v závějích, koukáním na filmy z půjčovny a pojídáním pizzy. Pak mi přišla další zpráva a vytrhla mě z nostalgie.

V pa se sejdem a bude ti lip.

Povzdychla jsem si. Úplně jsem zapomněla, že se s ním mám v pátek po zápase sejít. Neměla bych to dělat. Správně bych měla jít za Neferet, všechno o Heathovi jí hezky vyklopit a nechat ji, ať se o to postará.

Neferet lže, ozval se mi v hlavě Afroditin hlas. Ne. Ke svojí mentorce jít nesmím, a ne jen proto, že mě před ní Afrodita varovala. Něco skrývá. Nemůžu jí svěřit nic důvěrného. Další pípnutí.

Zo?

Byla jsem tak děsně unavená, že jsem se nedokázala pořádně soustředit. Už jsem se chystala napsat „ne“ a vysvětlit mu, že se prostě a jednoduše vídat nesmíme, i když bych strašně ráda. Dokonce jsem vytřukala N a E. Najednou jsem se ale zarazila, smazala je a odhodlaně napsala: OK.

A co? Připadalo mi, že se můj život párá jako starý svetr. Zkrátka jsem Heatha nechtěla odmítnout a neměla jsem nejmenší chuť přemýšlet o nějakém otisku a vůbec.

OK! odpověděl bleskurychle.

Znovu jsem si povzdychla, vypnula telefon a ztěžka se posadila. Pohladila jsem Nalu, zadívala se do prázdna a zoufale si přála, aby se dal nějak vrátit čas. Stačilo by o den... nebo o rok... Najednou jsem si všimla, že upíři neodnesli úplně všechno. Zapomněli na starý, ručně šitý přehoz, který spolubydlící vždycky měla složený v nohách postele. Položila jsem Nalu na polštář, vstala a došla si pro něj. Pak jsme se pod něj zahrabaly.

Připadalo mi, že každá molekula mého těla umírá únavou, ale usnout jsem nemohla. Asi mi chybělo tiché pochrupování Stevie Rae a pocit, že nejsem sama. Zaplavil mě strašlivě hluboký smutek a napadlo mě, že se v něm možná nadobro utopím.

Vtom někdo dvakrát zatukal na dveře a ty se pomalu otevřely. Nadzvedla jsem se a spatřila Shaunee s Erin, obě v pyžamu a v bačkorách. V náručí nesly polštáře a deky.

„Můžeme u tebe přespat?“ zeptala se Erin.

„Nechceme být samy,“ řekla Shaunee.

„Jo, a myslely jsme, že ty třeba taky,“ uzavřela proslov její ségra.

„To teda nechci.“ Spolkla jsem další příval slz. „Pojďte dál.“

Vklouzly dovnitř, jen okamžik zaváhaly a vlezly si do postele Stevie Rae. Jejich dlouhosrstý stříbrošedý kocour Belzebub si vyskočil mezi ně. Nala zvedla hlavu z polštáře a změřila si ho, ale pak usoudila, že nestojí za její vznešenou pozornost, zase se stočila a usnula.

Už jsem usínala, když zaklepal někdo další. Dveře se ale neotvíraly, a tak jsem zavolala: „Kdo je to?“

„Já.“

Dvojčata vykulila oči a já šla honem otevřít. Na chodbě stál Damien ve flanelovém pyžamu s medvídky ozdobenými růžovými mašlemi. Vypadal trochu urousaně a ve vlasech měl pár vloček, které nestačily roztát. Nesl si spacák a polštář. Popadla jsem ho za ruku a rychle ho vtáhla dovnitř. Spolu s ním do pokoje vklouzla i jeho mourovatá kočička Cameron.

„Co tě to napadlo, Damiene? Budeš mít děsný průšvih, jestli tě tady někdo nachytá.“

„Jo, je dávno po večerce,“ řekla Erin.

„Co kdybys nás, nedotčené panny, chtěl třeba zprznit?“ pronesla Shaunee. Pak se podívala na svoji ségru a obě se rozchechtaly tak nakažlivě, že jsem se usmála. Bylo zvláštní, že přes všechny ten hrozný smutek nás dokázalo něco pobavit, ale dvojčata brzo zmlkla.

„Stevie Rae by si nepřála, abychom přestali mít radost ze života,“ přerušil tíživé mlčení Damien, přešel doprostřed místnosti a rozložil si na zem mezi postelemi spacák. „A přišel jsem, protože teď musíme být spolu, a ne proto, abych tady některou z vás zprznil, i kdyby tady náhodou nějaká panna ještě zbyla. Ačkoli samozřejmě oceňuju, že znáte takové pěkné knižní slovo.“

Dvojčata zafrkala, ale tvářila se spíš pobaveně než uraženě. V duchu jsem si řekla, že s nimi někdy musím hodit řeč o sexu.

„No, jsem ráda, že jsi tady, ale bude pěkná fuška propašovat tě ráno ven, když bude dole sto padesát holek snídat a chystat se do školy,“ podotkla jsem a už mi v hlavě bzučely fantastické únikové strategie.

„S tím si nedělej starosti. Upíří ráno oznámí, že škola je kvůli sněhové kalamitě zavřená. Dole bude tím pádem úplně prázdná a já odsud v pohodě vyklouznu, kdy se mi zachce.“

„Oznámí to ráno? Jako že nás nechají vstát, obléknout se, sejít dolů a pak se teprve dozvíme, že výuka odpadá? To je opruz,“ postěžovala jsem si.

Z tónu Damienova hlasu bylo jasné, že se usmívá. „Hlásí to už od večera v místních rádiích o všech ostatních školách. Jenže ty a Stevie Rae po ránu nikdy zprávy...“ Věta zůstala viset ve vzduchu a já si uvědomila, že na okamžik zapomněl, že Stevie Rae je mrtvá.

„No jo,“ vyhrkla jsem rychle, abych to zamluvila. „Vždycky jsme poslouchaly country. To byste nevěřili, jak rychle jsem se dokázala vypravit, jen abych tomu unikla.“ Kamarádi se tiše zasmáli. Počkala jsem, až bude zase klid,

a řekla: „Já na ni nezapomenu a nebudu předstírat, že se mě její smrt vůbec nedotkla.“

„Já taky ne,“ prohlásil Damien.

„Ani já ne,“ přidala se Shaunee.

„Přesně, ségra,“ přisvědčila Erin.

„Myslela jsem, že když mládě dostane od Nykty nadání, tohle se mu nemůže stát. Prostě... Prostě jsem myslela, že to nejde.“

„Nikdo nemůže mít jistotu, že proměnu přežije, ani ti, kterým bohyně projevuje přízeň,“ řekl tiše Damien.

„Další důvod, proč musíme držet při sobě,“ ozvala se Erin.

„Jinak to překonat nedokážeme,“ doplnila ji Shaunee.

„Domluveno. Budeme držet při sobě,“ uzavřela jsem tohle téma jednou provždy. „A slíbíme si, že kdyby došlo k nejhoršímu a nezvládl to ještě někdo z nás, ostatní na něj nezapomenou a nedovolí to ani jiným.“

„Slibujeme,“ pronesli mí tři přátelé vážně.

Pak jsme konečně všichni zavřeli oči. Pokoj už mi nepřipadal tak strašně prázdný a opuštěný jako předtím, a než jsem usnula, zašeptala jsem: „Děkuju, že jsem nezůstala sama...“ Nebyla jsem si jistá, komu děkuju, jestli svým kamarádům, bohyni nebo Stevie Rae.

25)

Zdalo se mi, že sněží. Nejdřív se mi to děsně líbilo. Fakticky to byla krása, svět vypadal jako v disneyovských filmech, dokonale, jako místo, kde se nemůže stát nic zlého, anebo možná může, ale brzo to pomine, protože u Disneyho zkrátka všechno končí šťastně...

Zvolna jsem kráčela a vůbec necítila chlad. Muselo být krátce před úsvitem, ale nedalo se to přesně určit, protože nebe bylo šedé a zatažené těžkými mraky. Zaklonila jsem hlavu a zadívala se na silné větve starých dubů, na kterých se vršil sníh. Dokonce ani východní zeď najednou nepůsobila tak nepřístupně a výhruzně.

Východní zeď.

Zdalo se mi, že jsem v tu chvíli zaváhala. Pak jsem však uviděla postavy v pláštích s kápěmi. Byly čtyři a stály u otevřených tajných dveří.

Ne! vykřikla jsem v duchu (a ve snu). Tady být nechci! Vždyť to je teprve pár hodin, co Stevie Rae umřela, a posledně když se totéž stalo jiným spolužákům, viděla jsem právě tady jejich duchy, přízraky nebo oživlé mrtvoly. Možná jsem od Nykty vážně dostala nadání vidět mrtvé, ale to je mi fuk. Co je moc, to je moc. Nechci...

Nejmenší z postav v plášti se otočila a další úvahy se mi úplně vypařily z hlavy. Byla to Stevie Rae! Jenom ne tak docela. Připadala mi hrozně bledá a hubená, a nezdálo se mi na ní ještě něco, ale sama jsem přesně nevěděla co. Zůstala jsem na ni koukat s otevřenou pusou. A i když moje první

reakce byla zaraženost, brzy ji vystřídala spalující touha pochopit, co se tu děje. Koneckonců, jestli je to Stevie Rae, nemám se čeho bát. Smrt ji sice změnila, ale pořád je moje nejlepší kámoška. Nebo snad ne? Připlížila jsem se blíž, až jsem nakonec stála jenom metr dva od skupinky. Zadržela jsem dech a čekala, že se ke mně obrátí, ale žádný z nich si mě nevšiml. V tomhle snovém světě mě zřejmě nemohli vidět. Postoupila jsem ještě o kousek blíž a nespouštěla oči ze Stevie Rae. Vypadala příšerně, jako by měla nervy nadranc, pořád sebou šila a těkala očima. Buď byla strašně nervózní, nebo se šíleně bála.

„Tady nemáme co dělat. Musíme jít.“

Když spolubydlící promluvila, trhla jsem sebou. Zůstala jí ledabylá venkovská výslovnost, ale jinak to byl úplně cizí hlas. Zněl tvrdě a bezvýrazně, scházel v něm jakýkoli náznak emocí kromě podivné zvířecí poplašenosti.

„Nejsssi naše vůdkyně,“ zasyčela jedna z dalších postav a vycenila na ni zuby. Fuj! Byl to ten děsný Elliottův duch. Sice se divně hrbil, ale stejně se nad ní výhružně tyčil. V jeho očích zadoutnalo špinavě červené světlo.

Začala jsem se o Stevie Rae bát, ale ona se nedala zastrašit. Místo toho taky vycenila zuby, její zornice zahořely rudým svitem a zlověstně zavrčela. „Poslouchá tě země?“ Přímo ta slova vyplivla. „Ne!“ Vykročila vpřed a Elliott automaticky ucouvl. „Dokud nesvedeš to co já, budeš mě poslouchat! Tak to řekla.“

Ten tvor, co kdysi býval Elliott, se neohrabaně podlézavě uklonil a zbylé dvě postavy ho napodobily. Stevie Rae ukázala na otevřený tajný vchod. „Jdeme, rychle.“ Jenomže než se stačili pohnout, zaslechla jsem zpoza zdi známý hlas.

„Hej, lidi, znáte Zoey Redbirdovou? Přijel jsem za ní a potřebuju s ní...“

Heathův hlas umkl, protože čtveřice přízraků neuvěřitelnou rychlostí vyrazila přímo k němu.

„Ne! Stát! Co to sakra děláte?“ zaječela jsem. Srdce mi tlouklo tak zběsile, že to bolelo. Doběhla jsem ke dveřím, které se za nimi samočinně zavíraly, právě včas, abych

zahlédla, jak se na něj vrhají. Slyšela jsem, jak Stevie Rae říká: „Viděl nás. Musíme ho vzít s sebou.“

„Ale ona říkala, že dalšího si vzít nessesmíme!“ zařval Elliott a dál svíral zmítajícího se Heatha v železném stisku.

„Viděl nás!“ zopakovala Stevie Rae. „Musí s námi, než ona rozhodne, co s ním máme udělat.“

Nikdo se s ní už nedohadoval a nelidskou silou Heatha odvěkli. Jeho křik pohltit sněh.

Prudce jsem se posadila a zjistila, že jsem v posteli. Lapala jsem po dechu, zpocená a rozklepaná. Nala zabručela. Rozhlédla jsem se po pokoji a na okamžik zpanikařila. Jsem sama! Copak se mi všechno, co se včera stalo, jenom zdálo? Podívala jsem se na prázdnou postel svojí spolubydlící a místa, kde dřív bývaly její věci. Ne, nezdálo. Moje nejlepší kámoška umřela. Zhltil mě tíživý smutek a došlo mi, že se ho hned tak nezbavím.

Ale neměli tady se mnou spát dvojčata s Damienem? Rozespale jsem si protřela oči a podívala se na budík. Pět odpoledne. Usnula jsem někdy mezi půl sedmou a sedmou ráno. Páni, tak na spánkovou deprivaci už se vymlouvat nemůžu. Vylezla jsem z postele, odhrnula těžké závěsy na okně a vykoukla ven. Pořád sněžilo, a i když ještě nebyl úplně večer, antracitovou tmou prozařovaly už jen plynové lampy. Sněh světlo rozptyloval a vytvářel kolem každé svatozář. Mlád'ata venku řádila jako malé děti, stavěla sněhuláky a koulovala se. Zahlédla jsem Cassie Krammeovou, tu holku, co se umístila tak vysoko v recitační soutěži, jak spolu s pár dalšími dělá ve sněhu andělíčky. Stevie Rae by se to šíleně líbilo. Určitě by mě už dávno vzbudila a vytáhla ven mezi ostatní (ať už bych chtěla nebo ne). Nevěděla jsem, jestli se mám nad tou představou rozbřečet, nebo zasmát.

„Červenko? Jsi vzhůru?“ zavolala na mě zpoza pootevřených dveří Shaunee.

Gestem jsem ji pozvala dál. „Kam jste zmizeli?“

„My jsme vstali už dřív. Pouštíme si dole filmy. Chceš se přidat? Za chvíli dorazí Erik a ten jeho parádní kámoš

Cole.“ Vtom se provinile rozhlédla po pokoji. Evidentně jí došlo, že Stevie Rae je mrtvá, a styděla se, že mluví, jako by se nic nestalo.

Bez rozmýšlení jsem vyhrkla: „Shaunee, nesmíme se pořád ohlížet zpátky. Musíme dál prohánět kluky, být šťastné a žít jako dřív. Nevíme dne ani hodiny, na to bychom po smrti Stevie Rae neměli zapomínat. Nesmíme promarnit ani minutu. Řekla jsem sice, že nedovolím, aby se na ni zapomnělo, ale tím jsem nemyslela, že ji budeme věčně oplakávat. Chci si navždycky pamatovat, jak jsme s ní byli šťastní a jak krásně se uměla smát. Napořád.“

„Napořád,“ přisvědčila kamarádka.

„Za minutku jsem dole, jen na sebe hodím džíny.“

„Fajn,“ řekla a vesele se ušklíbla.

Když odešla, moje optimistická maska trochu popraskala. Ten svůj povzbudivý proslov jsem myslela naprosto vážně, jenom bylo dost těžké se podle něj řídit. Navíc jsem se pořád ještě úplně nevzpamatovala z té noční můry. Byl to sice jenom sen, ale stejně jsem z něj měla špatný pocit. Připadalo mi, že v tísnivém tichu pokoje stále slyším ozvěnu Heathova křiku. Automaticky jsem si oblékla svoje nejpohodlnější džíny a obří mikinu, kterou jsem si před pár týdny koupila ve školním obchodě. Na prsou měla stříbrně vyšitý znak v podobě bohyně třímající ve zdvižených pažích měsíc v úplňku. Nevím proč, ale jakmile jsem ji měla na sobě, ulevilo se mi. Učesala jsem se, a když jsem se na sebe v zrcadle pořádně podívala, otráveně jsem si povzdychla. Vypadala jsem děsně. Naplácala jsem si přes kruhy pod očima korektor, namalovala si řasy a rty přetřela leskem s jahodovou vůní. Takhle vyzbrojená jsem zamířila dolů.

Pod schody jsem se zastavila. Scéna přede mnou mi byla povědomá a zároveň úplně nová. Kolem plochých televizí posedávali v hloučcích spolužáci. Jindy by mluvili jeden přes druhého, ale dnes byli zvláštně zaražení. Mí kamarádi se shromáždili kolem naší oblíbené televize. Dvojčata seděla v naprosto stejných měkkých křeslech, Damien s Jackem (evidentně už byli nerozluční) na podlaze u pohovky, Erik na

ní a jeho kamarád Cole si k mému nesmírnému úžasu přitáhl židli mezi ségry. Zaškubalo mi v koutku. Buď je děsně odvážný, nebo děsně hloupý. Všichni si tiše povídali a *Mumie se vrací*, která běžela na obrazovce, si vůbec nevšimli. Doopravdy vypadali a chovali se úplně jako vždycky, až na dva detaily. Zaprvé mluvili příliš potichu. Zadruhé měla na pohovce sedět Stevie Rae, nohy složené pod sebou, a stěžovat si, že přes to jejich žvanění nic neslyší.

Spolkla jsem slzavý knedlík v krku. Musím to překonat. Všichni to musíme překonat.

„Ahoj,“ pozdravila jsem je co nejnorněji.

Tentokrát moje přítomnost nezpůsobila okamžité ticho. Naopak, všichni najednou začali nepřírozeně vesele vykřikovat:

„Čau, Červenko!“

„Zoey!“

„Nazdar, Zoey!“

Potlačila jsem nutkání povzdychnout si nebo obrátit oči v sloup a sedla si vedle Erika. Objal mě kolem ramen a přitiskl mě k sobě, což bylo příjemné, ale zároveň ve mně zahlodal pocit viny. Příjemné to samozřejmě bylo proto, že Erik je děsně milý, krásný a má mě bůhvíproč moc rád. A ten pocit viny se dá vysvětlit jedním slovem: Heath.

„Bezva! Červenka už je tady, takže maraton může začít,“ řekl Erik.

„Spíš festival provařených filmů,“ zafrkala Shaunee.

„Neboli vařaton,“ dodala Erin.

„Nechte mě hádat.“ Pohlédla jsem na Erika. „Program jsi vybíral ty.“

„Osobně!“

Zbytek naší party zmučeně zasténal.

„Takže se budeme dívat na *Hvězdné války*,“ odušila jsem.

„A rozhodně je neuvidíme poprvé. Ani naposled,“ zamumlal Cole.

Shaunee se k němu otočila a zvedla perfektně vytrhané obočí. „Chceš snad říct, že se ti *Hvězdné války* nelíbí?“

Usmál se na ni a já v jeho očích zahlédla provokativní záblesk. „Řekněme, že jsem nepřišel, abych se pomilionté díval na Erikův šíleně dlouhý režiséřský sestřih. Ne že bych *Hvězdné války* neměl rád, ale zrovna teď mě zajímá někdo jiný než Darth a Chewbacca.“

„Copak, dostává tě princezna Leia?“ řekla Shaunee drze.

„Ani ne, je taková *bezbarvá*,“ prohlásil a naklonil se k Shaunee blíž.

„Já tady taky nejsem čistě kvůli *Hvězdným válkám*,“ ozval se Jack a upřel obdivný pohled na Damiena.

Erin se zahihňala. „No, tebe princezna Leia stoprocentně nebere.“

„Díkybohu,“ řekl Damien.

„Škoda že tu není Stevie Rae,“ vyhrkl Erik. „Úplně ji slyším. *Lidiii, chovejte se slušněěě.*“

Po těch slovech vypuklo dusné ticho. Zvedla jsem k Erikovi oči a hned jsem viděla, jak rudne. Zjevně si vůbec neuvědomil, co říká. S úsměvem jsem mu položila hlavu na rameno.

„To je fakt. Stevie Rae by nás okřikla, jako by byla naše máma.“

„A pak by šla udělat popcorn a kladla nám na srdce, ať se o něj hezky férově podělíme,“ přidal se Damien. „A u každé scéně by vykřikovala ,ježkovy voči!‘“

„Tahle její hláška se mi vždycky neskutečně líbila,“ řekla Shaunee.

„Jo, pravá kovbojská kletba,“ doplnila Erin.

Usmáli jsme se na sebe a mě to zahřálo u srdce. Takhle je to správně. Takhle bychom měli na Stevie Rae vzpomínat, s láskou a úsměvem.

„Ehm, můžu se k vám přidat?“

Vzhlédla jsem a spatřila sympatáka Drewa Partaina. Nervózně postával na okraji našeho hloučku, vypadal unaveně, smutně a měl červené oči, jako by brečel. Vzpomněla jsem si, jak ještě včera pokukoval po Stevie Rae, a přišlo mi ho líto.

„Jasně!“ vyhrkla jsem nadšeně. „Vezmi si k nám židli.“ Nějaký instinktivní popud mě přiměl dodat: „Vedle Erin je spousta místa.“

Zmíněná dívka vytřeštila modré oči, ale hned se vzpamatovala. „Správně, sedni si k nám. Ale bacha, pouštíme *Hvězdné války*.“

„V pohodě,“ řekl a nejistě se na Erin usmál.

„Malý, ale sladký,“ pošeptala blondýnce ségra a Erin maličko zrůžověla ve tvářích.

„Půjdu udělat popcorn,“ oznámila jsem. „A dojdu si pro...“

„Colu!“ dořekli za mě Damien, dvojčata a Erik.

Vyklouzla jsem z Erikova objetí a zamířila do kuchyňky. Takhle fajn mi nebylo od doby před tím, než Stevie Rae poprvé zakašlala. Všechno bude zase dobré. Ve Škole noci jsem doma. Moji kamarádi jsou pro mě jako rodina. Zařídím se podle vlastní rady a vezmu to pomalu, den po dni, problém po problému. Nějak se vymotám z toho zmatku kolem svých kluků. Budu se vyhýbat Neferet (pokud možno tak, aby si nevšimla, že se jí vyhýbám) a pokusím se zjistit, co měl znamenat její výstup s nemrtvým Elliottem (ten by odrovnal i silnější povahy, vůbec se nedivím, že z toho mám zlé sny a že se do nich zamotali i Stevie Rae a Heath).

Dala jsem do každé ze čtyř mikrovlnek pytlík máslového popcornu, a jakmile začal prskat, vytáhla ze skříněk velké mísy. Třeba bych mohla vyvolat další soukromý kruh a poprosit Nyx, aby mi ohledně té věci s Elliottem poradila. Pak jsem si s hrůzou uvědomila, že mi bude scházet Stevie Rae. Jak ji jenom nahradím? Hrozně se mi ta představa příčila, ale budu to muset udělat, není vyhnutí. Soukromý obřad bych možná ještě mohla nějak z improvizovat, ale na příští úplňkový rituál si budu muset někoho najít. Zavřela jsem před tou bolestí oči. Neměla jsem tušení, jak se bez Stevie Rae obejdu. *Ukaž mi, co mám dělat*, pomodlila jsem se v duchu k Nyktě.

„Zoey, pojd' zpátky do obýváku, hned.“

Poplašeně jsem zamrkala, Erikův hlas mě polekal. Výraz jeho tváře ve mně rozpumpoval adrenalin. „Co se stalo?“

„Prostě pojd’.“ Chytil mě za ruku a odtáhl z kuchyně. „Pustili jsme zprávy.“

Velká společenská místnost byla sice plná kluků a holek, ale vládlo v ní absolutní ticho. Všichni zírali na naši velkoplošnou televizi. Kamera zabírala Cheru Kimiko, která mluvila příšerně vážným tónem.

„...policie žádá občany, aby nepropadali panice, i když je to už třetí případ zmizení studenta. Pátrání stále pokračuje a naše zdroje uvedly, že vyšetřování sleduje několik slibných stop. Ještě jednou opakuji, že se pohřešuje další středoškolák z Broken Arrow, opět člen fotbalového týmu. Jmenuje se Heath Luck.“

Podlomila se mi kolena a určitě bych upadla, kdyby mě Erik nechytil kolem pasu a nedovedl k pohovce. Chera pokračovala a já měla pocit, že se nemůžu nadechnout.

„Heathovo auto se našlo před areálem Školy noci, ale tamní velekněžka Neferet policii ujistila, že na pozemky školy nevstoupil a nikdo ho tam neviděl. Série zmizení samozřejmě vyvolala velké množství spekulací, zvláště když lékařská zpráva určila jako příčinu smrti obou předchozích unesených chlapců vykrvácení z mnohočetných kousnutí a řezných ran. Je pochopitelně známo, že upíři svého lidského hostitele při pití krve nekousnou, ale řezné rány tohoto typu se u obětí upírů vyskytují. Znovu však připomínáme, že upíři uzavřeli s lidmi zákonnou dohodu a z člověka se smějí napít pouze s jeho výslovným souhlasem. V deset hodin vám přineseme další podrobnosti a v případě nečekaného vývoje opět vstoupíme do vysílání...“

„Podejte mi mísu, budu zvracet!“ zaječela jsem, ale skoro jsem se neslyšela, jak mi hučelo v uších. Někdo mi vrazil požadovanou nádobu do ruky právě včas, abych do ní mohla vyklopit všechno, co jsem v sobě měla.

26)

„Na, Zoey, vypláchni si pus.“

Naslepo jsem Erin poslechla, a když jsem v ústech ucítla čistou vodu, ulevilo se mi. Vyplivla jsem ji do nechutné mísy se zvratky.

„Ble, odneste to,“ vypravila jsem ze sebe, vdechla přitom kyselý pach a znovu se mi zvedl žaludek. Nejradši bych si zakryla obličej rukama a rozbřečela se, ale věděla jsem, že se na mě všichni koukají, a tak jsem se pomalu narovnala a zastrčila si vlhké vlasy za uši. Přepych v podobě hysterického záchvatu jsem si prostě nemohla dovolit. V hlavě už mi vířily myšlenky na to, co všechno musím bezpodmínečně udělat. Pro Heatha. Ted' je důležitý on, ne já a moje přetížené nervy. „Musím okamžitě za Neferet,“ řekla jsem rázně a vstala. Překvapilo mě, že mi najednou zase slouží nohy.

„Půjdu s tebou,“ prohlásil Erik.

„Dík, ale já si nejdřív musím vyčistit zuby a dojít si pro boty.“ (Sešla jsem dolů jenom v tlustých ponožkách.) Vděčně jsem se na Erika usmála. „Jen si skočím do pokoje, hned budu zpátky.“ Všimla jsem si, že dvojčata mě evidentně hodlají doprovodit. „To zvládnou, prostě na mě chvilku počkejte, ano?“ Otočila jsem se a vyběhla ke schodům.

U svého pokoje jsem ale ani nezpomalila. Místo toho jsem pokračovala chodbou, zatočila doprava a zastavila se u dveří s číslem 124. Už jsem zvedala ruku, ale než jsem stačila zaklepat, dveře se otevřely.

„Tušila jsem, že to jsi ty.“ Afrodita mi věnovala chladný pohled, ale ustoupila stranou. „Pojď dál.“

Pokoj byl zařízený v hezkých pastelových barvách, což mě mírně zaskočilo. Asi jsem čekala, že to tam bude mít tmavé a strašidelné, že to bude něco jako pavučina černé vdovy.

„Nemáš ústní vodu? Zvracela jsem a mám děsnou pachut' na jazyku.“

Trhla bradou k skříňce nad umyvadlem. „Posluž si. Kelímek je čistý.“

Vypláchla jsem si pusku a přitom si srovnala myšlenky. Nakonec jsem se k ní otočila. Rozhodla jsem se, že nebudu marnit čas zbytečnými žvásty a půjdu přímo k věci. „Jak poznáš, jestli máš opravdickou vizi, nebo se ti jenom něco zdá?“

Posadila se na jednu z postelí a shrnula si dozadu dlouhé, bezchybné blonděaté vlasy. „To je čistě instinktivní. Vize nejsou ani trochu příjemné, žádné obrázky orámované pitomými kytičkami jako ve filmech. Jsou na blití. Aspoň teda ty skutečné. V podstatě se dá říct, že když je ti fakticky zle, tak to nebyl sen, ale vize.“ Její modré oči mě zkoumavě přejely od hlavy k patě. „Měla jsi snad nějakou?“

„Měla jsem v noci sen, vlastně spíš noční můru. Jenomže teď jsem si skoro jistá, že to byla vize.“

Maličko zvlnila rty. „No, to ti nezávidím.“

Změnila jsem téma. „Jak je to s Neferet?“

Její tvář najednou zůstala úplně bezvýrazná. „Co tím myslíš?“

„Ty víš dobře co. Něco skrývá a není to nic dobrého. Chci vědět, co to je.“

„Jsi její mládě. Její oblíbenkyně. Nová vzorná holčička. Proč bych ti sakra měla něco vykládat? Možná jsem blondýna, ale blbá rozhodně nejsem.“

„Jestli si tohle o mně vážně myslíš, proč jsi mě varovala před tím lékem, co mi dala?“

Zadívala se do prázdna. „Moje první spolubydlící umřela šest měsíců potom, co sem nastoupila. Já si ten lék vzala. Něco... něco se mnou udělal. Nemohla jsem se toho zbavit.“

„Jak to myslíš? Co s tebou udělal?“

„Byla jsem po něm taková otupělá, všechno mi bylo jedno. Přestala jsem taky mít vize, i když jen na pár týdnů. A když jsem se konečně vzpamatovala, ani jsem si nevzpomínala, jak Venuše vypadala.“ Odmlčela se. „Tak se jmenovala. Venuše Davisová.“ Znovu se mi podívala do očí. „To proto jsem si začala říkat Afrodita. Byly jsme nejlepší kámošky a připadalo nám to jako bezva nápad.“ Ta vzpomínka ji evidentně rozesmutnila. „Dalo mi hodně práce si všechno zase vybavit, a tak mě napadlo, že ty nebudeš chtít na Stevie Rae zapomenout.“

„To teda nechci. Děkuju.“

„Už jdi. Ani jedné z nás by moc neprospělo, kdyby se rozneslo, že jsme se spolu bavily.“

Došlo mi, že má pravdu, a zamířila jsem ke dveřím. Vtom znovu promluvila.

„Předstírá, že je hodná, ale není. Světlo neznamená automaticky dobro a temnota zlo.“

Temnota není vždy totéž co zlo a stejně tak světlo není vždy poslem dobra. To mi řekla Nyx v den, kdy mě označili, a Afrodita teď pronesla v podstatě totéž.

„Jinými slovy, dávej si na Neferet pozor a nevěř jí,“ opáčila jsem.

„Přesně tak, ale ode mě to nemáš.“

„Co? Vždyť jsme spolu vůbec nemluvily.“ Zavřela jsem za sebou dveře a utíkala do pokoje. Tam jsem si opláchla obličej, vyčistila zuby, obula boty a vyrazila dolů do obývacího.

„Hotovo?“ zeptal se Erik.

„Půjdeme všichni,“ řekl Damien a ukázal na dvojčata, Jacka a Drewa.

Už jsem chtěla odmítnout, ale nakonec jsem to nedokázala. Popravdě jsem byla ráda, že zůstávají se mnou a evidentně cítí potřebu mě společnými silami chránit.

Dlouho mě trápilo, že moje neobvyklá moc a zvláštní znamení, kterými bohyně dávala najevo, že si mě vyvolila, ode mě všechny odeženou a žádné kamarády mít už nikdy nebudu. Stal se ale pravý opak.

„Fajn, tak pojd'te.“ Vykročili jsme ke dveřím. Netušila jsem, co vlastně Neferet řeknu. Jen jsem věděla, že už nesmím dál mlčet. Tušila jsem, že můj hrozný sen byl ve skutečnosti vize a že „přízraky“, které vídám, nejsou žádní duchové. Nejvíc mě ale děsilo, že možná opravdu dostaly Heatha. Když jsem pomyslela, v co se asi proměnila Stevie Rae, tuhla mi hrůzou krev v žilách, ale to nic neměnilo na faktu, že Heath zmizel a já možná vím, kdo (nebo spíš co...) za to může.

Ke dveřím jsme ale nedošli, protože se náhle otevřely a do místnosti vstoupila Neferet. Přinesla s sebou závan mrazivého vzduchu zvenčí. Za ní šli detektivové Marx a Martin. Měli na sobě modré pérové bundy zapnuté až ke krku a zasněžené čepice. Nosy jim zčervenaly zimou. Neferet vypadala jako vždycky: dokonale klidná, dokonale upravená a stoprocentně zdatná.

„Vida, Zoey, to je dobře. Aspoň tě nemusím hledat. Tady páni detektivové pro tebe mají dost špatnou zprávu a rádi by si s tebou chvilku popovídali.“

Vůbec jsem se na ni nepodívala a obrátila se přímo k policistům, což ji zjevně zaskočilo. „Slyšela jsem ve zprávách, že Heath zmizel. Pomůžu vám, jak jen budu moci.“

„Můžeme jít zase do knihovny?“ optal se detektiv Marx.

„Samozřejmě,“ řekla Neferet zdvořile.

Vykročila jsem za nimi, ale ještě jsem se otočila k Erikovi.

„Počkáme tu na tebe,“ řekl.

„Všichni,“ doplnil Damien.

Přikývla jsem a hodně se mi ulevilo. Vstoupila jsem do místnosti a detektiv Martin na mě okamžitě vypálil první otázku.

„Zoey, pověz nám prosím, kde jsi byla ráno mezi půl sedmou a půl devátou.“

„Byla jsem u sebe v pokoji. Nejdřív jsem telefonovala s babičkou a pak jsme si s Heathem chvíli psali esemesky.“ Vytáhla jsem z kapsy džínu mobil. „Ještě jsem je nesmazala, můžete se na ně podívat.“

„Svůj telefon jim ukazovat nemusíš, Zoey,“ vložila se do toho Neferet.

Přinutila jsem se k úsměvu. „To je v pohodě, mně to nevadí.“

Detektiv Martin si mobil vzal, projel si složky příchozích i odeslaných zpráv a opsál si je do notýsku.

„Viděla jsi Heatha dneska ráno?“ otázal se detektiv Marx.

„Ne. Prosil mě, jestli může přijet, ale já mu to nedovolila.“

„Tady píšeš, že se spolu v pátek sejdete,“ poznamenal jeho kolega.

Ucítila jsem Neferetin přísný pohled. Zhluboka jsem se nadechla. Nejlepší bude, když se přiblížím pravdě, co nejvíc to půjde.

„Ano, chtěla jsem se s ním sejít v pátek po fotbale.“

„Zoey, víš přece, že udržovat styky s lidmi z předchozího života znamená vážné porušení školního řádu.“ Poprvé jsem si všimla, že slovo *lidé* vyslovuje znechuceným tónem.

„Vím a omlouvám se.“ Pak jsem jim pověděla skoro celou pravdu, vynechala jsem jenom sem tam nějakou drobnost, jako že jsem pila krev, že jsem se otiskla a že Neferet nevěřím ani nos mezi očima. „Jenže my se s Heathem známe už odmalička a já se s ním prostě nemůžu jen tak zčistajasna přestat bavit, i když to jinak nejde. Myslela jsem, že když se s ním sejdu a do očí mu řeknu, proč spolu nemůžeme chodit, pochopí to snáz. Nechtěla jsem nic dělat za vašimi zády, ale je to můj problém, chci ho vyřešit sama.“

„Takže dnes ráno jsi ho neviděla?“ zopakoval detektiv Marx.

„Ne. Psali jsme si ty esemesky a pak jsem šla spát.“

„Může ti někdo dosvědčit, že jsi byla ve svém pokoji a spala?“ zeptal se druhý detektiv a vrátil mi mobil.

„Pánové, už jsem vám vysvětlila, že Zoey včera utrpěla hroznou ztrátu,“ štěkla Neferet ledovým hlasem. „Její spolubydlící zemřela. Jak by jí někdo mohl dosvědčit, že byla u sebe...“

„Ehm, promiňte, Neferet, ale já nespala sama. Moje kamarádky Shaunee a Erin mě nechtěly nechat samotnou, a tak u mě přespaly.“ Damiena jsem z toho vynechala. Nebyl důvod komplikovat mu život.

„To bylo od nich opravdu hezké,“ pronesla velekněžka laskavě a hrozivou upírku ve vteřině vystřídala starostlivá matka. Ani nevíte, jak mi v tu chvíli připadala průhledná.

„Máte už nějakou stopu?“ zeptala jsem se detektiva Marxe. (Byl mi sympatičtější než ten druhý.)

„Ne. Jeho auto se našlo poblíž školní zdi, ale pořád hustě sněží, takže všechny případné stopy dávno zmizely.“

„Podle mého názoru byste neměli marnit čas výsledkem mého mláděte, radši se po tom mládenci poohlédněte někde v příkopě,“ pronesla Neferet přezíravě. Měla jsem chuť začít na ni ječet.

„Prosím?“ obrátil se k ní Marx.

„Je přece jasné, co se stalo. Ten kluk se znovu pokusil dostat k Zoey. Ani ne před měsícem se s tou svou přítelkyní vyšplhali na naši zeď a chtěli ji odsud vysvobodit.“ Povýšeně mávla rukou. „Byl tehdy opilý a zfetovaný, tudíž se dá předpokládat, že dnes na tom byl stejně. To množství sněhu ho ale zaskočilo a asi někde spadl do příkopu. Tam přece opilci obvykle končí, nemám pravdu?“

„Je to středoškolský student, madam, žádný opilec. Jeho rodiče i přátelé tvrdí, že se už měsíc alkoholu nedotkl.“

Neferet se tiše zasmála, čímž dala jasně najevo, co si o tom myslí. Marx jí k mému údivu už dál nevěnoval pozornost a pronikavě se zadíval na mě. „Co myslíš ty, Zoey? Pár let jste spolu chodili, vid’? Nenapadá tě, kde by mohl být?“

„Tady to vůbec neznal. Kdybyste našli jeho auto na Oak Grove Road v Broken Arrow, to by bylo něco jiného. Tam se nějaký ten pivní mejdan vždycky našel.“ Nemyslela jsem to jako vtip, zvláště po Neferetiných hnusných narážkách, ale detektiv zjevně jen stěží potlačil úsměv. Najednou mi připadal fajn, jako někdo, s kým se dá mluvit. Než jsem si to stihla rozmyslet, vyhrkla jsem: „Ale ráno jsem měla o Heathovi zvláštní sen a myslím, že to mohla vlastně být vize.“

Nastalo ohromené ticho a do něj zazněl velekněžčin strohý, přísný hlas. „Zoey, nikdy dřív se u tebe věštecké nadání neprojevalo.“

„Já vím.“ Schválně jsem to řekla hodně nejistě a trochu vyplašeně (i když to druhé jsem zas tak moc nepředstírala). „Ale stejně je to zvláštní, protože jsem v tom snu viděla Heatha u východní zdi. Tam se na něj vrhli.“

„Kdo se na něj vrhl, Zoey?“ zeptal se detektiv Marx. Zjevně mě bral úplně vážně.

„Nevím.“ V tom jsem nelhala. „Ale nebyli to upíři ani mlád'ata. Byly to čtyři postavy v pláštích.“

„Viděla jsi, kam ho odvěkli?“

„Ne, začala jsem křičet a probudila se.“ Do očí mi vhrkly slzy, a nebylo to žádné divadýlko. „Měli byste prohledat okolí školy. Něco se tady děje, někdo unáší kluky, ale my to nejsme.“

„Ovšemže to nejsme my.“ Neferet ke mně přistoupila, objala mě kolem ramen, konejšivě mi stiskla paži a mateřským tónem něco zamumlala. „Pánové, Zoey už to vaše vyslýchání pro dnešek stačilo. Co kdybych vás zavedla za Shaunee a Erin? Určitě její alibi potvrdí.“

Alibi. Z toho slova mi přejel mráz po zádech.

„Kdyby sis ještě na něco vzpomněla nebo se ti zdály nějaké další neobvyklé sny, můžeš se na mě kdykoli obrátit, ve dne i v noci,“ řekl detektiv Marx.

Dal mi už druhou navštívenku. Rozhodně se nedal odbýt snadno. Vzala jsem si ji a poděkovala mu. Neferet jim

pokynula, aby ji následovali zpátky do společenské místnosti, ale on zůstal pozadu a pak se ke mně znovu otočil.

„Moji sestru, dvojče, označili před patnácti lety a úspěšně dokončila proměnu,“ řekl tiše. „Správně měla na svou lidskou rodinu zapomenout, ale neudělala to a zůstali jsme si blízcí. Když říkám, že mi můžeš kdykoli zavolat a s čímkoli se mi svěřit, myslím to vážně. Můžeš mi důvěřovat.“

„Detektive Marxi?“ Neferet stála ve dveřích a významně na něj hleděla.

„Jenom jsem Zoey ještě děkoval a vyjádřil jí upřímnou soustrast, když jí umřela spolubydlící,“ prohlásil nevzrušeně a rázně vyšel ven.

Já zůstala a rovnala si myšlenky. Marxova sestra je upírka? No, na tom vlastně není nic zvláštního. Zvláštní je, že ji má pořád rád. Možná se mu fakticky dá věřit.

Vtom klaply dveře a já sebou překvapeně trhla. Stála tam Neferet a upřeně se na mě dívala.

„Ty ses s Heathem otiskla?“

Na okamžik mě zachvátila děsná panika. Ona do mě vidí! Byla jsem naivní. Proti téhle velekněžce jsem bezmocná. Jenomže pak jsem ucítila lehounký závan větru, který tam neměl co dělat... teplo neviditelného ohně... svěží jarní déšť... sladkou vůni zelené louky... Mou duši zaplavil mocný příval živelných sil. S novou sebedůvěrou jsem se jí zadívala do očí.

„Vždyť jste říkala, že ne! Povídala jste, že to, co se stalo na té zdi, k otisku zdaleka nestačí.“ Vložila jsem do svého hlasu pořádnou dávku zmatku a rozčilení.

Téměř neznatelně se uvolnila. „Tehdy ses s ním podle mě opravdu otisknout nemohla. Od té doby jste spolu nebyli? Nenapila ses z něj zase?“

„Zase?“ Znělo to otřeseně, protože tak na mě vždycky působila sebemenší myšlenka na Heathovu svůdnou, ale nebezpečnou krev. „Já jsem se z něj tenkrát přece nenapila, ne?“

„Kdepak, samozřejmě že ne,“ ujistila mě. „Bylo to naprosto bezvýznamné, nemusíš mít strach. To ten sen. Napadlo mě, jestli ses se svým klukem nesešla ještě jednou.“

„Bývalým klukem,“ opravila jsem ji automaticky. „Ne. Ale psal mi mraky esemesek a pořád se mi snažil dovolat, tak jsem se rozhodla, že se s ním sejdu a jednou provždycky mu vysvětlím, že už spolu nesmíme být. Omlouvám se. Měla jsem vám to říct, ale chtěla jsem si s tím poradit sama. Je to koneckonců můj problém. Co jsem si uvařila, to si taky sním.“

„Vážím si toho, že jsi tak zodpovědná, ale podle mého názoru nebylo zrovna moudré vykládat těm policistům, že tvůj sen mohla být vize.“

„Když ono to působilo tak reálně,“ pípla jsem.

„Já ti věřím, Zoey. Vzala sis ten lék, který jsem ti včera poslala?“

„Myslíte tu bílou vodičku? Ano, Shaune mi ji dala.“ A taky že dala, až na to, že jsem ji vylila.

Velekněžka se uvolnila ještě víc. „Výborně. Kdyby se ti zdál nějaký další znepokojivý sen, přijď za mnou, namíchám ti silnější dávku. Pak by noční můry měly přestat. Zjevně jsem podcenila míru stresu, který na tebe působí.“

To nebylo jediné, co podcenila.

Usmála jsem se. „Děkuju, Neferet. Jste moc hodná.“

„Ted' bys měla jít zpátky za svými kamarády. Střeží tě jako oko v hlavě a určitě už o tebe mají starost.“

Přikývla jsem a šla s ní zpátky do obývacího pokoje. Když mě přede všemi objala a láskyplně se se mnou rozloučila, jako bych byla její dcera, jen stěží jsem potlačila znechucení. Vlastně tu matku zahrála dobře. Byla úplně jako moje máma, Linda Hefferová. Žena, která mě zradila kvůli chlapovi a které víc než na mně záleželo na tom, jak vypadá před ostatními. Neferet a Linda se jedna druhé podobaly čím dál víc.

27)

Když dospělí odešli, zase jsme se shlukli u televize, a než si ostatní znovu začali hledět svého, mlčeli jsme. Všimla jsem si, že je pořád puštěná místní stanice. Dévédéčka s *Hvězdnými válkami* zůstala aspoň pro dnešek zapomenutá.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se mě nakonec Erik tiše. Zase mě objal a já se k němu přitulila.

„Celkem jo.“

„Věděli ti poldové něco nového o Heathovi?“ zajímal se Damien.

„Jenom to, co už říkali ve zprávách,“ odpověděla jsem. „A jestli ano, mně nic nepověděli.“

„Existuje něco, co bychom mohli udělat?“ řekla Shaunee.

Zavrtěla jsem hlavou. „Budeme se prostě koukat na televizi a počkáme, co bude ve zprávách v deset.“

Zamumlali něco na souhlas a pak jsme společně sledovali pár dílů *Willa a Grace*. Upírala jsem nevidoucí oči na obrazovku a přemýšlela o Heathovi. Mám nějaké tušení? Rozhodně ano. Ale je to stejný pocit, jako když zmizeli Chris Ford a Brad Higeons? Ne, tohle je jiné. Sama jsem nechápala, jaký v tom cítím rozdíl, ale instinkt mi napovídal, že přestože je Heath v nebezpečí, pořád ještě žije. Ještě.

Čím úporněji jsem na něj myslela, tím jsem byla nervóznější. Když začaly druhé večerní zprávy a rozvážně se věnovaly nečekané sněhové bouři, která způsobila v Tulse a okolí dopravní kalamitu, netrpělivě jsem se vrtěla a záběry strašidelně prázdného centra města a hlavních silničních

tahů, které vyvolávaly představu nějaké katastrofy typu pád meteoru nebo atomové války, mi vůbec nepřipadaly zajímavé. O Heathově zmizení nakonec neřekli nic nového, jenom že pátrací akci ztěžuje špatné počasí.

„Musím pryč.“ S těmi slovy jsem vstala a teprve v tu chvíli mi došlo, že nemám páru, kam vlastně chci jít a jak se tam dostanu.

„Kam, Červenko?“ zeptal se Erik.

Najednou se mi vybavilo jedno místo, ostrůvek klidu ve světě zmítaném nepokojem, zmatkem a šílenstvím.

„Do stájí.“ Erik se na mě zadíval naprosto nechápavě a ostatní na tom nebyli o moc líp. „Lenobia mi dovolila, že můžu chodit hřebelcovat Persefonu, kdy chci.“ Zakroužila jsem ztuhlým krkem. „Úžasně mě to uklidňuje a přesně to teď potřebuju.“

„Super. Koně jsou fajn. Takže jdeme za Persefonou,“ vyhrkl Erik.

„Chci být sama.“ Vyznělo to mnohem ostřeji, než jsem zamýšlela. Rychle jsem si k němu sedla a vzala ho za ruku. „Promiň. Potřebuju si všechno srovnat v hlavě, a proto musím být sama.“

Jeho modré oči posmutněly, ale navzdory tomu se na mě pousmál. „Tak co kdybych tě doprovodil ke stájím a pak šel zpátky? Budu sedět u televize a čekat, jestli se ve zprávách neobjeví něco nového.“

„To by bylo fajn.“

Když jsem viděla, jak ustaraně se všichni mí kamarádi tváří, měla jsem hrozné výčitky, ale nenapadlo mě, jak bych je mohla uklidnit.

Ke stájím to nebylo daleko, a tak jsme si s Erikem ani nebrali kabáty. Ani jednoho z nás trocha zimy nerozhází.

„Ten sníh je parádní,“ poznamenal po chvíli. Někdo se asi celkem nedávno pokusil proházet v závějích cestičku, protože na chodníku byla pokrývka znatelně tenčí než všude kolem nás, ale i tak jsme se brodili závějemi, které nám sahaly do poloviny lýtek. Pořád vytrvale chumelilo.

„Matně si vzpomínám, že takhle sněžilo, když mi bylo šest nebo sedm. Zrovna byly vánoční prázdniny, takže nám kvůli tomu nemohla odpadnout škola. Hrozně mě to tenkrát naštvalo.“

Erik jenom něco zabručel a dál už jsme šli mlčky. Obvykle nám takovéhle ticho nepřipadalo trapné, ale dnes jsme oba byli v rozpacích. Nevěděla jsem, co mám říct, jak to všechno napravit...

Erik si odkašlal. „Ty ho máš pořád ráda, vid’? Víc než jenom jako svého bývalého.“

Dlužila jsem mu pravdu a lži už jsem měla plné zuby. „Ano.“

Dorazili jsme ke vchodu do stájí a zastavili se v kruhu žlutavého světla plynové lampy. Budova nás chránila před fujavicí, takže jsem si chvilku připadala, jako bych se ocitla v bublině v těžítce s padajícím sněhem.

„A co já?“ zeptal se.

Zadívala jsem se na něj. „Tebe mám taky ráda, Eriku. Ani nevíš, jak mě mrzí, že jsem se do toho takhle zamotala, ale prostě s tím nic nenadělám. A nebudu ti o Heathovi lhát. Myslím, že jsme se otiskli.“

Zatvářil se překvapeně. „Tenkrát na té zdi? Červenko, já tam byl a viděl jsem vás. Skoro ses jeho krve nedotkla. Zkrátka tě jenom nechce ztratit, proto se chová jako posedlý. Ani se mu nedívím,“ dodal s poněkud křivým úsměvem.

„Sešli jsme se ještě jednou.“

„Co?“

„Před pár dny. Nemohla jsem spát, tak jsem si zajela do Starbucks na Utica Square. Heath tam zrovna vylepoval plakáty s Bradovou fotkou. Vážně jsem se s ním už nikdy nechtěla sejít, a kdybych věděla, že tam bude, nehnula bych se ze školy ani na krok. Věř mi, Eriku.“

„Ale sešli jste se.“

Kývla jsem.

„A ty ses z něj napila?“

„Já... prostě se to stalo. Snažila jsem se ovládat, jenže on se řízl. Schválně. Úplně jsem nad sebou ztratila kontrolu.“

Pořád jsem mu pevně hleděla do očí a němě ho prosila, aby mi nic nevyčítal. Bylo mi jasné, že se se mnou v příští vteřině s největší pravděpodobností rozejde, a najednou mi došlo, jak strašně mi bude scházet. Rozhodně jsem si tím moc nepomohla, protože na mojí náklonnosti k Heathovi to nic neměnilo. „Mrzí mě to, Eriku. Takhle jsem to nechtěla, ale co se stalo, stalo se. Jsem teď s Heathem spoutaná a vůbec netuším, co si s tím počnu.“

Ztěžka si povzdechl a smetl mi z vlasů pár vloček. „No, my dva spolu ale taky něco máme. A jednoho dne, pokud přečkáme tu zatracenou proměnu, budeme patřit ke stejnému druhu. Já nikdy nezestárnu, nestane se ze mě vrásčitý dědek a neumru o sto let dřív než ty. Když budeš se mnou, upíři tě nebudou za tvými zády šeptem pomlouvat a lidé tě kvůli tomu nebudou nenávidět. Bude to normální. Správné.“ Přitáhl mě k sobě a vášnivě mě políbil. Chutnal studeně a sladce. Bezděky jsem ho objala kolem krku a začala mu pusy oplácet. Nejdřív jsem jen chtěla zaplašit bolest, kterou jsem mu způsobila. Potom se ale náš polibek prohloubil a přitiskli jsme se tělo na tělo. Nesežehla mě oslepující touha po krvi jako s Heathem, ale bylo to zatraceně příjemné, hřejivé a omamné. Krucinál, problém je v tom, že ho mám prostě ráda. Strašně ráda. A na tom, co říkal, bylo navíc hodně pravdy. Když se dám dohromady s ním, bude to správné. S Heathem ne.

Když jsme se od sebe odtrhli, ani jeden z nás nemohl popadnout dech. Pohládila jsem ho po tváři. „Vážně mě to mrzí.“

Pootočil hlavu a políbil mi dlaň. „Něco vymyslíme.“

„To doufám,“ zašeptala jsem spíš pro sebe. Pak jsem se od něj odlepila a vzala za starou železnou kliku. „Děkuju za doprovod. Nevím, za jak dlouho se vrátím. Nemusíš na mě čekat.“ Otevřela jsem dveře.

„Červenko, jestli ses s Heathem fakticky otiskla, měla bys být schopná ho najít,“ zarazil mě. Otočila jsem se k němu. Vypadal nesvůj, ale přesto vysvětloval dál. „Když budeš hřebelcovat tu svoji kobylku, myslí na Heatha. Zavolej

ho. Jestli to jen trochu půjde, přijde za tebou. A i kdyby to nešlo, třeba aspoň zjistíš, kde je. Jestli je váš otisk dost silný, mělo by to jít.“

„Dík, Eriku.“

Usmál se, ale moc vesele nevypadal. „Tak zatím, Zoey.“ Vykročil do vánice a bílá clona ho brzy pohltila.

Hřejivá vůně sena a čistý, suchý koňský pach ostře kontrastovaly se studeným vzduchem venku. Ve stájích svítilo jen pár plynových lamp a vládlo tam pološero. Koně ospale žvýkali a někteří funěli. Znělo to trochu jako chrápání. Oklepala jsem si z mikiny a vlasů snůh a rozhlížela se, jestli neuvidím Lenobiu, ale vypadalo to, že kromě koní tu není živé duše. Zamířila jsem do sedlovny.

Vůbec jsem se nezlobila, že tu nikdo není. Potřebovala jsem přemýšlet a ne někomu vysvětlovat, co tady pohledávám uprostřed noci, když venku řádí sněhová bouře.

Fajn. Pověděla jsem Erikovi pravdu o Heathovi a on mi nedal kopačky. Jasně, záleží taky na tom, co bude s Heathem dál. Třeba mi ty kopačky ještě dá. Jak můžou takové ty typické školní běhny chodit s deseti klukama naráz? Já mám dva a jsem z toho úplně na šrot. Hlavou mi prolétla provinilá vzpomínka na Lorenův sexy úsměv a úchvatný hlas. Popadla jsem hřeblo a kartáč na hřívu a kousla se do rtu. Tím pádem mám vlastně tři kluky, což je absolutní úlet. Radši jsem se rozhodla, že problémů mám dost i beztoho a pochybné flirtování s učitelem počítat nebudu. Kdyby tak Erik věděl, kolik nahé kůže jsem Lorenovi ukázala... Otřásla jsem se. Nejradši bych si dala kopačky sama. Ode dneška se budu Lorenovi vyhýbat na sto honů, a když se s ním náhodou přece jen potkám, budu se k němu chovat jako k ostatním učitelům. Takže *žádné flirtování*. Bezva. Ted' už zbývá jen vymyslet, co si počnu s Erikem a Heathem.

Vešla jsem do Persefonina stání a pověděla jí, jaká je krásná a rozkošná. Rozespale a překvapeně zafrkala, a když jsem jí dala pusku na hebký nos, přejela mi tlamou po tváři. Pustila jsem se do hřebelcování, kobylka vzdychla a přenesla na mě váhu.

Rozhodně nemá smysl trápit se tím, jestli chci chodit s Erikem, nebo s Heathem, dokud nebude Heath v bezpečí. (Odmítla jsem byť jen pomyslet na možnost, že už není naživu.) Pomaličku se mi povedlo utišit chaotické, pomotané a zmatené myšlenky, které se mi honily hlavou. Vlastně jsem ani nepotřebovala, aby mě Erik upozornil, že bych mohla Heatha najít sama. Právě tahle možnost (kromě jiného) mě celou dobu tak hrozně zneklidňovala. Smutnou pravdou ovšem zůstává, že jsem se bála. Bála jsem se, co bych mohla najít, a ještě víc toho, že nenajdu nic. Bála jsem se, že nebudu mít dost síly to zvládnout. Smrt Stevie Rae pro mě byla hrozná rána a pochybovala jsem, že zrovna teď jsem ve stavu někoho zachraňovat.

Až na to, že jsem neměla na vybranou.

Takže... myslím na Heatha... Nejdřív se mi vybavilo, jaký to byl na základce roztomilý chlapeček. Ve třetí třídě měl mnohem světlejší vlasy než teď, trčely mu do všech stran jako sláma. Tenkrát mi poprvé řekl, že mě má rád a že si mě jednou vezme. Já byla ve druhé třídě a pochopitelně jsem ho vůbec nebrala vážně. No uznejte, byla jsem sice skoro o dva roky mladší, ale zato o hlavu vyšší. Připadal mi celkem fajn, ale byl kluk, a tím pádem hrozný pitomec.

Za pár let mi pořád přišel pitomý, ale vyrostl a nabral svaly. Někde mezi třetí a jedenáctou třídou jsem ho vážně brát začala. Vzpomněla jsem si na okamžik, kdy mi dal první opravdickou pusu. Jak mi bušilo srdce a šimralo mě v břiše. Vzpomněla jsem si, jak je milý, jak tvrdil, že jsem krásná, i když jsem měla děsnou rýmu a nos červený jako ředkvička. Jak se umí chovat jako džentlmen ze staré školy. Ještě mu nebylo ani devět, a už mi otevíral dveře a nosil mi učebnice.

Potom jsem si připomněla den, kdy jsme se viděli naposled. Byl tak skálopevně přesvědčený, že patříme k sobě, a vůbec se mě nebál, dokonce se řízl a nabídl mi svoji krev. Zavřela jsem oči a opřela se o Persefonin hebký bok. Vzpomínky na Heatha mi plynuly za víčky jako film. Vtom se obraz proměnil, zaútočily na mě cizorodé vjemy – tma, vlhko, zima. Žaludek se mi sevřel děsem. Zalapala jsem po

dechu, ale oči dál držela pevně zavřené. Snažila jsem se na Heathu plně soustředit, jako když jsem se onehdy přenesla do jeho ložnice, ale tohle spojení bylo jiné, mnohem míň jasné a zahlcené negativními pocity. Zkoncentrovala jsem se, jak nejvíc to šlo, a zkusila udělat, co mi radil Erik. Zavolala jsem na něj.

Vyslovila jsem to nahlas, ale zároveň jsem do toho vložila i veškerou duševní sílu. „Heathe, pojď ke mně. Volám tě, Heathe. Chci, abys hned přišel. Je mi jedno, kde jsi, prostě se seber a pojď sem!“

Nic. Žádná odpověď. Ani náznak reakce. Dál jsem vnímala jen studený strach a vlhko. Zavolala jsem znovu. „Heathe! Pojď ke mně!“ Tentokrát jsem pocítila nával frustrace, který vzápětí vystřídalo zoufalství, ale pořád jsem nic neviděla. Zjistila jsem sice, že za mnou přijít nemůže, ale pořád jsem netušila, kde je.

Proč jsem se k němu poprvé dokázala přenést tak snadno? Co dělám jinak? Taky jsem na něj tehdy myslela, přesně jako teď. Myslela jsem na... na co?

Potom mi zahořely tváře, protože mi došlo, co mě k němu předtím dovedlo. Nevzpomínala jsem na to, jaký byl roztomilý klučina ani jak příjemně jsem se s ním cítila. Myslela jsem na to, jak piju jeho krev... vysávám ho... na žhavou rozkoš, kterou mi to působí.

No, když to jinak nejde...

Zhluboka jsem se nadechla a vybavila si jeho krev. Chutnala jako tekutá touha, teplá, hustá, elektrizující. Probudila v mém těle místa, která dřív nanejvýš lehce pootevřela oko. Právě tahle místa po něm teď zoufale žíznila. Chci se napít jeho sladké krve, nechat ho, aby se mě dotknul, poznat jeho tělo, chuť...

Nezřetelný temný obraz se náhle naprosto nečekaně projasnil. Pořád tam byla tma, ale ta pro moje noční vidění nepředstavovala problém. Nejdřív jsem neměla potuchy, na co se vlastně dívám. Byla to nějaká divná místnost. Spíš než opravdický pokoj připomínala výklenek v jeskyni nebo v tunelu. Zdi byly klenuté a vlhké. Těch pár paprsků světla

pocházelo ze špinavé začouzené lucerny, která visela na zrezivělém háku, jinak tam vládla naprostá tma. Leželo tam něco, co jsem zprvu považovala za haldu špinavého oblečení, ale vtom se to pohnulo a zasténalo. Už jsem se nemusela chytat stébla, spojení zesílilo. Připadalo mi, že se vznáším přímo v místnosti, a když jsem Heathu poznala po hlase, připlula jsem k němu blíž.

Ležel stočený do klubíčka na matraci plné fleků. Zápěstí a kotníky měl spoutané lepicí páskou a z několika šrámů na krku a pažích mu tekla krev.

„Heathe!“ Nebylo mě doopravdy slyšet, ale on prudce zvedl hlavu, jako bych mu křikla přímo do ucha.

„Zoey? Jseš to ty?“ Vytřeštil oči, posadil se a divoce se rozhlédl. „Běž odsud, Zoey! Jsou to cvoci. Zabijou tě, jako zabili Chrise a Brada.“ Začal sebou házet a úporně se snažil přetrhnout pouta, jenomže si akorát čím dál víc rozdíral zápěstí.

„Heathe, nech toho! Nemusíš se bát, jsem v bezpečí. Nejsem tu doopravdy.“

Přestal se zmítat a zamžoural do tmy, jako by mě hledal. „Ale já tě slyším.“

„Slyšíš mě jen uvnitř svojí hlavy. Otiskli jsme se a jsme teď propojení.“

Úplně nečekaně se zazubil. „To je hustý, Zo.“

V duchu jsem obrátila oči v sloup. „Fajn, Heathe, teď dávej pozor. Kde jsi?“

„Nebudeš tomu věřit, Zo, ale pod Tulsou.“

„Jak to myslíš?“

„Pamatuješ na děják s Shaddoxem? Jednou nám vykládal o tunelech, který lidi vykopali pod městem, když byl ve dvacátých letech ten zákaz pití nebo něco.“

„Prohibice,“ upřesnila jsem.

„Jo, to je ono. V jednom z těch tunelů jsem.“

Chvilku jsem zůstala úplně oněmělá. Nejasně jsem si vzpomínala, že jsme se v dějepisu o takových tunelech doopravdy učili, a hrozně mě překvapilo, že právě Heath

(zrovna pilný student není, to mi věřte) si něco takového zapamatoval.

Evidentně pochopil, proč mlčím, a ušklíbl se. „Šlo tam o pašování chlastu. Děsně se mi to líbilo.“

Znovu jsem v duchu protočila oči. „Pověz mi, jak se tam dostanu.“

Zavrtěl hlavou a v obličeji se mu rozhostil dobře známý zarputilý výraz. „Ani náhodou. Zabijou tě. Běž to ohlásit poldům, ať sem pošlou jednotku rychlého nasazení nebo něco.“

Přesně to jsem chtěla udělat. Vytáhnout z kapsy vizitku detektiva Marxe, zavolat mu a nechat ho, ať všechno vyřeší za mě.

Bohužel to nešlo.

„Kdo jsou ti tví ,oni‘?“ zeptala jsem se.

„Ehé?“

„Ti, co tě unesli. Kdo to je?“

„Nejsou to lidi, ale ani upíři, i když pijou krev. Vůbec nejsou jako ty, Zo. Jsou...“ Odmlčel se a otřásl. „Jiný. Odporný.“

„Oni pili tvoji krev?“ Zaplavila mě neovladatelná zuřivost a málem jsem vybuchla vzteky. Nejradši bych někoho seřvala, zaječela na něj *On patří mně!* Silou vůle jsem se trochu uklidnila.

„Jo,“ odpověděl a zhnuseně se zašklebil. „Ale pořád si stěžujou. Moje krev prej nechutná, jak má. Proto jsem asi ještě naživu.“ Ztěžka polkl a trochu zbledl. „Není to, jako když ze mě piješ ty, Zo. To se mi líbí. Když to dělají oni, je to... nechutný. Oni sami jsou nechutný.“

„Kolik jich tam je?“ procedila jsem přes zaťaté zuby.

„To nevím jistě. Je tady děsná tma a oni vždycky chodí ve skupinkách, tak jako namáčkнутý na sebe, jako by se báli bejt sami. Jenom tři jsou jiný. Jeden se jmenuje Elliott, další je Venuše – divný jméno, co? – a ta poslední Stevie Rae.“

Stáhl se mi žaludek. „Nemá Stevie Rae náhodou krátké kudrnaté blond vlasy?“

„Jo. Je něco jako kápo, ostatní ji poslouchají.“

Heath právě potvrdil moje obavy. Policii zkrátka zavolat nemůžu.

„Dobře. Dostanu tě odtamtud. Řekni mi, kudy se do toho tvého tunelu jde.“

„Zavoláš poldy?“

„Ano,“ zalhala jsem.

„Ne. Lžeš.“

„Nelžu!“

„Zo, já to poznám. Cítím to. To bude tím, jak jsme propojený.“ Rošťácky se ušklíbl.

„Já do toho policii zatáhnout nemůžu.“

Odněkud z tunelu se ozval šramot, který mi připomněl laboratorní krysy, co jsme je v semináři z biologie nechali běhat bludištěm. Heathovi okamžitě zamrzl úsměv a zmizel i ruměnec, který mu vyrazil na tvářích, když jsme spolu mluvili.

„Koukni, na vytáčky není čas.“ Zavrtěl hlavou, ale okřikla jsem ho. „Poslouchej! Mám nadpřirozené schopnosti. Ti...“ Zarazila jsem se. Neměla jsem potuchy, jak mám té smečce tvorů, do které patřila i moje mrtvá nejlepší kámoška, vlastně říkat. „Ty potvory mi neublíží.“

Nic na to neřekl, ale nevypadal moc přesvědčeně. Krysí hemžení se ozvalo zřetelněji.

„Říkal jsi přece, že poznáš, když lžu. To znamená, že to funguje i naopak. Určitě poznáš, když mluvím pravdu.“ Zdálo se mi, že jsem ho trošku zviklala, a tak jsem přitlačila na pilu. „Přemýšlej přece. Povídal jsi, že si pamatuješ útržky z té noci, kdy jsi za mnou přišel k muzeu Philbrook. Tenkrát jsem ti zachránila život, Heathe. Ne policajti. Ne dospělí upíři. Já. A dokážu to znovu.“ Potěšilo mě, že zním mnohem sebejistěji, než jsem se ve skutečnosti cítila. „Řekni mi, kde jsi.“

Chvilí uvažoval, a zrovna když jsem na něj chtěla začít ječet, prohlásil: „Víš, jak je ve městě to staré nádraží?“

„Ano, je vidět z uměleckého centra, kam jsme šli loni na moje narozenky na *Fantoma*. Je to ono?“

„Jo. Odtáhli mě do sklepa. Dostali se dovnitř dveřma, přes který je stažená roleta. Je stará a rezavá, ale dá se zvednout. Vchod do tunelu je pod kanálovou mříží.“

„Bezva...“

„Počkej, to není všechno. Těch tunelů je tady spousta. Vypadají spíš jako jeskyně. Když jsme to brali v dějáku, představoval jsem si to úplně jinak. Jsou tmavý, vlhký a odporný. Dej se prvním doprava a pořád se drž vpravo. Jsem na konci jednoho z nich.“

„Dobře. Budu tam co nejdřív.“

„Bud' opatrná, Zo.“

„Neboj. A drž se.“

„Pokusím se.“ Kromě šramotu se teď ozývalo ještě syčení. „Ale radši bys sebou měla hodit.“

28)

Otevřela jsem oči a ocitla se znovu ve stání u Persefony. Byla jsem zpocená a zadýchaná. Klisnička do mě šťouchala nosem a tiše polekaně frkala. Třásly se mi ruce, přesto jsem ji pohladila po tlamě a ujistila ji, že všechno bude dobré, ačkoli jsem tušila, že to vůbec není pravda.

Staré vlakové nádraží se nacházelo asi deset kilometrů odtud v ponuré opuštěné čtvrti pod velkým ošklivým mostem, který propojuje části města. Kdysi to byla důležitá křižovatka a denně tam projížděly spousty nákladních i osobních vlaků, ale tak před dvaceti třiceti lety už tam osobáky přestaly jezdit úplně. (Vím to díky tomu, že mě babička chtěla jako dárek ke třináctým narozkám vzít na výlet vlakem a musely jsme jet až do Oklahoma City.) Nákladní dopravu odtamtud nakonec taky odklonili. Za normálních okolností bych tam ze Školy noci dojela autem za pár minut.

Jenomže dneska okolnosti normální nebyly.

Ve zprávách říkali, že silnice jsou neprůjezdné, a to bylo – podívala jsem se na hodinky a překvapeně zamrkala – už víc než před dvěma hodinami. Autem se tam nedostanu. Uvažovala jsem, že se tam vypravím pěšky, ale něco mi říkalo, že takové zdržení si nemůžu dovolit.

„Musíš jet na koni.“

Když Afrodita promluvila, Persefona i já jsme sebou trhly. Opírala se o dvířka stání, bledá a ztrhaná.

„Vypadáš děsně,“ vyhrkla jsem.

Skoro se usmála. „Vize jsou na blití.“

„Viděla jsi Heatha?“ Znovu se mi stáhl žaludek. Afrodity vize nejsou žádné růžové obrázky plné radosti. Vidí jen smrt a zkázu. Bez výjimky.

„Ano.“

„A?“

„A jestli nepohneš zadkem a hned nesesedneš na toho koně, umře.“ Odmlčela se a podívala se mi do očí. „Samozřejmě mi nemusíš věřit.“

„Věřím ti,“ řekla jsem bez váhání.

„Tak dělej.“

Přistoupila blíž a podala mi uzdu. Ani jsem si nevšimla, že ji má v ruce. Začala jsem Persefonu připravovat a Afrodita mezitím došla pro sedlo a dečku. Mlčky jsme klisnu osedlaly. Persefona zřejmě vycítila vážnost situace, protože se ani nepohnula. Když bylo všechno na správném místě, vyvedla jsem ji ze stání.

„Nejdřív zavolej svým kámošům,“ řekla Afrodita.

„Cože?“

„Jenom vlastními silami ty potvory neporazíš.“

„Se mnou přece jet nemůžou!“ Děsně mě bolelo břicho, strachem se mi klepaly ruce a vůbec jsem netušila, o čem Afrodita mluví.

„To sice ne, ale i tak ti můžou pomoci.“

„Afrodito, na hádanky teď fakticky nemám náladu. Jak to sakra myslíš?“

„Do háje, já nevím!“ Vypadalo to, že je stejně zmatená jako já. „Prostě vím, že ti můžou pomoci.“

Vytáhla jsem mobil, v duchu se pomodlila k Nyktě, nechala se vést instinktem a vytočila Shaunee. Zvedla to po prvním zazvonění.

„Co potřebuješ, Zoey?“

„Abyste s Erin a Damienem společně zavolali svoje živly, jako jste to udělali pro Stevie Rae.“

„Jasně. Přijdeš za námi?“

„Ne. Musím zachránit Heathu.“

Musím uznat, že Shaunee je třída. Zarazila se jen na vteřinku a pak klidně řekla: „Dobře. Jak ti můžeme pomoci?“

„Prostě si spolu někam zalezte, přivolejte svoje živly a myslíte na mě.“ Už mi docela šlo předstírat, že jsem v pohodě, i když mám nervy úplně v kýblu.

„Dej na sebe pozor, Zoey.“

„Neboj se.“ Správně. Já se bojím dost za dvě.

„Erikovi se to moc líbit nebude.“

„Já vím. Řekni mu... řekni mu, že... no, že si promluvíme, až se vrátím.“ Nic lepšího mě nenapadlo.

„Fajn, vyřídím mu to.“

„Díky, Shaunee. Tak zatím.“ Zaklapla jsem telefon a obrátila se k Afroditě. „Co jsou ty příšery zač?“

„Nevím.“

„Ale viděla je v té vizi, ne?“

„Vlastně už jsem je viděla v jedné předtím. Jak zabily ty dva druhé kluky.“ Odhrnula si z tváře silný pramen blondatých vlasů.

To mě pěkně vytočilo. „A nikomu jsi o tom neřekla, protože člověčí kluci ti nestojí za námahu, co?“

V očích se jí hněvivě zablýsklo. „Řekla jsem to Neferet. Pověděla jsem jí všechno, jak o těch klucích, tak o těch zrudách, prostě všechno. Od té doby začala rozhlašovat, že moje vize jsou falešné.“

Věděla jsem, že mluví pravdu. Už jsem si byla naprosto jistá, že Neferet je zlá.

„Promiň,“ omluvila jsem se okamžitě. „To jsem nevěděla.“

„To je fuk,“ řekla. „Musíš sebou pohnout, nebo tvůj kluk umře.“

„Bývalý kluk,“ opravila jsem ji.

„To je taky fuk. Ukaž, pomůžu ti do sedla.“

Nechala jsem se vyhoupnout na hřbet koně.

„Vezmi si s sebou tohle.“ Podala mi tlustou kostkovanou koňskou přikrývku. Než jsem stačila něco namítnout, dodala: „Není pro tebe, ale pro něj. Bude se mu hodit.“

Přehodila jsem si deku přes ramena a její zemitá koňská vůně mi dodala odvahu. Afrodita šla otevřít zadní dveře stájí a já ji následovala. Dovnitř zavál poryv ledového větru a přinesl s sebou chumel vloček, které se točily jako minitornádo. Zachvěla jsem se, i když spíš nervozitou a strachem než zimou.

„Je mezi nimi i Stevie Rae,“ řekla Afrodita.

Zadívala jsem se na ni, ale koukala před sebe do tmy.

„Já vím,“ odvětila jsem.

„Už není jako dřív.“

„Já vím,“ zopakovala jsem, i když mi z těch slov bylo těžko u srdce. „Děkuju, Afrodito, za tohle všechno.“

Zvedla ke mně oči, ale tvářila se bezvýrazně a neproniknutelně. „Hlavně nedělej, že jsme kámošky.“

„To by mě ve snu nenapadlo.“

„Protože nejsme.“

„Jasně že ne. Ještě aby.“ Byla jsem si skoro jistá, že jen stěží přemáhá úsměv.

„Fajn, jenom jsem v tom chtěla mít jasno,“ řekla. „Jo, a ještě něco. Nezapomeň se skrýt do ticha a tmy, aby tě cestou neviděli žádní lidé. Nikdo tě nesmí zastavit, na to není čas.“

„To je fakt. Dík, žeš mi to připomněla.“

„Dobře, tak hodně štěstí,“ rozloučila se.

Pevně jsem chytila otěže, zhluboka se nadechla, stiskla stehna a zamlaskala na Persefonu, že může jít.

Ocitla jsem se v bílé tmě. Lepší výraz pro to určitě neexistuje. Sníh už nepadal v kouzelných velkých vločkách, ale v ledových krystalcích ostrých jako břitva. Vítr ani na vteřinu nepolevoval a hnal sníh před sebou. Přetáhla jsem si deku přes hlavu, abych se před ním aspoň částečně ukryla, předklonila se a popohnala Persefonu do rychlého klusu. *Dělej!* křičel na mě vnitřní hlas. *Heath tě potřebuje!*

Vzala jsem to přes parkoviště k zadnímu vchodu školy. Stálo tam jen pár aut, všechna pokrývala tlustá vrstva sněhu, od níž se v oslnivých záblescích odráželo světlo plynových lamp, takže oblé tvary připomínaly brouky zlatohlávky.

Stiskla jsem tlačítko a brána se začala otevírat, ale pak se křídla zachytila v nahnuté závěži a zůstala mezi nimi mezera sotva dost široká, abychom se s Persefonou prosmekly ven. Navedla jsem ji doprava a chvíli zastavila pod duby, které lemují školní areál.

„Nevydáváme žádný zvuk... jsme jako duchové... nikdo nás nevidí. Nikdo nás neslyší,“ zamumlala jsem. Můj hlas zanikal ve vytí větru, ale zničehonic nastalo úplné ticho. Skoro jsem se lekla. Pak jsem pokračovala, protože mě něco napadlo. „Vzduchu kolem mě, utiš se. Ohni, vyčisti mi cestu. Vodo, odezeň ode mě snůh. Země, chraň mě, jak to jen půjde. A duchu, pomoz mi, ať nepodlehnu strachu.“ Sotva jsem to dořekla, zablýsklo se. Persefona zafrkala, uskočila stranou a spolu s ní se pohnula i bublina klidu, která nás obklopovala. Ano, bouře řádila dál a noc byla pořád studená a nepřátelská, ale já si pod ochranou živlů připadala naprosto vyrovnaná. Sklonila jsem hlavu a zašeptala: „Děkuju za tvoje úžasné dary, Nyx.“ V duchu jsem upřímně doufala, že si je zasloužím.

„Jedeme za Heathem,“ sdělila jsem Persefoně. Vyrasila vpřed vytrvalým cvalem a já uchváceně sledovala, jak jí od kopyt jako zázrakem odletuje snůh a led. Na kouzelných křídlech jsme se řítily tmou. Vždyť nás střežila bohyně, která je sama vtělená noc!

Cesta uběhla neuvěřitelně rychle. Vzaly jsme to po Utica Street a jely až ke křižovatce s výpadovkou na Broken Arrow, která byla přehrazená zátarasy s blikajícími světly. S mírně maniakálním úsměvem jsem s klisničkou zátarasy obešla a před námi se objevila naprosto prázdná silnice. Popustila jsem otěže a ona vyrazila směrem do centra. Sklonila jsem se co nejniž a přitiskla se jí ke krku. Za námi vlála příkrývka a mě napadlo, že vypadám jako nějaká hrdinka z červené knihovny. Stokrát radši bych cválala vstříc zakázanému mejdanu s někým, kdo mému královskému otci nepřipadal hoden mé ruky... Bylo mi ale jasné, že se řítím rovnou do pekel.

Navedla jsem Persefonu na sjezd, který vede k uměleckému centru a starému nádraží. V okolí školy ani na silnici jsem nikoho nepotkala, ale teď jsem spatřila bezdomovce, kteří se stahovali k autobusovému nádraží, a sem tam policejní auto. *Nevydáváme žádný zvuk... jsme jako duchové... nikdo nás nevidí. Nikdo nás neslyší.* Omílala jsem si tu modlitbu pořád dokola. Nikdo si nás nevšímal. Fakticky jsem si připadala jako duch, což mě popravdě moc neuklidnilo.

Konečně jsme dorazily k uměleckému centru a já přiměla Persefonu zpomalit. Vjely jsme na široký most, který se klenul nad nepřehlednou spleť starých železničních kolejí. V polovině jsem zastavila a zadívala se dolů na opuštěnou budovu nádraží. Vládla v ní tma a ticho. Díky paní učitelce Brownové, kterou jsem na Jižní střední měla na výtvarku, jsem věděla, že to kdysi bývala překrásná stavba ve stylu art deco, ale když ve městě přestala fungovat železnice, zůstala opuštěná a postupně zchátrala. Teď by se nejlíp hodila jako předloha Gotham City do *Temného rytíře*. (No jo, čtu komiksy. Vy snad ne?) Obrovská klenutá okna mi připomínala zuby a dvě vysoké věže vyvolávaly dojem zakletého hradu.

„Tamhle pojedeme,“ řekla jsem Persefoně. Byla udýchaná, ale nezdálo se, že by měla moc strach. Doufala jsem, že je to dobré znamení. Zvířata přece vycítí, když se blíží něco špatného, ne?

Dojely jsme na konec mostu a po cestičce plné děr dorazily k nádraží. Byla tam tma. Fakticky hustá tma. Vzhledem k mé neobyčejně pokročilé schopnosti nočního vidění by mě to správně vůbec nemělo rozrušovat, ale bohužel to tak nefungovalo. Upřímně řečeno jsem byla úplně bez sebe strachy. Krokem jsem navedla Persefonu k budově a začaly jsme kolem ní pomalu kroužit. Hledala jsem vchod, který mi popsal Heath.

Za chvíli jsem ho doopravdy našla. Rezavá železná roleta vypadala nedobytně, ale já si nedovolila ani chvilku váhat, abych náhodou necouvla. Slezla jsem z klisničky a odvedla ji

k vstupnímu portálu, který byl částečně chráněný před větrem a sněhem. Přivázala jsem otěže k nějaké kovové trubce, nebo co to bylo, pečlivě Persefonu přikryla dekou a pár vzácných vteřin ji hladila a vykládala jí, jaká je báječná statečná holka a že budu hned zpátky. Říká se, že když něco hodně chcete, tak se vám to splní, a proto jsem to párkrát důrazně zopakovala. Co kdyby. Vůbec se mi nechtělo nechat ji tam samotnou. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc mě její přítomnost uklidňovala. Když jsem stála před zataraseným vchodem, nakukovala škvírkou dovnitř a snažila se něco rozeznat ve tmě, připadala jsem si zoufale sama.

Rozeznala jsem jenom nejasný obrys velké ponuré místnosti. Suterén strašidelné a bohužel až příliš obydlené budovy. Paráda. *Tam dole je Heath*, připomněla jsem si v duchu, chytila spodek rolety a šklubla. Hladce vyjela nahoru, což dokazovalo, že ji někdo otevírá poměrně často. Jak jsem říkala, paráda.

Ukázalo se, že suterén není zdaleka tak odporný, jak jsem čekala. Zatlučenými přízemními okny pronikalo dovnitř pár proužků slabého světla a já si všimla, že tady zjevně občas bydlí bezdomovci. Zůstalo tu po nich docela hodně věcí: velké krabice, špinavé deky, dokonce nákupní vozík (jak ho tam dostali, to je mi záhadou). Kupodivu tam ale žádný bezdomovec nebyl. Místnost budila dojem, že se z ní všichni záhadně vypařili. Když uvážím, jaké bylo venku počasí, působilo to obzvlášť podivně. Dnes by přece tenhle relativně útulný suterén měl doslova praskat ve švech. Rozhodně byl lepší volba než zůstat na ulici nebo čekat frontu před útlukem. Navíc sněží už pár dní v kuse. Správně by tady měla být hlava na hlavě.

Jestli tu ale řadí nemrtvé příšery, pak je celkem pochopitelné, proč odsud bezdomovci zmizeli.

Nemysli na to. Najdi kanál a pak Heathu.

Kanálovou mříž jsem našla snadno, zamířila jsem totiž rovnou do nejtmašího a nejodpornějšího kouta místnosti. Samozřejmě byla právě tam. Co jste čekali? Kde jinde by asi takový kanál byl? Sklesle jsem se na něj zadívala. Normálně

bych se něčeho tak slizkého nedotkla ani za milion, natož abych tu mříž zvedla a slezla dolů.

Jenže mi nic jiného nezbývalo.

Mříž šla zvednout úplně bez problémů, stejně jako roleta u vchodu, takže bylo jasné, že nejsem první člověk/mládě/upír/příšera (nehodící se škrtněte), kdo tudy poslední dobou prošel. Slezla jsem po takovém železném žebříku, mohly to být tak tři metry, a ocitla se na začátku tunelu. Vážně to byl tunel, velký, vlhký a zaneřáděný, jak se na pořádnou stoku sluší. A mimochodem, byla v něm tma. Jako v pytli. Chvilí jsem jen tak stála a čekala, až se moje noční vidění té totální černotě přizpůsobí, jenže to bych tam taky mohla vystát důlek a já neměla času nazbyt. Potřebovala jsem najít Heatha. Úplně mě svrběla kůže touhou pohnout se kupředu.

„Drž se vpravo,“ zašeptala jsem. Hned jsem ale zase sklapla, protože i takový tichý zvuk se rozlehl stonásobnou ozvěnou. Obrátila jsem se doprava a vyrazila, jak nejrychleji jsem mohla.

Heath nekecal. Těch tunelů bylo fakt hodně. Tím, jak se každou chvíli větvily, mi připomínaly labyrint žízálich chodbiček. Zpočátku jsem narážela na další důkazy přítomnosti bezdomovců, ale postupně jsem krabice, odpadky a deky nacházela pořád míň, až zmizely úplně. Zbylo jen vlhko a černočerná tma. Tunely už nebyly hladké, pěkně klenuté a civilizované. Vlastně to byly spíš takové vykotlané nory. Vypadaly, jako by je prorazila tlupa totálně ožralých Tolkienových trpaslíků (ano, hádáte dobře, nečtu jen komiksy). Byla v nich příšerná zima, ale já ji skoro vůbec necítila.

Pořád jsem se držela vpravo a doufala, že Heath to nějak nepopletl. Napadlo mě, že bych mohla zastavit, soustředit se na volání jeho krve a znovu se napojit na náš otisk, ale něco mě hnalo vpřed. Instinkt mi nařizoval jít dál. Za každou cenu.

Ucítila jsem je dřív, než jsem je uviděla a uslyšela jejich sykot a šramocení. Byl to ten samý odporný plesnivý smrad,

který jsem zaregistrovala při každém střetu u východní zdi. Došlo mi, že takhle páchne smrt, a podivila se, že mi to nedocvaklo dřív.

Vtom tmu, na kterou už jsem si stačila zvyknout, vystřídalo slabé mihotavé světlo. Zastavila jsem se a chvilku si rozmýšlela strategii. Tohle zvládneš, Zoey. Vyvolila si tě bohyně. Nandala jsi to upířím duchům. Tohle bude proti tomu brnkačka.

Pořád ještě jsem si „rozmýšlela strategii“ (lépe řečeno přemlouvala se k dalšímu kroku), když Heath vykřikl. Pak už nebyl na žádnou strategii ani motivační samomluvu čas. Vyrasila jsem směrem, odkud výkřik zazněl. No, asi bych vám měla vysvětlit, že upíři jsou silnější a rychlejší než lidi, a i když jsem teprve mládě, jsem poněkud předčasně vyspělá. Když tedy říkám vyrasila, myslím tím skutečně velice rychlý a naprosto tichý běh. Za pár vteřin už jsem byla u nich, ale připadalo mi to jako hodiny. Tunel končil takovým rozšířeným výklenkem. Přesně jak jsem si pamatovala, na skobě tam visela lucerna a vrhala na hrubé stěny groteskní stíny bytostí, které se shlukly v půlkruhu kolem Heatha. Ten stál na špinavé matraci a tiskl se zády ke zdi. Nějak se mu podařilo zbavit lepicí pásky kolem kotníků, ale zápěstí měl pořád pevně spoutaná. Na pravé paži měl čerstvou ránu. Jeho krev lákavě voněla.

To byla poslední kapka. Heath patří mně. Celá ta záležitost s krví mi možná je nepříjemná a taky je tu Erik, ale na tom teď vůbec nezáleží. Heath je můj a nikdo, *nikdo* nebude pít, co je moje.

Proletěla jsem hloučkem syčících potvor jako koule kuželkami a postavila se vedle něj.

„Zo!“ Na okamžik se zatvářil, jako když je úplně bez sebe radostí, a pak se mě jako správný muž pokusil odstrčit za sebe. „Bacha! Mají fakticky ostrý zuby a drápy.“ Šeptem dodal: „Tu jednotku rychlého nasazení jsi nepřivedla, co?“

Mohl si do mě strkat, jak chtěl, ale já se ani nehnula. To víte, je to fajn kluk a tak, ale přece jenom člověk. Konejšivě jsem ho pohládila po spoutaných rukou a pak jsem jediným

máchnutím šedou pásku přeřízla nehtem palce. Vyvalil oči a nevěřícně dal ruce od sebe.

Ušklíbla jsem se na něj. Už jsem se vůbec nebála, zato jsem byla parádně naštvaná. „Mám něco lepšího než zvláštní jednotku. Drž se za mnou a sleduj.“

Odstrčila jsem ho ke zdi, postavila se před něj a upřela pohled na sevřený půlkruh...

Fuj! Něco tak odporného jsem v životě neviděla. Bylo jich asi tak deset, možná víc. Měli křídově bílé vyzáblé obličejy, rezavě červené oči, a jak na mě vrčeli a syčeli, všimla jsem si, že mají špičaté zuby. A ty nehty! Ble! Dlouhé, žluté a evidentně pěkně nebezpečné.

„Je to mládě!“ plívl jeden z nich. „Má zzznamení jako dossspělá, ale je to jenom zzzrůda.“

Pořádně jsem se na něj podívala. „Elliotte!“

„Bývávalo. Nejssem ten Elliott, kterého jsssi zzznala.“ Kýval hlavou ze strany na stranu jako had. Jeho planoucí oči najednou ztvrdly a ohrnul pysky. „Předvedu ti to...“

Vykročil ke mně nahrbený jako divoká kočka. Ostatní příšery si dodaly odvahy a taky se pohnuly kupředu.

„Bacha, Zo, jdou po nás,“ vyhrkl Heath a pokusil se nacpat přede mě.

„Ať si to zkusí,“ řekla jsem. Na chvíli jsem zavřela oči a soustředila se na sílu a teplo plamene, na to, jak dokáže ničit i čistit, a na Shaunee. „Ohni, přijd!“ Ucítla jsem v dlaních horko. Když jsem otevřela oči, spatřila jsem, jak mi z rukou šlehají jasné žluté plameny.

„Nepřibližuj se, Elliotte! Když jsi ještě žil, byl jsi hrozný zmetek a smrtí se na tom evidentně nic nezměnilo.“ Elliott před mým ohněm ucouvl. Vykročila jsem kupředu a chtěla Heathovi říct, že odsud padáme a ať se drží za mnou, ale vtom se ozval dívčí hlas a já ztuhla jako přimrazená.

„To se pleteš, Zoey. Smrtí se mění spousta věcí.“

Hlouček příšer se rozestoupil a uličkou mezi nimi prošla Stevie Rae.

29)

Plamen v mých dlaních zaprskal a zhasl, protože jsem se na něj úplně přestala soustředit. „Stevie Rae!“ Vykročila jsem k ní, ale pak jsem se na ni pořádně podívala a ztuhla jako solný sloup. Byla to hrůza – ani v mojí snové vizi nevypadala takhle děsivě. Nešlo ani tak o to, že byla bledá a hubená, ani o ten strašlivě nemístný pach, který kolem ní visel jako clona. Nejhorší byl její výraz. Když Stevie Rae ještě žila, byla to nejlaskavější osoba, jakou jsem kdy poznala. Ať se s ní stalo cokoli, ať už byla mrtvá, nemrtvá nebo nějak záhadně vzkříšená, působila úplně jinak. Oči měla kruté a vyhaslé. Ve tváři se jí nezračily vůbec žádné emoce. Vlastně až na jednu. Nenávist.

„Stevie Rae, co se ti stalo?“

„Umřela jsem.“ Z jejího hlasu zbyl jen pokřivený, k nepoznání změněný stín. Pořád vyslovovala ledabyle, ale už to nepůsobilo dětsky a roztomile. Mluvila jako nějaká holka z ulice.

„Jsi duch?“

„Duch?“ Rozesmála se, ale znělo to řezavě a nepříjemně.

„Do háje, to teda vážně ne.“

Zaplavil mě příval naděje, až jsem se málem zapotácela.

„Takže jsi naživu?“

Ohmula ret a sarkasticky se ušklíbla. Ten výraz jí byl tak naprosto cizí, že se mi z toho zvedl žaludek. „Technicky vzato jsem naživu, ale ve skutečnosti je to trochu složitější.

Asi bych se tím měla trápit, ale naštěstí už nejsem tak bezelstná jako dřív.“

No, aspoň na mě nesyčela jako ten hnusák Elliott. *Stevie Rae je naživu. Stal se zázrak.* Pevně jsem se na tu myšlenku upnula, spolkla strach i odpor, a než se stačila rozkoukat (případně uhnout nebo mě kousnout), vrhla jsem se k ní navzdory smradu ji sevřela v náručí. „Jsem tak strašně ráda, žeš neumřela!“ zašeptala jsem jí do ucha.

Bylo to jako objímat dost nevábný šutr. Nepokusila se mi vytrhnout. Ani mě nepokousala. Vlastně nezareagovala vůbec nijak, zato ostatní ano. Začali syčet a mumlat. Pustila jsem ji a ustoupila zase zpátky.

„Už na mě víckrát nesahej,“ řekla.

„Stevie Rae, mohly bychom se pak někde sejít a popovídat si? Nejdřív musím Heatha odvézt domů, ale pak se hned vrátím. Nebo bys se mnou mohla jet zpátky do školy, co ty na to?“

„Ty vůbec nic nechápeš, vid’?“

„Chápu, že se ti stalo něco zlého, ale pořád jsi moje nejlepší kamarádka. Něco vymyslíme.“

„Zoey, ty nikoho nikam nepovezeš.“

„Dobře.“ Schválně jsem předstírala, že jsem její výhrůžku nepochopila. „Tak já tady zůstanu a promluvíme si hned, ale...“ Významně jsem se podívala po zlostně syčících příšerách. „Zrovna moc soukromí tu mít nebudeme a je to tady dost odporné.“

„Prossstě je zzzabij!“ zavrčel Elliott za zády mojí kámošky.

„Drž hubu, Elliotte!“ zaječely jsme na něj obě zároveň. Pohlédly jsme na sebe a přísahám, že se v jejích očích kmitlo něco jiného než zlost a krutost.

„Víššš dobře, že je nesssmíme nechat naživu, když násšš viděli,“ nedal se Elliott. Ostatní se pohnuli o krok vpřed a nenávistně něco mumlali na souhlas.

Pak ze smečky vystoupila nějaká holka. Kdysi musela být krásná. I teď v sobě měla jakýsi nelidský bizarní půvab.

Byla vysoká, blondatá a pohybovala se ladněji než ostatní. Její rudé zornice ale hořely zlobou.

„Jestli to nesvedeš, udělám to já. Začnu tím klukem, mně je jedno, že má krev zkaženou otiskem. Je teplá a je z živého těla, to mi stačí,“ prohlásila a přitančila blíž k Heathovi.

Zastoupila jsem jí cestu. „Sáhni na něj a jsi mrtvá. Pokud teda můžeš umřít dvakrát.“

Holka se syčivě rozesmála, ale Stevie Rae se na ni utrhla: „Padej zpátky mezi ostatní, Venuše. Dokud nedám rozkaz, nikoho zabíjet nebudeš.“

Venuše. To jméno mi bylo povědomé. „Venuše Davisová?“ vyhrkla jsem.

Hezká blondýna přimhouřila oči. „Odkud mě znáš, mládě?“

„To tě nemusí zajímat,“ řekl Heath a postavil se přede mě. Použil tón, kterému jsem říkala „naštvaný fotbalista“. Znělo to drsně, rozzuřeně a i hluchý by poznal, že hodlá někomu zmalovat ksicht. „Už vás mám plný zuby, zrůdy zasraný.“

„Jak se ta věc opovažuje mluvit?“ zaprskala Stevie Rae.

S povzdechem jsem obrátila oči v sloup. Pro jednu jsem s Heathem souhlasila – i já jsem těch poděsů měla po krk. Byl nejvyšší čas odsud vypadnout a taky nejvyšší čas, aby se moje nejlepší kámoška začala chovat jako osoba, kterou jsem na okamžik zahlédla v jejích očích. „On není žádná věc. To je přece Heath, pamatuješ, Stevie Rae? Chodila jsem s ním.“

„Zo! My spolu přece pořád chodíme.“

„Ale Heathe. Už jsem ti říkala, že by nám to neklapalo.“

„No tak, Zo, otiskli jsme se a to znamená, že do konce života budeme spolu, brouku!“ Zakřenil se na mě, jako kdybychom byli na maturitním plese a ne mezi nemrtvými příšerami, které nás chtějí sežrat.

„To byla jen náhoda a rozhodně si o tom musíme promluvit, ale teď na to fakticky není nejvhodnější chvíle.“

„Zo, nemluv nesmysly. Já vím, že mě miluješ.“ Jeho úsměv ani na vteřinu nezakolísal.

„Heathe, ty jsi ten nejtvrdohlavější mužský, jakého znám.“ Mrkl na mě a já se neubránila úsměvu. „No dobře. Miluju tě.“

„Co to vyvádějí?“ zavrčel Elliott. Ostatní příšery se k nám výhružně nakláněly a Venuše se nenápadně posunula blíž k Heathovi. Přiměla jsem se zůstat v klidu, i když bych se nejradši začala třást nebo se rozkřičela. Místo toho jsem zničehonic ucítila příliv trochu nepatřičné sebedůvěry. Podívala jsem se na Stevie Rae a vtom mě napadlo, co mám říct. Dala jsem ruce v bok a otočila se k ní.

„Jen mu to pověz. Pověz jim to všem.“

„Co jim mám povědět?“ Vztekla přimhouřila rudé oči.

„Pověz jim, co to vyvádíme. Ty to víš. Já vím, žeš nezapomněla, co to je.“

Zkřivila tvář, a když promluvila, znělo to, jako by z ní ta slova někdo páčil. „Lidskost! Chovají se jako lidé.“

Příšery začaly prskat, jako by je polila svěcenou vodou. (Ale upozorňuju vás, že to na upíry nefunguje! Je to jen další hloupý výmysl.)

„Lidskost je slabost! Proto jsme silnější než oni,“ vykřikla Venuše a ohrnula rty. „Tuhle slabinu už nemáme.“

Nevěnovala jsem jí jediný pohled. Jí, Elliottovi ani nikomu jinému z té zatracené smečky potvor. Visela jsem očima na Stevie Rae. Nedovolila jsem jí uhnout pohledem a nedovolila jsem to ani sobě, i když mi z těch rozzuřených rudých zornic naskakovala husí kůže.

„Kecáš,“ řekla jsem.

„Má pravdu,“ ozvala se Stevie Rae chladně a nepřátelsky. „Když jsme umřeli, umřela v nás i poslední stopa lidskosti.“

„V ostatních možná, ale v tobě ne. Tomu nevěřím.“

„Nic o tom nevíš, Zoey.“

„Ani nemusím. Znáš tebe a znám naši bohyni, víc nepotřebuju.“

„Ona už není moje bohyně.“

„No jasně, a tvoje maminka už není tvoje maminka, vid’?“ Evidentně jsem se trefila do černého, protože sebou škubla, jako by ji někdo píchnul.

„Žádnou maminku nemám. Už nejsem člověk.“

„Nepovídej, to je novina. Já už technicky vzato taky nejsem člověk. Procházím proměnou, takže jsem tak trochu od obojího. Jediný opravdový člověk tady je Heath.“

„Hele, nic ve zlém. Já vám nečlověčenství rozhodně nevyčítám,“ přispěl do diskuze Heath.

Povzdychla jsem si. „Heathe, slovo nečlověčenství neexistuje. Říká se nelidskost.“

„Já vím, Zo, nejsem blbej. Prostě jsem vymyslel neologismus.“

„Neologismus?“ Fakticky vyslovil něco takového?

Přikývl. „Učili jsme se o tom v literce. Neologismy jsou hrozně důležité...“ Udělal dramatickou pauzu a přísahám, že i příšery mu v tu chvíli visely na rtech jak očarované, „...v poezii.“

Přestože jsme byli v dost šílené situaci, rozesmála jsem se. „Ty ses doopravdy začal učit!“

„Vždyť jsem ti to říkal.“ Zazubil se a vypadal v tu chvíli totálně k sežrání.

„Dost!“ Hlas Stevie Rae se odrazil od klenutých stěn tunelu v několikanásobné ozvěně. „Už mě to nebaví.“ Obrátila se k nám zády. „Viděli nás. Vědí toho moc. Musejí zemřít. Zabijte je.“ Pak odešla.

Tentokrát se Heath s nějakým odstrkováním nezdržoval. Prostě se otočil, a než jsem se stačila vzpamatovat, nabral mě ramenem, až jsem se zapotácěla a kecla si na tu odpornou matraci. Pak se obrátil zpátky k rozzuřeným nemrtvým zrůdám, které se k nám pomalu stahovaly, rozkročil se, zaťal ruce v pěst a zavrčel jako správný fotbalový Tygr z Broken Arrow.

„Tak pojd'te, vy sráči!“

No, ne že bych si jeho mužné odvahy nevážila, ale tohle si v té svojí blond'até kebuli nesrovnal úplně nejlíp. Vyskočila jsem a soustředila svoji sílu.

„Ohni, potřebuju tě ještě jednou!“ Tentokrát jsem ta slova vykřikla autoritativním hlasem velekněžky. Z dlaní mi vyšlehly plameny a vyšplhaly se mi až k ramenům. Hrozně

ráda bych si je pořádně prohlédla a užila si, že mi sice hoří kůže, ale vůbec to nepálí, jenomže na to nebyl čas. „Uhni, Heath.“

Ohlédl se a vytřeštil na mě oči. „Zo?“

„V pohodě. Prostě uhni!“

Uskočil mi z cesty a já, obklopená plameny, vykročila vpřed. Příšery ode mě couvaly, ale stejně pořád chňapaly po Heathovi.

„Nechte toho!“ zaječela jsem na ně. „Padejte od něj a nechte nás projít. Hned. Jestli se nás pokusíte zastavit, zabiju vás a něco mi říká, že tentokrát už to bude doopravdy.“ Upřímně řečeno, nikoho jsem zabíjet nechtěla, fakticky ne. Mnohem radši bych odsud Heatha dostala pryč, pak se vrátila za Stevie Rae a přinutila ji vysvětlit, jak se stalo, že mláďata, která všichni považují za mrtvá, jsou až moc živá, mají mizernou náladu, svítí jim oči a smrdí po plísni a špíně.

Koutkem oka jsem zaregistrovala pohyb. Otočila jsem se právě včas, protože jedna z příšer skočila po Heathovi. Napřáhla jsem ruku a vrhla po ní plamen, jako by to byl míč. Příšera zaječela a vzplála. V tu chvíli jsem ji poznala a málem jsem se pozvracela. Byla to Elizabeth bez příjmení, ta milá holka, co umřela minulý měsíc. Její tělo se teď škvařilo na zemi. Kolem se šířil zápach zkaženého masa a hniloby, což bylo asi všechno, co zbylo z její bezduché schránky.

„Větre a vodo! Volám vás!“ vykřikla jsem. Kolem mě zavířil vzduch vonící jarním deštěm a na vteřinu jsem zahlédla Damiena s Erin, jak sedí na zkřížených nohou vedle Shaunee. Oči měli pevně zavřené a drželi svíce v barvách svých živlů. Ukázala jsem hořícím prstem na Elizabethino doutnající tělo a vzápětí se na něj snesla prudká sprcha dešťových kapek. Zbyl jen oblak nazelenalého kouře, který odvál chladivý vánek kamsi do hlubin tunelů. Po odporném smradu nezůstalo ani památky.

Znovu jsem se otočila k příšerám. „Takhle dopadne každý, kdo se nás pokusí zastavit.“ Naznačila jsem Heathovi, ať jde přede mě, a couvala za ním, pořád čelem ke smečce.

Ta se vydala za námi. Jak jsme se proplétali spleť tmavých tunelů, občas jsem je ztratila z očí, ale pořád jsem slyšela jejich šouravé kroky a přidušené vrčení. Za nějakou dobu jsem pocítila náhlou slabost. Připadala jsem si jako mobil, kterému uprostřed sáhodlouhého hovoru začínají docházet baterky. Nechala jsem uhasnout plameny až na jeden malý mihotavý, který mi plápolal v pravé dlani. Bez něj by Heath neviděl ani na krok a já ho vést nemohla, pořád jsem hlídala, jestli po nás někdo nejde. Minuli jsme ještě dvě odbočky, ale pak už jsem musela na Heatha zavolat, ať zastaví.

„Musíme dál, Zo. Já vím, že máš úžasný superschopnosti, ale ty hnusáci jsou v přesile, je jich tady mnohem víc než těch pár, cos viděla. Nemám páru, jestli bys stačila na všechny.“ Pohladil mě po tváři. „Neber si to osobně, ale vypadáš děsně.“

A to nebylo nic proti tomu, jak jsem se cítila... „Mám nápad.“ Zrovna jsme zahnuli za roh a tunel byl v tom místě tak úzký, že jsem nemohla ani pořádně rozpažit. Vrátila jsem se k nejužšímu úseku. Heath chtěl jít se mnou, ale já zavrtěla hlavou. „Běž tamhle.“ Mávla jsem po směru, kterým jsme předtím šli. Zamračil se, ale poslechl.

Obrátila jsem se k němu zády a soustředila se. Zvedla jsem ruce a pomyslela na čerstvě zoraná pole a krásné neposečené oklahomské louky, na zemi, v jejíchž útrobách se právě nacházím... zemi, která je pode mnou i nade mnou...

„Země! Volám tě!“ Za zavřenými víčky se mi mihl přelud Stevie Rae. Ne té roztomilé Stevie Rae, kterou jsem znala dřív a která se samým úsilím vždycky tak legračně mračila nad svojí zelenou svíčkou. Tahle se krčila v koutě tmavé chodby. Obličej měla vyzáblý, bílý a oči jí rudě svítily. Tentokrát ale nevypadala jako bezcitná parodie sebe samé. Její krutá maska sklouzla. Nepokrytě brečela a ve tváři měla zoufalý výraz. *Aspoň něco*, pomyslela jsem si. Rázně

jsem máchla pažemi a velitelsky zvolala: „Zavři se!“ Ze stropu tunelu začala padat hlína a kamení, nejdřív jenom sem tam nějaký kamínek, ale za okamžik už to byla úplná lavina. Zahradila tunel a rozzuřené vrčení i sykot rázem utichly.

Zmocnila se mě strašná slabost. Zapotácela jsem se.

„Držím tě, Zo.“ Zachytily mě Heathovy silné paže a já se o něj na chvilku opřela. Cestou se mu zase otevřelo pár škrábanců a do nosu mě uhodila lákavá vůně jeho krve.

„Na dlouho je to nezastaví,“ hlesla jsem tiše a snažila se nemyslet na to, jak ráda bych olízla stružku krve, která mu stéká po tváři. „Ústí sem spousta dalších tunelů. Určitě si brzo najdou nějakou jinou cestu.“

„To je dobrý, Zo.“ Pořád mě objímal, ale trochu se odtáhl, aby mi viděl do očí. „Vím, co potřebuješ. Cítím to. Když se ze mě napiješ, vrátí ti to sílu.“ Usmál se a oči mu ztmavly. „Mně to nevadí,“ dodal. „Chci to.“

„Heathe, sám toho máš tak akorát. Kdo ví, kolik krve už jsi ztratil, brát ti ještě další mi nepříjde jako dobrý nápad.“ Odmítla jsem, ale hlas se mi chvěl touhou.

„To si děláš srandu, ne? Takovej namakanej fotbalista jako já má krve vždycky dost,“ prohlásil provokativně. Potom ale zvážněl. „Tobě bych dal třeba i poslední kapku.“ Zadíval se mi do očí, setřel si rudou šmouhu prstem, rozmázl si krev po dolním rtu, sklonil se a políbil mě.

V ústech se mi rozlila hříšná sladkost a celé tělo mi zahořelo rozkoší a energií. Heath se odtáhl a pootočil, abych měla šrám na jeho tváři přímo u nosu. Neodolala jsem a olízla ho. Jakmile ucítil dotek mého jazyka, zasténal a přitiskl se ke mně boky. Zavřela jsem oči a znovu přejela jazykem...

„Zabij mě!“

Kouzlo Heathovy krve rozmetal zoufalý hlas Stevie Rae.

30)

Zrudla jsem hanbou, vytrhla se z Heathova objetí, otřela si pusou a nadechla se. Stevie Rae stála jen pár metrů od nás. Po tvářích jí pořád stékaly slzy a rysy měla zkřivené zoufalstvím.

„Zabij mě,“ vzlykla znovu.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou a vykročila k ní, ale ucouvla přede mnou a zvedla ruku, jako by mě chtěla odstrčit. Zůstala jsem stát, zhluboka dýchala a snažila se uklidnit. „Pojed’ se mnou zpátky do školy. Zjistíme, jak se ti tohle stalo. Všechno se spraví, Stevie Rae, slibuju. Hlavní je, že jsi naživu.“

Ani jsem to nedořekla a už rázně vrtěla hlavou. „Nejsem doopravdy živá. Nemůžu se vrátit.“

„Jasně že jsi živá. Chodíš a mluvíš.“

„Už to nejsem já. Vážně jsem umřela a jedna moje část, ta nejlepší, zůstala mrtvá. Ostatní jsou na tom úplně stejně.“ Máchla rukou k zasypanému tunelu.

„Ty nejsi jako oni,“ namítla jsem důrazně.

„Podobám se jim víc než tobě.“ Sklouzla pohledem k Heathovi, který mlčky stál vedle mě. „Nemáš ponětí, jaké hnusné myšlenky se mi honí hlavou. Klidně ho zabiju a nehnu ani brvou. Vlastně už bych ho dávno zabila, kdyby neměl krev zkaženou otiskem.“

„Třeba to nebylo tím, Stevie Rae. Možná jsi ho nezabila, protože jsi v hloubi duše nechtěla.“

Zase se na mě podívala. „Ne. Já ho chtěla zabít. Pořád chci.“

„Ty další zabili Brada a Chrise,“ ozval se Heath. „A můžu za to já.“

„Hele, teď není vhodná chvíle...“ spustila jsem, ale nenechal mě domluvit.

„Ne, Zoey, musím ti to říct. Tyhle zrůdy unesly Brada s Chrisem, protože se poflakovali kolem Školy noci, a můžu za to já, protože jsem jim vykládal, jaká je z tebe teď kočka.“ Omluvně na mě pohlédl. „Sorry, Zo.“ Jeho tvář ztvrdla. „Jen ji zabij. Zabij je všechny. Dokud to někdo neudělá, nebudou lidi v bezpečí.“

„Má pravdu,“ přisvědčila Stevie Rae.

„A co se změní, když vás všechny zabiju? Copak se nepromění další mrtví?“ Nesmlouvavě jsem k bývalé spolubydlící vykročila. Zatvářila se, jako když chce utéct, ale já ji zarazila otázkou. „Jak se ti to stalo? Proč ses změnila v tohle?“

Obličej se jí zkřivil děsem. „Nevím proč. Vím jen, kdo za to může.“

„Kdo?“

Už otvírala pusku, ale pak najednou uskočila tak rychle, že jsem to ani nepostřehla. Prostě se najednou ocitla u opačné stěny tunelu a choulila se na zemi.

„Míří sem!“

„Cože? Kdo?“ Dřepla jsem si vedle ní.

„Padejte odsud! Rychle! Ještě to stihnete.“ Pak mě vzala za ruku. Měla úplně ledovou kůži, ale stisk překvapivě pevný. „Jestli vás tady uvidí, zabije vás – tebe i jeho. Víte toho moc. Asi tě zabije i tak, ale bude to pro ni těžší, když budeš ve škole.“

„O kom to mluvíš, Stevie Rae?“

„O Neferet.“

To jméno mě zasáhlo jako kopanec do břicha. Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou, ale hluboko uvnitř jsem věděla, že je to pravda. „Tohle ti udělala Neferet? Vám všem?“

„Ano. Teď uteč, Zoey!“

Bylo jasné, že je strachy úplně bez sebe, a já pochopila, že má pravdu. Jestli s Heathem okamžitě nevypadneme, jsme mrtví.

„Nenechám tě v tom, Stevie Rae. Využij svoje nadání. Pořád můžeš čerpat sílu ze země, cítím to. Obrat' se na ni a ona ti pomůže. Vrátním se pro tebe a něco s tím uděláme. Všechno bude zase v pohodě, uvidíš.“ Pevně jsem ji objala a ona se ke mně po chvilce váhání přitiskla.

„Jdeme, Heath.“ Popadla jsem ho za ruku, protože sám by ve tmě určitě cestu nenašel. Plamínek v mojí dlani zhasl, když jsem přivolala zemi, a já ho nechtěla zase rozsvěcet, protože Neferet by nás podle něj mohla najít. Rozběhli jsme se tunelem, ale ještě jsem zaslechla, jak Stevie Rae šeptá: „Nezapomeň na mě...“

Běželi jsme jako o život. Síla, kterou jsem načerpala z Heathovy krve, mi dlouho nevydržela, a když jsme dorazili k železnému žebříku, byla jsem zralá na zhroucení. Nejradši bych padla a spala celý den v kuse. Heath se chtěl hned vyšplhat do suterénu, ale já ho zarazila. Opřela jsem se o stěnu a vytáhla z kapsy mobil a vizitku detektiva Marxe. Vysunula jsem displej, a než naskočilo několik čárek signálu, srdce mi vynechalo pár úderů.

„Haló?“ řekl Heath a široce se usmál.

„Psst!“ sykla jsem, ale úsměv mu oplátila. Pak jsem vytukala číslo.

„Tady Marx,“ ozval se po druhém zazvonění hluboký hlas.

„Detektive Marxi, tady Zoey Redbirdová. Nemám moc času, poslouchejte prosím. Našla jsem Heatha Lucka. Jsme v suterénu tulského nádraží a potřebujeme pomoc.“

„Držte se, za chvíli jsem tam!“

Seshora jsem zaslechla nějaký zvuk, a tak jsem hovor ukončila a vypnula mobil. Heath chtěl něco říct, ale já si přitiskla prst ke rtům. Objal mě kolem ramen a oba jsme se snažili ani nedýchat. Pak se ozvalo holubí vrkání a šustění křídel.

„To bude jen pták,“ sykl Heath. „Jdu se tam mrknout.“

Byla jsem moc unavená, než abych se s ním hádala. A navíc, Marx už byl na cestě a já měla hnusných vlhkých tunelů tak akorát. „Bud' opatrný,“ zašeptala jsem.

Přikývl a stiskl mi rameno. Potom vylezl po žebříku nahoru. Pomalu, opatrně nadzvedl mříž, vykoul ven a rozhlédl se. Za okamžik na mě zamával, ať jdu k němu. „Byl to jen holub. Pojd'.“

Z posledních sil jsem vyšplhala za ním, chytila se ho za ruce a nechala se vytáhnout ven. Sedli jsme si do kouta hned vedle kanálu a pár nekonečných minut naslouchali. Nakonec jsem tiše navrhla: „Půjdeme ven a počkáme na Marxe tam.“ Heath se třásl zimou a já si vzpomněla na deku, kterou mi vnutila Afrodita. Když jsem si měla vybrat mezi tímhle příšerným sklepem a vánicí, brala jsem všemi deseti vánicí.

„Taky už odsud chci vypadnout. Připadám si tu jako v hrobce,“ zamumlal Heath a zadrkotal zuby.

Vzali jsme se za ruce a zamířili k východu. Dopadly na nás pruhy bledého světla. Už jsme byli skoro u dveří s roletou, když jsem zaslechla kvílení policejní houkačky. Byla sice ještě daleko, ale stejně se mi ulevilo. V tom okamžiku se z příšeří ozval Neferetin hlas.

„Mohlo mě napadnout, že to jsi ty.“

Heath sebou překvapeně trhl a já mu varovně stiskla ruku. Obrátila jsem se k velekněžce, soustředila se na moc živlů a ucítila ji kolem sebe jako chvění. Zhluboka jsem se nadechla a vytěsnila z hlavy veškeré myšlenky.

„Panebože, Neferet! Jsem tak strašně ráda, že jste tady!“ Znovu jsem Heathovi stiskla ruku a pokusila se mu beze slov naznačit, ať mě nechá mluvit. Pak jsem ho pustila, rozvzlykala se a vrhla se velekněžce do náruče. „Jak jste mě našla? Zavolal vám detektiv Marx?“

Spatřila jsem v jejích očích záblesk nejistoty. Jemně, ale rychle se z mého objetí vymanila. „Detektiv Marx?“

„Ano.“ Popotáhla jsem a otřela si nos rukávem. Vší silou jsem se snažila tvářit, jako že jsem bez sebe radostí a úlevou. „Jede sem.“ Houkačka se blížila a já rozeznala, že se k ní přidaly nejmíň další dvě. „Děkuju, že jste mě našla!“

zanaříkala jsem vyděšeně. „Byla to hrůza. Bála jsem se, že nás ten bláznivý bezdomovec oba zabije.“ Vrhla jsem se zpátky k Heathovi a znovu ho popadla za ruku. Zíral na Neferet jako na zjevení. Uvědomila jsem si, že si zřejmě vybavuje útržky noci, kdy velekněžku viděl poprvé – té noci, kdy ho málem zabili upíří duchové. Spoléhala jsem na to, že má teď v hlavě příliš velký chaos, než aby Neferet dokázala z jeho mysli něco vyčíst. Dobře jí tak.

Pak bouchly dveře auta a zakřupal sních, jak se do něj bořily těžké boty. „Zoey, Heathe...” Neferet k nám svižně přistoupila a zvedla ruce, které zářily divným načervenalým světlem. Připomnělo mi oči těch nemrtvých zrůd dole. Utekla bych nebo aspoň zaječela, ale nestačila jsem se ani nadechnout. Popadla nás za ramena. Tělem mi prošlehla prudká bolest a pak jsem ucítila, jak Heath ztuhl. Něco se mi pokusilo sežehnout mozek, a kdyby mě velekněžka nedržela v železném sevření, podlomila by se mi kolena. „*Všechno zapomeňte!*“ Ta slova rozpoutala v mojí hlavě smršť nesnesitelné bolesti a pak mě pohltila temnota.

31)

Ocitla jsem se na překrásné louce uprostřed hustého lesa. Teplý vánek voněl po šerících. Mýtinou protékal potok a křišťálová voda melodicky zurčela přes oblázky.

„Zoey? Slyšíš mě, Zoey?“ ozval se naléhavý mužský hlas a pokusil se mě vytrhnout ze sna.

Zamračila jsem se a dělala, že si ho nevšímám. Vůbec se mi nechťelo vstávat, ale už se nedalo nic dělat, byla jsem vzhůru. Musím vstát. Musím si vzpomenout. Ona potřebuje, abych si vzpomněla.

Ale jaká ona?

„Zoey...“ Tenhle hlas patřil do snu a moje jméno se objevilo napsané na pozadí blankytného jarního nebe. Byl to ženský hlas... povědomý... kouzelný... úžasný. „Zoey...“

Rozhlédla jsem se po mýtině a na druhém břehu potoka spatřila bohyni, jak sedí na ohlazeném pískovcovém balvanu, bosé nohy ponořené do vody.

„Nyx!“ vykřikla jsem. „Jsem mrtvá?“ Moje slova se zatřpytila ve vzduchu.

Bohyně se usmála. „Zeptáš se mě na tohle pokaždé, když tě navštívím, Zoey Redbirdová?“

„Ne, já, ehm, omlouvám se.“ Tahle slova byla růžová, zřejmě se červenala stejně jako já.

„Neomlouvej se, dcero. Vedla sis výtečně. Mám z tebe radost. Teď už se musíš probudit. Jenom jsem ti chtěla připomenout, že živly sice dovedou ničit, ale také navracet do původního stavu.“

Poděkovala jsem jí, i když jsem neměla ponětí, o čem mluví, ale vtom mi někdo zalomcoval ramenem a vzápětí jsem ucítila nepříjemný poryv ledového větru. Otevřela jsem oči.

Kolem mě vířil sníh a nade mnou se skláněl detektiv Marx. Držel mě za rameno a třásl se mnou. Z podivné mlhy, která se mi převalovala v hlavě, vyplulo jediné slovo. „Heath?“ zakrákorala jsem.

Marx ukázal hlavou doprava, a tak jsem se tam podívala. Heathovo nehybné tělo právě nakládali do sanitky.

„Je...“ Nedokázala jsem to vyslovit.

„Je v pořádku, má jenom spoustu drobných poranění a ztratil hodně krve. Píchli mu něco proti bolesti.“

„Poranění?“ Snažila jsem se v tom nějak zorientovat, ale moc mi to nešlo. „Co se mu stalo?“

„Řezné rány, stejné jako u těch druhých dvou. Ještě žes ho našla a zavolala mě, než vykrvácel.“ Stiskl mi rameno. Jeden ze zdravotníků se ho pokusil odstrčit, ale detektiv jen řekl: „Já se o ni postarám. Odvezu ji zpátky do Školy noci, tam ji dají do pořádku.“

Chlap ze sanitky po mně střelil zhnuseným pohledem. Pro něj jsem evidentně byla zrůda. Detektiv Marx mě ale podepřel silnými pažemi, pomohl mi do sedu a zaclonil tomu pitomci výhled.

„Dojdeš k mému autu?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Fyzicky jsem se cítila celkem v pohodě, zato v hlavě jsem měla hrozný guláš. Marxovo „auto“ byl ve skutečnosti obrovský teréňák s velikánskými pneumatikami a bezpečnostním rámem. Detektiv mi pomohl na vyhřáté, pohodlné přední sedadlo, ale než zabouchl dveře, zničehonic jsem si na něco vzpomněla, i když mi úsilím málem praskla hlava. „Persefona! Co se s ní stalo?“

Marx se zatvářil nechápavě, ale za okamžik se usmál. „Myslíš tu kobylku?“

Přikývla jsem.

„Té se nic nestalo. Jeden náš člověk ji odvede do policejních stájí v centru, kde zůstane, dokud silnice nebudou

zase průjezdné. Pak ji převezeme přepravníkem do Školy noci.“ Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Vypadá to, že máš víc odvahy než celá tulská policie. Nikdo z nich se neopovážil na ni sednout a dojet tam.“

Opřela jsem si hlavu, detektiv nastartoval, zapnul pohon na všechna čtyři kola a začal si razit cestu závějemi. U nádraží stálo nejmíň deset policejních aut, hasiči a dvě záchranky. Do sněžné tmy blikala červená, modrá a bílá světla.

„Co se tady vlastně dělo, Zoey?“

Pokusila jsem se vzpomenout si, ale v hlavě mě tak zabolelo, až jsem zamrkala. „Já si nic nepamatuju,“ zamumlala jsem otupěle. Ve spáncích mi bušilo tak, že jsem se nemohla soustředit. Cítila jsem, jak mě provrtává pohledem. Podívala jsem se mu do očí a vybavilo se mi, co mi říkal o svojí sestře, dvojčeti, se kterou se pořád mají rádi, i když se z ní stala upírka. Povídal tenkrát, že mu můžu věřit, a já mu doopravdy věřila. „Je to divné,“ vyhrkla jsem. „Jako bych ztratila paměť nebo co.“

„Dobře,“ řekl rozvážně. „Vrať se k tomu poslednímu, co si bez problémů pamatuješ.“

„Hřebelcovala jsem Persefonu a najednou jsem věděla, kde je Heath a že umře, když ho odtamtud nedostanu.“

„Vy jste se otiskli?“ Asi na mě bylo hodně znát, že jsem to nečekala, protože s úsměvem vysvětlil: „Hodně si se sestrou povídáme a já byl na upíry vždycky zvědavý, zvlášť na začátku, když procházela proměnou.“ Pokrčil rameny, jako by na tom nebylo nic divného, že nějaký člověk ví o upírech takovéhle detaily. „Jsme dvojčata, takže spolu odjakživa sdílíme úplně všechno. Když se změnila v jiný živočišný druh, ani nám to nepřišlo.“ Znovu po mně střelil pohledem. „Takže jste se otiskli, nemám pravdu?“

„Jo, otiskli. Proto jsem věděla, kde Heath je.“ Afroditu jsem z toho vynechala. Fakticky jsem neměla sílu vysvětlovat celou tu zamotanou záležitost s jejími vizemi, které sice pořád platí, ale Neferet všem řekla...

„Au!“ Hlavou mi projela taková bolest, že jsem vyjekla.

„Dýchej zhluboka a snaž se uklidnit,“ poradil mi Marx, a jakmile mohl na chvíli spustit oči ze zrádné vozovky, ustaraně na mě pohlédl. „Říkal jsem, ať vzpomínáš na to, co si vybavíš bez problémů.“

„Ne, to nic. Nic mi není. Chci vám pomoci.“

Pořád se tvářil znepokojeně, ale položil mi další otázku. „Takže jsi zjistila, že Heath je v průšvihy a taky kde je. Proč jsi mi prostě nezavolala, abych ho z toho nádraží dostal sám?“

Při sebemenším pokusu na něco si vzpomenout mi v hlavě bušilo jak v kovárně, ale tentokrát už jsem se naštvala. Mám něco s mozky. Někdo se mi v něm hrabal, a to si líbit nenechám, ani náhodou! Přitiskla jsem si ruce ke spánkům, začala si je třít a zatnula zuby.

„Možná bychom měli na chvíli zastavit.“

„Ne! Jen mi dejte čas,“ vyrazila jsem ze sebe. Pamatovala jsem si stále a Afroditu. Pamatovala jsem si, že mě Heath potřeboval, i divokou jízdu zasněženým městem na Persefoně. Ale od okamžiku, kdy jsem vstoupila do suterénu nádraží, se mi nevybavovalo nic. Zkroutila jsem se v návalu strašlivé bolesti.

„Zoey!“ Vyděšený hlas detektiva Marxe ke mně pronikl přes clonu slabosti jako z dálky.

„Někdo se mi hrabal v hlavě.“ Uvědomila jsem si, že mám tváře mokré od slz, a otřela si je.

„Z paměti ti úplně zmizely určité časové úseky.“

Nebyla to otázka, ale stejně jsem přikývla.

Chvíli mlčel. Vypadalo to, že se soustředí na prázdnou zasněženou silnici, ale já tušila, že myslí na něco úplně jiného. Ukázalo se, že jsem tušila správně.

„Moje sestra,“ usmál se a podíval se na mě, „jmenuje se Anne, mě jednou varovala, ať nikdy nerozzlobím velekněžku, protože bych si to mohl pěkně odskákat. Prý umějí leccos odstranit z cesty, a myslela tím jak lidi, tak vzpomínky.“ Zase ke mně stočil pohled, tentokrát ale bez úsměvu. „Takže se tě zeptám takhle: Čípak jsi rozzlobila velekněžku?“

„Já nevím...“ Nechala jsem větu viset ve vzduchu a zamyslela se nad tím, co řekl. Nesnažila jsem se vydolovat z paměti vzpomínky na dnešní noc, prostě jsem jen nechala útržky obrazů volně plynout... Afrodita a fakt, že Nyx jí stále sesílá vize, i když Neferet rozhlašuje, že jsou falešné... ten lehounký, skoro nehmatatelný pocit něčeho zlého, který Neferet obrůstá jako plíseň, a to, jak si v neděli přivlastnila pravidla, co jsem vymyslela pro Dcery temnoty... ta odporná scéna mezi Neferet a... a... Vzepřela jsem se žhavému ostnu, který mě bodal uvnitř hlavy, a v záblesku prudké bolesti si vybavila, jak příšera, v níž se proměnil Elliott, saje velekněžčinu krev.

„Zastavte!“ vykřikla jsem.

„Za chvíli jsme ve škole, Zoey.“

„Ne! Budu zvracet.“

Zajeli jsme ke krajnici. Otevřela jsem dveře, vyskočila z auta na zasněženou silnici, odklopýtala k příkopu a vyzvracela se do závějí. Detektiv Marx byl hned u mě, přidržel mi vlasy a otcovským tónem mě konejšil, že všechno bude v pořádku. Konečně jsem se pořádně nadechla. Podal mi kapesník, takový ten staromódní bavlněný, složený do úhledného čtverce.

„Děkuju.“ Otřela jsem si obličej, vysmrkala se a chtěla mu kapesník vrátit, ale on jen s úsměvem mávl rukou. „Nech si ho.“

Narovnala jsem se, zhluboka dýchala a čekala, až mi přestane bušit krev ve spáncích. Mímoděk jsem se zahleděla přes plochu nedotčeného sněhu na duby, které rostly u masivní zdi z kamenů a cihel. Vtom jsem si užasle uvědomila, kde jsme.

„Tamhle je východní zeď školy,“ ozvala jsem se.

„Ano, řekl jsem si, že to vezmu zadem, aby ses stačila trochu vzpamatovat. Napadlo mě, že by se ti aspoň část těch vzpomínek mohla vrátit.“

Vrátit... navrátit... Proč mi to slovo něco připomíná? Opatrně jsem se ponořila do hlubin svého vědomí a předem zatínala zuby při představě bolesti, kterou si určitě zase

způsobím. Žádná ale nepřišla. Vybavila se mi naprosto zřetelná vzpomínka na krásnou louku a na moudrá slova mé bohyně... *Živly sice dovedou ničit, ale také navracet do původního stavu.*

V tom okamžiku mi došlo, co musím udělat.

„Detektive Marxi, potřebuju tady chvilíčku zůstat.“

„O samotě?“ zeptal se.

Přikývla jsem.

„Budu v autě a nespustím z tebe oči. Kdybys něco potřebovala, zavolej na mě.“

Věnovala jsem mu vděčný úsměv, a než stačil vykročit k autu, už jsem mířila k dubům. Nebylo nezbytně nutné, abych stála pod nimi, nepotřebovala jsem být v areálu školy, ale blízkost starých stromů mě uklidňovala. Když jsem došla tak blízko, že jsem viděla, jak se objímají větvemi jako staří přátelé, zastavila jsem a zavřela oči.

„Větre, přijď ke mně a odvaň všechnu špínu, která mi zatemnila mysl.“ Ucítla jsem studený poryv, jako by mě pohltil můj vlastní soukromý hurikán, který se ale neopíral do mého těla. Prohnal se mi hlavou. Měla jsem pevně zavřená víčka a vzdorovala pulzující bolesti, která mi znovu zaútočila na spánky. „Ohni, přijď ke mně a sežehni všechnu temnotu, která zastřela mou mysl.“ Uvnitř hlavy mi začal žhnout vnitřní plamen, který se ani trochu nepodobal doběla rozpálenému ostnu. Hřál příjemně, jako když si na namožený sval přitisknete elektrickou dečku. „Vodo, přijď ke mně a smyj temnotu, která zastřela mou mysl.“ Teplo vystřídal chlad. Utišil všechno, co předtím pálilo, a mě zaplavila vlna úlevy. „Země, přijď ke mně a svou životní silou sejmi z mé mysli temnotu, která ji poskvnila.“ Připadalo mi, že se v místě, kde se moje nohy dotýkaly země, otevřel kohoutek, kterým z mého těla otekla všechna ohavná špína. Dobrotivá země ji okamžitě pohltila. „A duchu, volám i tebe. Uzdrav vše, čeho se temnota dotkla, a vrať mi paměť!“

Bylo to, jako když se ve mně něco trhá, záda mi sežehl důvěrně známý palčivý zášleh. Klesla jsem na kolena.

„Zoey! Zoey! Proboha, co je ti?“

Za ramena mě znovu držely silné ruce detektiva Marxe a pomáhaly mi vstát. Tentokrát jsem ale hned otevřela oči a usmála se na něj.

„Právě že už vůbec nic. Všechno se mi vybavilo.“

„Vážně si to nerozmyslíš?“ zeptal se detektiv Marx asi tak po stopadesáté.

„Ne.“ Vyčerpaně jsem zavrtěla hlavou. „Nerozmyslím.“ Byla jsem tak šíleně utahaná, že bych nejradši usnula přímo v poldově obřím teréňáku. Jenže to nešlo. Noc ještě neskončila. A já taky ještě neměla všechno hotové.

Detektiv si povzdychl a já po něm blýskla úsměvem.

„Budete mi prostě muset věřit,“ prohlásila jsem a vzpomněla si, že mi dneska sám říkal něco podobného.

„Moc nadšený z toho nejsem.“

„Já vím a omlouvám se, ale pověděla jsem vám všechno, co jsem mohla.“

„Že Heatha a ty druhé dva kluky unesl nějaký úchylný bezdomovec?“ Zavrtěl hlavou. „Na tom mi něco nesedí.“

„Neumíte náhodou tak trochu číst myšlenky?“ zavtipkovala jsem z posledních sil.

„Kdybych uměl, asi bych poznal, co přede mnou tajíš.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Tak mi ještě vysvětlí, proč jsi ztratila paměť.“

Odpověď už jsem měla rozmyšlenou. „Prožila jsem silné trauma a moje podvědomí všechny ty hrůzy jednoduše zablokovalo. Využila jsem svoje nadání pro všech pět živlů a blok odstranila.“

„A proto jsi trpěla těmi hroznými bolestmi?“

Pokrčila jsem rameny. „Vypadá to tak. Ted' už mě nic nebolí a to je hlavní.“

„Hele, Zoey, mně nic nenamluvíš. Podle mě se tady něco děje a ty mi to jen nechceš říct. Ale mně vážně můžeš věřit.“

„Já vím.“ Věřila jsem mu, jenomže zároveň jsem věděla, že některá tajemství si zkrátka musím nechat pro sebe. Nesmím o nich mluvit ani s tímhle neskutečně fajn detektivem. Prostě s nikým.

„Nemusíš se do ničeho pouštět sama. Pomůžu ti. Jsi ještě dítě, středoškolačka.“ Bylo jasné, že je ze mě totálně rozhozený.

Pevně jsem se mu zadívala do očí. „Ne. Jsem upíří mládě, předsedkyně Dcer temnoty a učednice velekněžky. To je přece jen trochu víc než středoškolačka. Dala jsem vám slib a od sestry určitě víte, že ho nesmím porušit. Přísahám, že jsem vám řekla všechno, co jsem mohla, a jestli se ztratí nějaký další kluk nebo holka, najdu vám je.“ Sice jsem úplně nevěděla, jak to případně udělám, ale přísaha ve mně vyvolala dobrý pocit, a tak jsem si byla jistá, že mi ji Nyx pomůže dodržet. Ani tak to ale nebude lehké... Jenže tady jde o bezpečí Stevie Rae! Nikdo o ní nesmí vědět, a tím pádem ani o ostatních příšerách.

Marx si znovu povzdychl, vylezl z auta a obešel ho, aby mi pomohl ven. Zbytečně hlasitě přitom dupal a něco si mumlal pod vousy. Když jsme došli ke vchodu do hlavní školní budovy, rozcuchal mi vlasy (jako bych byla malá!) a řekl: „Dobře, ať je po tvém. Stejně mi nic jiného nezbyvá.“

To vystihl naprosto přesně.

Vešla jsem dovnitř. Okamžitě mě obklopila hřejivá domácí vůně kadidla a oleje a nevtíravé světlo plynových lamp, jejichž plameny na mě kývaly jako nadšení přátelé.

A když jsme u těch nadšených přátel...

„Zoey!“ vyjekla jednohlasně dvojčata a zničehonic jsem se ocitla mezi nimi jako v lisu. S brekem mě objala, vynadala mi, že se o mě hrozně bála, a potom začala jedna přes druhou vykládat, jak cítily, když jsem se napojila na jejich živly. Pak se na mě vrhl Damien a nakonec jsem se ocitla v Erikově silné náruči. Přitiskl mě k sobě a šeptal, jak moc se o mě bál a jak je rád, že se mi nic nestalo. Chvilí jsem si jeho objetí

užívala. Budu si muset rozmyslet, jak to s ním a Heathem vyřeším, ale ne teď. Teď jsem moc unavená a musím se připravit na setkání s...

„Zoey, tys nám ale dala.“

Vyvinula jsem se z Erikova objetí a otočila se k Neferet.

„Mrzí mě to. Vážně jsem vás nechtěla takhle rozrušit,“ vyhrkla jsem. Ani to nebyla vyložená lež. Doopravdy jsem neměla v úmyslu někoho rozrušit nebo vyděsit.

„No, vždyť se zas tolik nestalo, zlatíčko. Jsme rádi, že jsi zase v pořádku doma.“ Věnovala mi ten svůj nádherný mateřský úsměv, ze kterého sálala láska, světlo a добрta, a i když jsem dobře věděla, co se za ním skrývá, sevřelo se mi srdce a ze všech sil jsem zadoufala, že se třeba pletu a Neferet je přece jen tak báječná, jak jsem si myslela dřív.

Temnota není vždy totéž co zlo a stejně tak světlo není vždy poslem dobra, zazněla mi v hlavě slova bohyně a dodala mi sílu.

„No, pro nás je Zoey každopádně hrdinka,“ ozval se detektiv Marx. „Nebýt jejího zvláštního propojení s tím chlapcem, asi bychom ho nenašli a nezachránili.“

„Ano, o tomhle drobném problému si se Zoey budu muset popovídat.“ Přísně na mě pohlédla, ale tón jejího hlasu všem okolo naznačoval, že je to vlastně maličkost a doopravdy se na mě nezlobí.

Kdyby věděli...

„Detektive, chytili jste toho, kdo ty chlapce unášel?“ zeptala se velekněžka.

„Ne, utekl, než jsme přijeli, ale na nádraží zůstala spousta stop. Někdo tam evidentně žije a zdá se, že tam má něco jako základnu. Určitě brzy najdeme důkaz, že ti druzí dva kluci zemřeli právě tam a pachatel se to pokusil navléknout, aby to vypadalo, že vraždil upír. Heath sice utrpěl těžké trauma a téměř na nic si nevzpomíná, ale Zoey nám toho muže vcelku přesně popsala. Je jen otázka času, kdy ho chytíme.“

Jsem vážně jediná, kdo zahlédl v Neferetiných očích záblesk překvapení?

„To je skvělé!“ zajásala.

„Vidíte?“ Zadívala jsem se jí do očí. „Řekla jsem detektivu Marxovi spoustu věcí. Vždycky jsem měla dobrou paměť.“

„Jsem na tebe ohromně pyšná, ptáčátko!“ Objala mě a pevně přitiskla k sobě. Tak pevně, že se její rty ocitly těsně u mého ucha a nikdo neslyšel, jak šeptá: *„Jestli jenom cekneš, postarám se, aby ti nikdo nevěřil. Lidé, upíři ani mlád'ata.“*

Nepokusila jsem se od ní odtáhnout. Vlastně jsem vůbec nezareagovala. Jakmile mě ale pustila, přikročila jsem k závěrečnému úderu, který jsem si plánovala od okamžiku, kdy jsem ucítila povědomý palčivý zásleh na zádech.

„Neferet, mohla byste se mi podívat na záda, prosím?“

Kamarádi si vesele povídali a zjevně byli úplně bez sebe úlevou. Zavolala jsem jim, ještě než jsme s detektivem Marxem vjeli do školního areálu, a poprosila je, aby na mě počkali v hlavní budově a vzali s sebou taky Neferet. Moje divná žádost, kterou jsem schválně vyslovila hodně nahlas, je ale okamžitě umlčela. Vlastně se na mě všichni v místnosti kromě detektiva Marxe zadívali, jako kdyby mě podezírali, že jsem se při svojí dobrodružné výpravě praštila do hlavy a podstatně mi kleslo IQ.

„Je to důležité,“ naléhala jsem a zářivě se na velebněžku usmála, jako bych pro ni pod mikinou měla dárek.

„Zoey, já nevím, jestli...“ zakoktala rozpačitě, ale pro jistotu vložila do svého tónu i špetku starostlivosti.

Dramaticky jsem si povzdechla. „Prokristáčka, tak se podívejte všichni.“ Než mě stačili zarazit, obrátila jsem se k nim zády a vyhrnula si mikinu (nebojte, předeek jsem nechala spuštěný!).

Byla jsem si celkem jistá, že tam opravdu mám, co myslím, ale nadšené a uchvácené vzdechy mých kamarádů mi to potvrdily na sto procent.

„Červenko! Přibylo ti další znamení!“ Erik se zasmál a opatrně se dotkl čerstvě potetované kůže.

„Ty bláho, to je nádhera,“ vydechla Shaunee.

„Absolutně boží,“ řekla Erin.

„Vskutku efektní,“ prohlásil Damien. „Je to ten samý vzor, jaký máš všude jinde. Připomíná labyrint.“

„Jo, spirály a v nich jsou vpletené znaky,“ řekl Erik.

Zřejmě jsem byla jediná, kdo si všiml, že Neferet ani necekla.

Spustila jsem mikinu zase dolů. Hrozně jsem se těšila, až si svoje nové tetování prohlédnu pomocí zrcátka a na vlastní oči uvidím, co jsem zatím jen cítila.

„Blahopřeju, Zoey,“ ozval se detektiv Marx. „Určitě to znamená, že tě tvoje bohyně pořád chová ve zvláštní přízni.“

Usmála jsem se na něj. „Děkuju. Děkuju za všechno, co jste pro mě dneska udělal.“

Pohlédli jsme na sebe a on na mě mrkl. Potom se obrátil k Neferet. „Už musím jet, madam, čeká mě ještě spousta práce. A Zoey už se určitě nemůže dočkat, až padne do postele. Dobrou noc vám všem.“ Dotkl se čepice, naposled se na mě usmál a odešel.

„Vážně jsem unavená.“ Ohlédla jsem se po Neferet. „Jestli to nevadí, ráda bych si šla lehnout.“

„Jistě, zlatíčko,“ řekla okamžitě. „Jen běž.“

„Jenom bych se cestou na kolej ještě zastavila v Nyktině chrámu. Smím?“

„Však máš bohyni zač děkovat. Podle mě je to výborný nápad.“

„Půjdeme s tebou, Červenko,“ řekla Shaunee.

„Ano, Nyx stála dnes v noci při nás všech,“ přidala se Erin.

Damien s Erikem taky zamumlali něco na souhlas, ale já se na ně nedívala. Dál jsem hleděla do očí velekněžce. „Samozřejmě chci taky poděkovat Nyktě, ale vlastně jsem do chrámu chtěla kvůli něčemu jinému.“ Nečekala jsem, až se mě zeptá, a vážným tónem jsem pokračovala: „Zapálím tam za Stevie Rae zelenou svíci. Slíbila jsem jí, že na ni nezapomenu.“

Kamarádi tiše přisvědčili, ale já se soustředila jen na Neferet. Pomalu, s rozmyslem jsem k ní vykročila.

„Dobrou noc, Neferet,“ řekla jsem a objala ji. Jak jsem se k ní přitiskla, zašeptala jsem: *„Je mi fuk, jestli mi kvůli vám přestanou věřit lidi, upíři i mláďata. Věří mi totiž bohyně, a to je hlavní. My dvě jsme spolu ještě neskončily.“*

Odstoupila jsem od ní a obrátila se k ní zády. Spolu s kamarády jsem vyšla ven a zamířila k nedalekému Nyktinu chrámu. Konečně přestalo sněžit a mezi třásněmi mraků, které vypadaly jako hedvábné šály, vykukoval měsíc. Zastavila jsem se u krásné mramorové sochy bohyně, která stála před chrámem.

„Tady,“ pronesla jsem sebejistě.

„Tady, Zoey?“ zeptal se Erik nechápavě.

„Chci dát tu svíčku sem, k Nyktiným nohám.“

„Přinesu ti ji,“ řekl, stiskl mi ruku a rychle vykročil ke chrámu.

„Máš pravdu,“ souhlasila Shaunee.

„Přesně, Stevie Rae by určitě chtěla, abychom ji rozsvítili tady,“ přitakala Erin.

„Je to blíž k zemi,“ pronesl Damien.

„A tím pádem ke Stevie Rae,“ řekla jsem tiše.

Erik se vrátil se zelenou svíčkou a obřadním zapalovačem. Nechala jsem se vést instinktem, zapálila ji a postavila bohyni k nohám.

„Vzpomínám na tebe, Stevie Rae, přesně jak jsem slíbila.“

„Já taky,“ řekl Damien.

„I já,“ přidala se Shaunee.

„Jasně,“ vyhrkla Erin.

„Ani já nezapomenu,“ ozval se Erik.

Kolem Nyktiny sochy náhle zavoněla louka a mí přátelé se usmáli skrz slzy. Než jsme odešli, zavřela jsem oči a zašeptala modlitbu, vlastně spíš slib, který mi šel přímo od srdce.

Vrátím se pro tebe, Stevie Rae.

POZNÁMKA PŘEKLADATELKY

Citáty v textu pocházejí z těchto děl a překladů:

Shakespeare, William: *Kupec benátský*. Přel. Martin Hilský. ELK/Knižní klub 2006.

Shakespeare, William: *Othello*. Přel. Martin Hilský. Atlantis 2006.

Shakespeare, William: *Romeo a Julie*. Přel. Martin Hilský. Atlantis 2006.

Báseň Williama Blakea „Radost jako dítě“ ze sbírky *Zpěvy nevinnosti a zkušenosti* uvádím ve svém překladu.

P. C. Castová – Kristin Castová

ZRAZENÁ

Z anglického originálu Betrayed,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin
v New Yorku roku 2007,
přeložila Jana Kunová

Obálku navrhla Viera Fabianová

Redigovala Iveta Poláčková

Odpovědná redaktorka Martina Bekešová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 320

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5,

v roce 2010 jako svou 5102. publikaci

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod

Euromedia Group, k. s. – knižní distribuce,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

distribuce.sd@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví

www.knizniweb.cz